

Somogyi Tibor
TITOKVIVŐK

Kiadó:
Eredetmíves Alapítvány

Felelős kiadó:
Somogyi Tibor

Borítót tervezte:
Mácsai Mária

Budapest, 2016

SOMOGYI TIBOR: Titokvivők
Somogyi Tibor

Ez a könyv némileg valóságos, de ugyanakkor
fantasztikus kalandok korszakformáló története.

A szerzőnek az elmúlt negyed évszázadban
volt szerencséje
(volt szerencsém)
valódi mesterekkel dolgozni:
a gazdaságban is, az intézményi életben is,
a szellemi szférában is.

Ezek a mesterek már elmentek
vagy elmenőben vannak,
az újak most bukkannak fel.

Ha vannak az újak között megváltó természetűek,
akkor azokat megidézhetnénk!
Például úgy, hogy elképzeljük őket!

Kitalálhatnánk, hogy mit tennének, ha itt volnának.
Játékot teremthetnénk, amint
szembeállítjuk őket letaszítandóinkkal.

Ez a könyv egy ilyen játék.

TITOKVIVŐK

Első fejezet: A Négy Szerkesztő

Magam sem tudom, hogy a messi ködbe vesző iskolai időkben, miért választottam kedvencemnek a zenetanárnőt és hogy miért maradt meg és erősödött egyre ez az érzés, fokról-fokra, tudván-tudva...

Én, úgy magamban, egyszerűen csak Muzsikának hívtam. Sosem akasztottam rá a többi fiú által kedvelt gúnyszavakat, mert szerettem, mert nagyon szépnek láttam, mert – mondjuk ki most már ennyi év után nyíltan – szerelmet ébresztett bennem.

A tekintetében különös szomorúság élt, ami megfejthetetlen volt akkor a számomra – nagyon fiatal voltam még!

Ha szólt hozzánk vagy mi fordultunk felé, figyelemmel nézett ránk. Mégis, valahogy mindig volt egy része, ami nem volt jelen. Egy része, ami mintha másé lett volna, amit mintha csak hordana magán, mint lényének egy másfelé forduló oldalát. Csipetnyi, de soha el nem múló szomorúságot láttam mindig a szemében. Úgy gondoltam, talán bántja, hogy lényének két oldala nem lehet egy időben egy helyen.

Vajon hová tekint Muzsika Asszony körünkön kívüli fele? – kérdeztem akkor magamban. És: Vajon nem lehetnék-e én ott, ahol Ő épp időz? Szinte gyermeki gondolat ez, most már belátom. Nem tehetünk boldoggá valakit, csak mert nekünk boldogság, ha vele vagyunk. Ami őt vonzotta, nem volt megtalálható a köreimben és én azt olyan dolognak sejtettem, amelyet meg sem érthetek.

Először homályosan, később tisztán megláttam a valóságot, vagyis hogy ő felnőtt, én pedig még nem – és amikor

felfogtam, hogy távol lévő lényéhez épp ezért nem kerülhetek közel, elhatároztam, hogy a nyomába eredek: sietve minél többet megtudok a felnőttek világáról. Hátha még utolérhetem őt a tovatűnő idő horizontjának egy nem túl távoli pontján!

Felnőtt életemben néha azt mondtam a barátaimnak: Muzsikára vágyom. És mosolyogva néztem őket, ahogy zongorához ültek vagy hangszeret vettek a kezükbe. Zenéjüket csak gondoltam – és amíg ők melódiákkal örvendeztettek engem, leginkább a dallamokkal beálló szótlanságot méltányoltam. Ilyenkor felidéztem magamban egy képet: egy asszony tekintetét, aki két világot szemlél egy időben.

Idővel ráéreztem az ízére annak, milyen is az: két világot szemlélni egy időben. Közülük egy, amely közismert és egy másik, ami rejtve van még a barátaim előtt is.

Ez lett volna a felnőtté érés? Esetleg egyfajta beavatottá válás? Elindulás az úton, amely önnön titkaink varázslatos és félelmetes tárházából meglátni enged nekünk valamit?

Szándék nélkül – bár nem véletlenül, hisz mindig figyeltem Őt – ellestem egy mozzanatot Muzsika Asszony életéből: Kézbe kapott egy kis levélkét, majd, ahogy felbontotta és elolvasta, arca döbbsévé és kétségbeesetté vált. Az indulat hirtelen eltépette vele, hogy aztán a folyosó egyik szemetes kosarába dobja.

Nyilván furcsának tűnik, azóta én mégis úgy gondolom, hogy mások élete a figyelmes szem előtt egy papirkosár tartalmához hasonlatos: Nem szándékolt gesztusok mintanyagul eldobott papírgalacsinok; gőzös indulatok mint miszlikbe tépett jegyzetek.

És mindez, lásd, szépen fonott kosarakban! Emeld hát fel, borítsd asztalodra, szemezgesd! Illeszd össze azt, amit a

*harag elszakított, simítsd ki azt, ami grimaszba torzult!
 Meg kellett tudnom, hogy mi van a levélben.
 Ez lett gyűjteményem első darabja – kisimítva, összeragasztva, könnyeimnek az évek során egymásra rakódó rétegei által hullámosan. (Gróf E. Fätznie: Muzsika – részlet)*

Hoós Albert a karosszék mellett álló antik asztalkára helyezi a szöveget, majd komor várakozással fordul vendéglátója felé, aki viszont állja a tekintetét és mosolyog. Eltelik így egy perc – hosszú idő ahhoz, hogy két férfi csak úgy nézze egymást – mígnem Albert komorsága lassan figyelemre vált.

– Ha jól sejtem, akkor ez a szöveg Gróf Elektől származik.

A másik férfi a kandallónak támaszkodva áll, nem mozdul, nem szólal meg, mosolyának csak árnyalatai változnak: sugározza magából, hogy ennél több kell.

Albert folytatja:

– Viszont, ha két évtizednyi távollét után idehívsz és a kezembe adod éppen ezt a szöveget, akkor valószínű, hogy az írás főszereplőjéhez is közöm van.

A vendéglátó arcán megjelenik egy csipetnyi elégedettség, várakozása törékenyebb lesz, már-már megszólal, de a csendet Albert töri meg mégis:

– Az a helyzet Bölcsész, hogy nem fogom kimondani, kire gondolok. Nem fogom kitalálni Muzsika Asszony személyét, akkor sem, ha holnap reggelig döföd belém a tekintetedet abból a két méteres magasságból, ahol a szemeidet hordozod.

Bölicz Bánk elneveti magát:

– Buta volnál?

Albert nem veszi a lapot és nem kapcsolódik a hangvételehez, ami kettejük között egészen mindennapos volt egyetemista korukban, pontosabban: ő most is megengedi magának, hogy a magasra nőtt embernek beszéljön, de nem kívánja elviselni ugyanezt amattól. Ujjaival koppantgatni kezd az asztalkán, amin előbb félretolja a papírt, hogy a koppanások üzenetét még a zizegés se zavarja, jelzi ezzel, hogy fogytán a türelme.

Amennyire magas Bölcsész, épp annyira kisportolt Albert. A szálás elegáns ember ingerelni látszik a vadabbat, az erősebbet.

Bölcsész végül megelegeli a helyzetet, elfordul, italt tölt, témát vált:

– Nagyon jó erőben vagy Mesehős. Ki merne téged ingerelni?

Albert régen nem hallotta ezt a valaha lovaginak minősített természetére is utaló és a vezetéknevével is játszó megszólítást (Hoós – Hős – Mesehős), végtére is huszonkét éve, hogy nem találkoztak.

– *Mesehős!* – *a franca veled* – gondolja magában, de nem szól. Fel sem tűnik neki, hogy míg ő teljes természetességgel hívja Bölcsésznek Bölicz Bánkot, a maga becenevétől kirázza a hideg.

– *Száz éves vagyok* – gondolja magában – *te pedig megmaradtál gyermeknek.*

Bölcsész, szinte kihallgatja a másik gondolatát és érzi, hogy kényes határon járnak, partneri hangra vált és a mindketjük által olvasott szövegre utal:

– Mit szólsz a szemetes kosárhoz?

Albert türelmetlen mozdulatot tesz.

Bölcsész nézi és felismeri őt:

– *Ó igen, ez az ember mit sem változott!* – de ennek a gondolatnak nem ad hangot – *Mesehős a régi: minden*

láthatót rögzít, de minden láthatatlannal szemben diszkrét. A más titka szentség és akkor sem beszélne róla, ha amaz akarná...

– ... *alig van ennél fájdalmasabb tapintat...*

– ... *Gróf Elek (igaz: nagyon körmönfont módon) eljuttatta hozzám kézirateit: két tucat novellát és jegyzeteket, egyeseket magyarul, másokat portugál nyelven. Úgy helyes inkább fogalmazni, hogy gondoskodott ezeknek az iratoknak a hozzám való eljuttatásáról, úgy tette ezt, mintha ő maga benne sem lenne a mozdulatban...,*

– ... *de nem zavar ez engem, mert számomra az a fontos, hogy kapcsolatra akart lépni velem...*

– ... *én most, íme továbbítok ebből egy jegyzetet Albertnek, mert nyitni akarok a kapcsolatfelvételen: találkozzék a „Négy Szerkesztő”! Újra, ennyi idő után – ő viszont mit tesz erre? Vonogatja a vállát...*

– ...*Albert is tudja, hogy Muzsika Asszony nem más, mint a negyedik szerkesztő. Persze, hogy tudja. Amit nem sejtett talán, hogy Eleket ugyanaz a nő nyűgözte le élet hosszan, mint őt (és melleleg engem is), no de mindez régen volt (azt hiszem)...*

– ... *persze, hogy régen volt-e, inkább kiderül majd, amikor újra együtt leszünk négyen...*

– ... *nekem az elmúlt hetekben többször is módom volt találkozni vele: Muzsika Asszonnyal, különböző helyeken és helyzetekben és írtam is róla a naplómban:*

„A Kegyetek olvasói alighanem Katalin cikkeit, verseit, tanmeséit kedvelték leginkább. Ismeretségünk kezdetén – még a folyóirat megjelenése és négyünk általi szerkesztésének ideje előtt, akkor, amikor Katalint az egyetemi énekkar vezetőjeként csodálhattuk – Kate-nek neveztük őt.

Csodálatosan énekelt, számos hangszeren játszott... (miért is lett közgazdász és informatikus?!) Becenevének angol

hangzása vezethette írói művésznevéhez: Kétesi.

E névválasztás teljes megértéshez őt mint cikk- és meseíró, szerkesztőt és szerzőt persze a névnek mint szónak a jelentésével kell összekötnünk elsősorban: Kétesi – kétes...i. Annál is inkább, mert akik az aláírását látták a lapban, szinte mindig férfit gondoltak mögé. Sokan el sem tudták képzelni, hogy ezt a nevet egy nő találta ki – magának.

Ő ilyen volt. Egyikünk se tudta soha, honnan érkeznek különös ötletei, hogyan tesz szert meglepő észrevételeire.

Lehetett bármilyen találkozó, fizikai jelenléte kétségtelen volt. A tekintetét azonban mintha egy másik – egy nagyon is belső, egy egészen mélyen húzódo – társaság vonta volna magához. Mintha mi vele lettünk volna, de ő nem lett volna mivélünk.

Most, hogy negyed század után ismét találkozhatok három egyetemi újságszerkesztő társammal, az ő tekintetében tapasztalom közülünk a legnagyobb változást.

Húszévesen sohasem mutatott jelenlétet, noha nagyon is felfogott mindent, ami körülötte történt. Most: be-betoppan a figyelmével. Egy-egy gondolat vagy téma odafordítja valaki felé és ekkor az érdeklődését szinte belefúrja a partnere tekintetébe.

Érdekes, hogy ez a feltűnő figyelem most sem a társaságba látszik belépni, hanem egyetlen emberre irányul, arra, akit éppen megérteni akar. Aztán, ahogy felfogja, amire kíváncsi, vagy úgy érzi, hogy a dolog nem méltó további éles figyelemre, ismét visszavonja magát és behúzódik különös belső körébe.

Közös múltunkból nem emlékszem ezekre a most jellemző szúrólángszerű figyelmi koncentrációkra – szerintem ez akkoriban még nem tartozott a kelléktárába.

Régen, ha valami érdekeset hallott, megszólalt: kérdezett, észrevételeket tett, de ezeket mintha csak közénk helyezte

volna. Igazából rá sem nézett senkire és csak ritkán szólított meg személy szerint bárkit is. Az emberekre irányuló ránézései akkoriban nem tűntek egyébnek a látáshoz szükséges szemmozgásoknál. (Mennyire kívántam volna pedig, hogy meglásson!)

Eltelt huszonkét év. Házasság volt, felnevelt két gyermeket, ő maga elvált. Vajon hogy volt ezekben az évtizedekben? Kinek, mennyire és milyen időszakokra adta oda a figyelmét? Milyen élettörténet vezethette őt a kívülálló közösségi létformától a szúrólángszerű figyelem megjelenéséig? Én, úgy is mint a Bölcsész, kutattam utána. És megtaláltam egy picike Én-versek című kötetét. Íme egy darabja:

Önmagadban hiányodként,
foghatatlan fogódzódként

titkod vagyok

megtalálhass,
váratlannak
kaput vághass

Írásai akár meg is adhatnák a válaszokat a vele kapcsolatos kérdéseimre, ha nem volnék a szerzőre a részletekig menően kíváncsi. Csakhogy az vagyok!

Elértem, hogy mi négyen ismét találkozunk és, hogy találkozunk ő és én.”

Albert elolvashatja Bölcsész feljegyzését is Kétesiről: lám Bölcsész mindent megtesz azért, hogy összehozza a feleket. Talán ezért, talán másért: Albert mintha oldódna kissé: a régi cimbora hangján egyszerre reagál a Kétesivel kapcsolatos Bölcsész feljegyzésre és Gróf Muzsikájára:

– Ti aztán jól belehúztatok a szerelembe! Ugye, jól értem? Kétesí annyira szép volt, hogy a novellában mindjárt Muzsikává változott!...

– ... Tényleg a mesékben élhetek, hogy nem vettem észre! Pedig, ha belegondolok, hát igen: egyikőtök se nősült meg! Se a nagy-természetű Bölcsész (akit vezetékneve: a Bölicz után a lányok Bő Sliccnek is hívtak fénykorában), se a szörszálat is kettéhasító, gunyoros Gróf! Feltehettem volna a kérdést: vajon miért? Egyik a Muzsikát szereti, a másik a Kétesit és végül az alvó Mesehős ráébred, hogy ez a két csodalény egy és ugyanaz. Most meg?! Itt tolonganak, tán még a lábamra is rálépnek!

Bölcsész nevet.

– Ne félj! A te lábad nincs veszélyben.

– Huszunkét év nagy idő – mondja sóhajtva Mesehős, majd pilláit rezegtetve hozzáteszi – de még nagyobb a szerelem!

Bölicz Bánk nem reagál a gúnyolódásra és Mesehős is hallgat egy ideig, majd témát vált:

– Te mindhármunkkal találkoztál már, többször is.

– Igen. Kate-tel az elmúlt hónapban háromszor. És Gróf is járt itt kétszer. Téged pedig kerestelek és kerestettelek. Most végre egy városban vagyunk mindannyian és hamarosan körbeülhetjük ezt az asztalt.

– No és mit csinálunk vele? Táncoltatni fogjuk?

– Nem tudom, van-e köztünk erre alkalmas szakember! Mindenesetre, ha ilyesmire kell számítanom, előbb megragasztom és megcsavározom, mert amint látod, itt minden bútordarab idősebb, mint mi vagyunk.

– Minden darab antikvítás; nem lehet az antik vitás. Ezen a szőnyegen például Aladdin csak azért nem repülhetett, mert már kétezer évvel ezelőtt is széthullott volna alatta.

– Kompenzálsz valamit, hogy így ki vagy hegyezve a sziporkákra?

Mesehős feláll, szemüveget illeszt az orrára és nézegetni kezdi Bölcsész könyveit, aki Albert hátát éri a következő mondattal:

– Kétesi és Gróf hamarosan megérkeznek. Éppen négy kényelmes fotelom van. Mintha egész életemben erre a találkozásra vártam volna.

– Valamiért nekem is ilyen érzésem van – érkezik a válasz és Mesehős meg is fordul, hogy ezzel is nyomatékot adjon a szavainak. – De, vajon mi ez a nagy elhivatottság? Azt gondoltam a feljegyzésedet olvasva, hogy neked valójában Kétesi fontos és a KEGYETEK-találkozó is csak azért kell, hogy legyen indokod őt felkeresni. Ez most már megvan. Gróf és én mik vagyunk? Kellékek?

Bölcsész hagy magának némi szünetet, nehogy engedjen Mesehős provokációjának, aztán így válaszol:

– Az egyetem után elpattant bennem valami. Bezárkóztam ebbe a világba – az apám, a nagyapám és a dédnagyapám bútorai és tárgyai közé. Ha őszinte akarok lenni magamhoz, ki kell mondanom: a főállású munkám a legkevésbé sem elégít ki engem. De csak arra vagyok képes, hogy csináljak mellette valami nekem tetszőt. Nem tudok az élet főáramán változtatni és ez zavar engem.

Amikor a KEGYETEK-et szerkesztettük, másképpen képeltük a lehetséges jelent és a jövőt. Nekimentünk mindennek és mindenkinek és azt gondoltuk, hogy a dolgok ettől majd jobbá válnak. Ma azonban látom, hogy nem vagyok a világkorszak alakítója. Kicsit sem. És úgy látom Kétesi sem az...

– ... Neki megvan az a mentsége, hogy éppen csak kikerült az anyalény-fogságból, úgyhogy nála még változhat

a helyzet...

– ... De mi van vajon veletek? A két férfitárssal, akikkel együtt gondoltam a sarkából kifordítani mindent?

Hoós Albert hallgat és nézi Bölicz Bánkot. Tekintete a visszautasítás és a várakozás közötti vékony mezsgyéről üzeni: ideje lenne, ha Gróf és Kate megérkeznének és innának együtt egy teát.

Eltelik egy perc. Bölcsész várja, hogy majd hall valamit. És valami válasznak érkeznie kell – mindkettlen tudják, hogy a barátság bizalmi szálainak húrjain játszanak. Bölcsész újra és újra nyit, de a válasz mindig kissé komolytalan. Mesehős egyelőre csak a páncélját mutatja. Végül megszólal:

– Az egyetem után Németországba mentem. Berlinben éltem. Nem nagyon van ott divatja annak, hogy idegenek adják meg az alaphangot. Ha az ember elhúz, le kell mondania arról, hogy alakítsa a világot. Mi olyat mondhatnék, ami felér a gondolataiddal?

Bölcsész kissé csalódottan nézi a hajdani szerkesztőtársat:

– Nem hiszek neked. Aki huszonevesen Mesehős, az nem ide érkezik!

– Ugyan már! A világot nemcsak azért nem tudjuk megváltoztatni, mert nincs új gondolatunk, de azért sem, mert visszaüt. Egyiknek nincs gondolata és sír, a másiknak van eszméje és leverik a veséjét. Nézz szét! Ezt a kis körömkosznyi országot könnyű áttekinteni. Van benne egyetlen akarat és a többieknek máris nem jut benne hely.

– Te bizonyára liberálisabb volnál!

– No, persze – liberalizmus és konzervativizmus. Hülyére olvassátok magatokat és azt gondoljátok, hogy nincs ezen kívül semmi más. Tele van a világ kezdeményezésekkel, színekkel, formákkal. A társadalmi életben tombol és dörömböl az emberek személyisége és a személyiségekben

kifejeződő individualizmus. De a politika és a mega intézmények hol fekete-fehérben látnak és kidobják mindazt, ami nem simul bele egy téglafarmába, hol olyanok mint az amőba és elhajolnak minden forma és tartalom elől.

Egyiket konzervativizmusnak hívják, a másikat liberalizmusnak. Teniszmeccs a tökfejűek és a híg velejűek között: hol itt a labda, hol ott.

Bölcsész szeme felcsillan:

– Na végre! Kezdesz a régi lenni.

Ekkor kopognak. Bölcsész láthatóan megremeg és az ajtó felé tett első lépésein érzékelhető: igazgatnia kell a mozgását, hogy felvegye a maga természetes ritmusát. De, amint kilép és eltűnik az előszobában, a beszűrődő hangok arról árulkodnak, hogy a zavara eltűnt. Boldog és izgatott, hogy megérkezett Gróf és Kate. Újra együtt, ők négyen!

Albertet elkerüli a gyors találkozás, mert – noha elindul, hogy csatlakozzon – lever egy füzetet Bölcsész asztaláról. Ahogy lehajol érte, hogy visszategye, belelapoz, beleolvas. Nyilvánvaló, hogy Bölcsész naplóját tartja a kezében. A legutóbbi bejegyzés így szól:

„Felidézek valós tereket: hazafelé vezető utam helyeit. Képzelem most ezeket.

Útvonal részleteket, amelyek ugyanakkor valóságosak az éppen itt és ott, emitt és amott közlekedők, vagyis azok számára, akik legalább egy darabon a nyomomban járnak – éppen most és most és most...

Megtérni valahonnan; megtérni – igen, ez a legmegfelelőbb hazatérés a számomra.

Megtérhetnék-e így, ha nem laknék egymagamban?

Megtérek egy pályáról, egy embergyűrűből, ami a munka-

helyem. Megtérek a mindennapokból, amit ma ismét leporolok magamról és a rendkívüliből: a ma ajánlatából, ami bogáncsként csimpaszkodik rám és belém, kívülre, belülre és mindenüvé – átjár és kifordít, felemel és megráz, érthető, mert konzekvens és mégis hihetetlen, mert annyira ellenére van mindannak, ami én vagyok.

Elképzelem az öltönyömet – hogy a magamra irányuló gondolataimtól kissé szabaduljak – amint halad hazafelé, végig az úton és a nadrág hol a bal, hol a jobb térd előtt hajtja meg magát, közben kissé előre-, majd hátraleendő, a pillanat tört részéig újra és újra szabaduló szárakkal, ugyanakkor büszkén, mert olyan mintha rám öntötték volna, az elegáns öltöny, az elegáns emberen.

Elképzelem az eleganciát, függetlenül a tárgytól, vagyis az öltönyömtől, az eleganciát – testetlenül. És látom, hogy csakis így van annak értelme: tárgytalanul, hogy ne veszíthessen értékéből: mennyivel több elegánsnak lenni és mennyivel kevesebb elegáns öltönyt viselni!

Mégis, amint ez felmerül bennem, az öltöny máris verdesi a bokámat. Talán rúgkapál? Talán tiltakozik? Ugyan de-hogy! Mit is gondolok! Az öltöny tudattalan, azon az úton halad, amin én, nincs önálló lépte és, ha verdes, az azt jelenti, hogy felizgattam magam, eleganciámból kiköken-tem, lépteim elveszítették ritmusukat. Figyelj tehát az öltönyödre! – ő legyen most valóságos a számodra, engedd a lelkedet, hogy elenyésszen, mint mindig, amikor odaadod a figyelmedet valami jelenvalónak, hogy megtérhessen ő is. A hely pedig ahová az öltönyöm majd megtér, balra nyílik az előszobámból. Hely, ahol rajtam és a ruháimon kívül senki sem jár, se por, se moly nem libben ott. Szótlan csend, ráncstalanság, ruhák független függése, állandó társaság, akik körében a „mindig egy hiányzó” állapot az uralkodó és a rendszer, hogy a hiányzó mindig visszatér. Aztán hol-

nap majd egy másik indul útnak, egy másik lesz az, aki a nap rendkívülje, aki az ajánlatot kapja. Az ajánlatot, amit nincs mód visszautasítani, ugyanakkor mindenik tudja, hogy mennyire képtelen: önállóságot elveszíteni, mozgásra kényszeríttetni, hagyni, hogy belénk bújjanak, eleganciát hordozni, járni és kellemkedni, ráncstalanságot és makulát-lanságot percről-percre kockáztatni.

Amít, vagy akit sokat viselnek, az viseltes lesz. Ezért kell a ruhatáramat háromévente cserélnem és ezért kell nyilván engem is váltani időnként, hol felfelé, hol lefelé – felfelé akkor, ha még van arra út és lefelé akkor, ha már csak emerre van.

Elfogadjam-e az utat felfelé? Elfogadjam-e, hogy hatalomba lépek, elveszítem szabad mozgásomat és olyan leszek, mint az öltöny: elegáns, de más által mozgatott? Más által hordott öltönyként vajon megtérhetek-e majd otthonomba? Nyugalomba kerülhetek-e valamiféle hazai vállfán? No és mi lesz az eleganciával? Hát igen! – ez talán a legfonto-sabb kérdés: mi marad az eleganciából?”

Albert kilép az előszobába, megszemléli az ajtót: a bejárat-tól balra esőt, azt amelyről Bölcsész a naplójában ír, félrehúz egy útban lévő kabátot:

– *Érdekes: számjézarás beléptető a ruhatáron. Minden-hová szabad a bejárás, még a fürdőszobaaajtón sincs zár belülről, de a gardrób maximális védelmet kap. Fura ember ez a Bölcsész! – mindig is az volt.*

Előbbre lép, kinéz a kertbe, de kimenni képtelen. Bölcsész mozdulatait nézi:

– *Úgy mutat a saját kertjének növényeire, mintha az nem is a személyes tere lenne, hanem csupán botanikai érdekességek gyűjteménye. Milyen viszonyban van ez az ember a dolgokkal? És vajon kivé-mivé válik, ha politikust*

csinálnak belőle? – mert, ha jól értem a naplót, akkor ez következik.

Nézi a két jól szituált alakot Bölcsész mellett: Gróf Eleket, a hajdani közgazós újságszerkesztő társat, aki ma sem tesz semmit az ellen, hogy sötét szemöldöke összeérjen az ornyerge fölött, csak éppen a haja rövid: géppel vágott, akár csak a szakálla és nézi Rang Katalint, aki a szemlélő számára bizony több is lehetett volna szerkesztőtársnál.

– Kétes, aki közülünk a legjobban írt, nem lett író. És nem lett zenész sem a Muzsika Asszony. Meglehet, informatikus sem lett... hanem feleség egy férfi oldalán, akit utolsó találkozásunk alkalmával kénytelen voltam felképelni.

– Mesehős, az igazságosztó!

– Jól megadtam...

– Jól megkaptam...

– Mennyire szép ma is! – hajlékony és erős, kecses és mégis határozott. Valaha barnább volt ennél, most szőke... nem természetes.

– Olyanok ott hárman, mint az orgonasípok: Bölcsész, aztán Gróf és végül Katalin. Ha ott állnék, beállhatnék Gróf és Katalin közé a tornasorba.

A kerti séta véget ér. Belépnek hárman, közülük kettőre igaz, hogy huszonkét éve nem látták Mesehöst, ám találkozásuk nem fesztelen.

Albert kissé zavarban van, a levett és megkukkolt napló miatt is, de Kétesinek a térbe berobbanó kisugárzása miatt is, amelyre számított ugyan, de valójában fel mégsem készülhetett:

– Tudtam én jól, hogy nem ugorhatunk egymás nyakába – gondolja magában és bár Gróf áll hozzá közelebb az előszobában, leginkább átnézni igyekszik a válla felett,

Kate felé, ez azonban nem megy könnyen, mert a közből álló magasabb mindkettejüknél.

Gróf, a diplomata, félreáll, maga elé engedi Kate-et: üdvözlőké egymást előbb ők ketten, akik valaha egészen közel álltak egymáshoz.

A diplomata Gróf arcán megjelenik némi gunyorosság és egy csipetnyi belevágyódás Albert pozíciójába. Az asszony figyelme azonban mintha a kertben felejtődött volna, tekintette épp csak átsiklik a rég nem látott férfin és ez feszélyezi Albertet. Visszazökken abba az állapotba, amiből Bölcsésznek csak félig és csak nehezen sikerült kimozdítania:

– *Minék is jöttem ide* – kérdezi magától Mesehős – *tudhattam volna, hogy tiszta keresztre feszítés lesz az egész!*

Az ajtó még szinte be sem csukódik és a három vendég még a helyét is épp csak elfoglalja, amikor megint kopognak. Bölcsész ajtót nyit. Fura emberke áll a küszöbön, megvan ötven éves, de arca mégis olyan, mintha gyermek lenne. *(Egy nagykutya bedugta hozzánk egy rokonát, amolyan hivatalsegédnek – magyarázza később Bölcsész – kicsit „nyomi” szegény, tudjátok!)*

Az emberke gyermeki tisztelettel szólítja meg Bölcsészt:

– A rektor úr rám bízta ezt a csomagot és mondta, hogy hozzam el ide. Milyen szép helyen tetszik lakni és mennyi szép virága van a kertben! És milyen gyönyörűek ezek a régi bútorok! Én meg itt mindent összesározkok! Ne haragudjon – annyira szégyellem magam, de hát tudja, hogy van ilyenkor tavasszal: mindenütt tócsák és nyílnak a virágok és én nem tudok nekik ellenállni – látja itt van egy kis csokor a kezemben. Ugye, megengedi, hogy itt hagyjam? Ha tudná, hogy mindig belesek az ajtón, amikor előad és hallgatom és örülök, hogy az egyetemen dolgozhatok és hogy hall-

hatok olyan nagy embereket, mint a professzor úr.

Amikor Bölcsész visszatér, Mesehős nem állja meg:

– Professzor! – ez igen. Nem vesztegetted az idődet. No és mond csak! – kezet csókolt?

Bölcsész végignéz rajtuk:

– Huszonkét éve nem láttatok egymást és a futárt hallgatjátok ahelyett, hogy beszélgetnétek!

– Mesehős zavarban van – mondja Gróf, arcán gunyoros kifejezéssel – azért jópofáskodik.

– Hát igen. Ezt eltaláltad. Bölcsésznél már feszegettem, hogy miért is vagyunk itt. Talán újratöltjük a KEGYETEK hasábjait?

– Konkrét célok nélkül való találkozást el sem tudsz képzelni? – kérdezi Gróf.

– *Ez a Gróf!* – zeng Bölcsészben a szótlan felkiáltás –*még, hogy cél nélkül való. Megeszem a fejeimet, ha nem forral valamit.*

Albert feltartja két kezét, mint aki megadja magát:

– Nos, jó. Örülök nektek. De tényleg. Szépek vagytok és jó látni, hogy egyikőtök se ment tönkre abban, amit életnek neveznek. Kíváncsi is vagyok rátok, miközben tudom, hogy soha senki sem mondja el, hogy mi van veled igazából. De, amit majd elmondtok, az érdekel és alig várom, hogy halljam. Remélem, kedves Gróf méltányolod, hogy – és a szavait groteszk gesztussal: lovagi meghajlás féleséggel kíséri – a zavaromat ledobálva ilyen őszinte szavakat intézek hozzád?

– Szerintem nem vagy őszinte, de ez talán majd változik. Mesehős fordul egyet. Nem könnyen ugyan, de szó nélkül hagyja Gróf megjegyzését és Katalint szólítja meg:

– Kedves Kate! A te hangodat még nem is hallottam.

Kate olyan behatóan néz Albert szemébe, hogy a kérdezőnek egyszeriben minden porcikája megrezzen. Mintha a lelkének minden rejtékét egyszerre pásztáznák át egy vaku villanófényével:

– Régen láttalak. Hiányoztál nekem – válaszolja a nő.

A férfi elbizonytalanodik. A nyelvén van, hogy megjegyzést tegyen a volt férjre vagy a Kétesí által kétségkívül róla – Albertről – írt és megjelent versekre, de érzi, hogy ezt a fényt ezek a szavak nem bírják el. Vagy mondania kell valami valódit vagy hallgatnia. És hát mit is lehet mondani az elkötelezettségnek ennyire nyílt közlése után.

– Te is hiányoztál nekem. De, hogy pontos legyenek: erre csak most jövök rá.

Gróf fanyarul mosolyog, a lábát keresztbe veti a fotelban, jól szabott és rántalan nadrágját egy könnyed mozdulattal megigazítja és ezzel a gesztussal együtt mintegy középre dobja a mondatot:

– Hogy énnekem miért nincs ilyen tekintetem?!

Bölcsész kibontja a futár által hozott csomagot és mindenki elé odatesz egy-egy régi Kegyetek-példányt. Nem látott ilyet huszonkét éve egyikőjük sem.

MOTTÓ

Ami gaz és ami kincs,
helytelenek, helyesek,
ami van és ami nincs,
megírták-e Kegyetek?

AKTUÁLIS TÉMÁINK

Nevelgetek, keresgetek...
Tettemben leld meg ezt...
Szexemet felfedheted...

Tetteket, szexhegyet, nevelt neveletleneket vegyetek:
Ezennel, ezekkel megjelent e

Kegyetek*

1993. április

Főszerkesztő: A Gróf

Főszerkesztő helyettes: A Kétesí

Középszerkesztő: A Bölcsész

Alszerkesztő: A Mesehős

* **Képzővégyvára** **EGYETE**mi **Krónikája**

Mindenki ül, hallgat. Kétesi végignéz a három férfin, elképzeli őket, amint köréje gyűlnek. Gyakori nála, hogy kiszáll a társaságából és mozgásba lendül a lelke vetítő vásznán valami, ami fontosabb számára a valóságnál. Most is ez történik: belső világa megelevenedik, ahol Albert éppen törökülésben a földön ül, ölében Kate-nek most épp a bal – később majd a jobb – lába, amelyeken a körmöket festi piros körömlakkal;

Bölcsész a háta mögött áll Kate-nek, kettejükkel szemben tükör, Bölcsész hajviseleteket próbálgat kefékkel és fésűkkel. A hajra koncentrálna, a nőt nem is érzi a kezei között; Gróf ül a karfán, hosszú lábait keresztbe veti, kedvesen mosolyog, a nő szemébe néz és Kate legfelső inggombjait gombolgatja szótlannul: először ki, míg a melltartó csatja elő nem bukkan, utána be, egészen állig. Mosolyog és figyel – egy rezdülés sem kerülheti el a figyelmét.

Kate képzeletében a három férfi egyike sem érzékeli, hogy a nőn kívül a másik kettő is jelen van, úgy tesznek-vesznek és beszélnek – akár egyszerre is –, hogy csak Kate érzékeli egyidejűségüket.

Bölcsész hibátlanul öltözködő, jó karban lévő férfi. Ruhái makulátlanok, de mintha ő maga még belülről sem érintené azokat. Mintha a nadrág és a zakó nem a test kényszere által, hanem az ember mozgását követve – önállóan – lendülnének és haladnának ide-oda, mintha a férfi az öltözetében csak benne lenne, de nem töltené ki azt. Tényleg, igen! Bölcsész hajdani, egyetemi időszaki munkái is mintha a sugallatára, maguktól jöttek volna létre, sohasem láttuk dolgozni, mindig csak felfogta a tennivalóit, majd visszavonult és jött a kész eredménnyel. Szóbeli megnyilvánulásai okos felmondásai voltak a tényeknek, hűvös távolságban mindentől, amit véleménynek lehetett volna gondolni.

Hős Albi alkotóereje abban áll, hogy mindent idealizál:

semmit sem olyanak lát, amilyen az valójában, inkább mindent olyanak, amilyenek szerinte lennie kellene. Az emberek és a dolgok lépőkövek egy vágyott cél felé vetített úton. Mindenre és mindenkire ráölt egyfajta minőséget. Elvárásait olyan erővel sugározza ki magából, hogy alanyai végül – önkéntelenül – meg is felelnek azoknak. A dolgok így gyakran alakulnak aszerint, ahogyan ő elképzelte. Azt mondhatnánk, hogy Albert formáló erővel bír. Ezt sugározza fizikai ereje is: a kötegelt izmok, dinamikus mozgás, tökéletes térbeli biztonság.

Gróf – Hoós Alberttal ellentétben – nem vizionál! Ő a valóságot látja, viszont ebből a látásmódból sohasem is kezd alkotásba. Ő nem alkot, ő számít! Akkor is igaz ez, ha amúgy foglalkozik írással, az írás azonban a lényének egy egészen különös és egyáltalán nem jellemző megnyilvánulása.

Rá sokkal inkább az jellemző, hogy felméri az embereket – mint golyókat a biliárdasztalon – súlyuk, rugalmasságuk, fordulékonyosságuk szerint, hogy szükség esetén meglökhesse azt, aki a taszítást kellő módon adja majd tovább a többiek felé. Azon sem lehetne csodálkozni, ha az írás maga is ilyenfajta célt szolgálna nála – nem hőkkenhetnék meg még azon sem, ha kiderülne, hogy az elének tett írások mástól származnak, vagyis valaki megbízásból készítette volna őket – ebben az esetben viszont kutatni kell: mi a célja ezeknek az írásoknak? Ha felületesen nézzük Gróf viselkedését, akkor mondhatjuk róla, hogy elfogadó, mert egyébként tényleg az. De mégsem elsősorban az jellemző rá, hogy elfogadó, hanem inkább az, hogy a tekintetével katalogizál és dokumentál: mindent megjegyez és talán feljegyez azért, hogy egyszer elővehesse és felhasználhassa.

– *Lám minden férfit másképp látok és másképp szeretek-szeretnék. Az elegáns és nagy tudású Bölcsésszel reprezentálni volna jó: színházba járni, egzotikus nyaralásokon részt*

venni, antik városokat bejárni.

– *Gróf az izgató kaland férjija, de vajon mi történik közte és a nő között a kielégüléseket követő időszakokban? Félszáraz udvariasságra számítanék, maliciával hintett kézcsókokra, annyi intimitásra a nyílt színen, ami kimerül a kabát le- és felsegítésében, mindentudó pillantásokra, ami kimondja: az izgalom elmúlt, semmivel sem tudsz meglepni, amíg ismét meg nem kívánlak.*

– *Gróffal az előjátékot lenne jó megélni, Bölcsésszel közös pedig az lehetne, ami az élvezet után következik.*

– *Ebből a trióból Mesehősnek semmi sem jut – az élvezethez magához valaki mást kellene keresni – mert... Miért is? Mert Albert mindent idealizál. Ha rám néz, nem engem lát, hanem valaki mást: azt, akinek elképzelsz...*

– *Azt szeretném, ha engem magamat ragadna meg és én lennék az, akit a karjaiba von. Jó volna? – talán igen, mert amúgy mindent annyira komolyan vesz...*

– *... Komolyan venne engem...*

– *... Ha így lenne, akkor talán ő, igen, akkor ő volna a megfelelő – mindenre.*

– *Kár, hogy Albert elment, akkor, régen. És kár, hogy nem jött vissza most sem. De talán el sem ment és talán vissza sem jött, meglehet: nincs is...*

– *... Mit kellene tenni? Mit kellene mondani, hogy kiderüljön? Hogy kiderüljön: van-e Albert egyáltalán?*

Magányos gondolataiból kilépve Kate megtöri a csendet:

– Halljátok a Mesehős hangját, huszonekét év távolából:

Titokvivők

A titok magam vagyok:
sugármagonc a mélyen.
Titkos társaságotok
sugárnyaláb az éjen.

Körbe kell, hogy álljatok,
Csak tinektek látszhatok.

Ringatás mestere Te!
Vagy-e valaki magad?
Leplet a szememre ne
takartass, mert jó a Nap.

Énem ébred. Elmegyek.
Néha elhozom Neked.

Gróf meghökkenve néz egy Kate keze ügyébe kerülő szemüveget. Ámulata nyilván nem annak szól, hogy Katalinnak segítség kell az olvasáshoz. De aztán rendezzi magát, elfordul és Mesehőst szólítja meg:

– Már akkor se nagyon értettem, ki a „ringatás mestere”?
– Apám kiterjedt társaságában – válaszolt Albert – feltűntek egyszerű lelkek és lélekrablók egyaránt. Mindkét típus kísértett gyermekkoromtól kezdve: a bajkovácsok és a bajban ápolók.
– Bajkovácsok? – vág közbe Kétesi szinte élesen, homlokán megsűrűsödnek a ráncok. Hangja szinte felcsattan, miközben ő maga önkéntelenül hátradől a foteljében és ezzel árnyékba vonja az arcát.

Albert azt mondja:

– Igen... Emberek, akik bajt kovácsolnak a számodra,

hogy legyen minél fogva megragadniuk a lelkedet.

– Mondj talán példát! – veti fel Bölicz Bánk.

Albert gondolkodik kicsit, de mindent számba véve elég hamar érkezik a válasz:

– Jakob Fugger...

– ... papnak nevelték, ennél fogva a kevesek tudásával rendelkezett...

– ... már a 15. században tudta, milyen nagy értéke van az információnak és milyen óriási kárt lehet okozni hamis közlönyökkel...

– ... beavatottságát többek között arra használta, hogy híreket importált, majd azok ellenkezőjét jelentette meg az újságban. Versenytársait a félretájékoztatás eszközével módszeresen, a földönfutó léting tönkre tette. Kímélet nélkül...

– ... íme a bajkovácsok egyik őse.

– És a bajkovács a ringatás mestere? – tér vissza kérdésre Gróf, arcán halvány maliciózus mosoly.

Albert nem veszi figyelembe Gróf arckifejezését, amikor válaszol:

– A mesterek skálájának egyik végén a minden cselekvéstől visszahúzódnók állnak, akik arra várnak, hogy kiszállhassanak a reinkarnációs ringatásból. Oda-vissza, újra és újra: ezt nem akarják...

– ... csakhogy a mesterek teljes skáláján belül csökken az ilyen: a visszahúzódnás valamilyen formáját választó mesterek aránya...

– ... a túlsó szélen viszont a tettek kiválasztottak valósággal tülekednek és a fogyasztóként élő áldozatok ringatásának típusait katalogizálni lehetne.

Bölcsész kissé megemeli a szemöldökét, amiben az érdeklődés és az aggodás egyszerre jelenik meg:

– *Csak nem valami számárság költözött ebbe az em-*

berbe? – kérdezi önmagától.

Albert pedig folytatja:

– Az alapséma annak a gondolatnak az átadása, hogy miképp lehets kiválasztott, miközben minden a kedved szerint történik és mindent megkaphatsz az élettől, amit csak akarsz: Nulla önmegtartóztatás, száz százalék mennybemenetel. A ringatás egyik oldalán a magasba vágyás kielégítésének ígérete, a másik oldalán a földi örömök teljességének felkínálása. Kiválasztása azoknak, akik mindent akarnak és semmit sem áldoznának.

Bölcsész közbeszól:

– Megélhetési beavatottság: a hatalmasok világa sohasem működött másképp.

– Viszont akkor jön a Titokvivő és lát és győz – provokálja Gróf Hoós Albertet mint a beavatottság szakértőjét – ki akkor hát a Titokvivő?

Albert kissé megmerevedik: válaszoljon? ne válaszoljon? Végül úgy dönt, hogy figyelmen kívül hagyja Elek iróniáját:

– A Titokvivőben a huszonegyedik század beavatott minőségét kerestem és keresem. Mert a hagyományos beavatottság mára éppúgy devalválódott, mint a szocializmus, a liberalizmus és a konzervativizmus: ezek együtt mind elveszítették alanyaikat, tömegbázisukat, élő ideáikat. Ha valakiről kiderülne ma, hogy ő a huszonegyedik század beavatottja, akkor azt már más néven is kellene megszólítanunk – például így: titokvivő.

Kétes hangja az árnyékból:

– Eléggé unalmas már a számomra a cselekvőképtelenek folytonos kormánykritikája.

- Egy szót sem szoltam a kormányról – tiltakozik Albert.
- Lári-fári – mondja az asszony. – Igenis arról beszélsz.

Bölcsész is azonnal vette, hogy mire gondolsz, aszerint is válaszolt. Amúgy, ha már átvetted a gondolataink vezetőjének szerepét, mondd meg, hogy mit lehet tenni! Mi kell ahhoz, hogy a demokrácia ne maradjon ígélet és, hogy a beavatás sötét oldala ne váljon felleggé az egünk felett?

– Túl nagy a tempó – mondja Mesehős és visszahúzódik – amúgy is: ki beszél itt demokráciáról?

– Vagyis nem tudod – mondja élesen Kate.

Gróf nézi a vitatkozó nőt és férfit és megállapítja magában:

– *Ezek ketten nagyon fontosak egymásnak és vérre menő feszültség van közöttük!*

Bölcsész pedig Grófra pillant:

– *Mit akar vajon ez az ember? Eljuttatta hozzám az írásait, ezzel elérte, hogy összehozzam a négy szerkesztőt, most pedig úgy kérdezősködik, mint aki mit sem tud a világról. Vajon miféle galacsinok lehetnek a papirkosárában? Mit forgat a fejében?* – hangosan pedig ezt mondja:

– „... a beavatás sötét oldala ne váljon felleggé az egünk felett...” Hallottátok ezt? Közénk lépett az irodalmiság. Üdvözljük!

Kétesít nem lehet dicsérettel megvesztegetni: tekintetével épp csak súrolja Bölcsészt, aki megpróbálta a feszültségoldást és ezzel mindjárt ejtette is volna a témát; előre-csúszik ültében, teste íjként feszül meg és újra megszólítja Mesehóst:

– Szeretném hallani, hogy mi a pozitív közlendőd! Jutottál valamilyen felismerésre vagy csak okos vagy, mint egy Facebook kikiáltó? És amúgy is: miért éppen titokvivő? Mitől jobb kifejezés a titokvivő, mint a beavatott? Katalinból ezek a szavak mint valami ősharag lángjai csapnak ki. Bölcsész és Gróf aggódva néznek rá. Tekinte-

tükben kérdések:

– *Ennyire dühös Albertre? Netán ennyire dühös önnön magára?*

– Igen, jutottam valamire – válaszolja Albert. – Előadások és gyakorlatok sokaságát tartottam arról: milyen alapon és milyen intézményeket lehetne-kellene alapítani. Azt gondolod, hogy elétek kellene ezt itt most öntenem?

Kétesen alig észrevehetően bólint és ismét hátradől:

– *Helyes, majd később* – gondolja és több szava nincs.

Bölcsész kezdeményezését a feszültségoldásra meghiúsították. Ha meg nem is sértődik, de visszahúzódik. Elengedi a Kate-Albert vitát, a gondolatai visszatérnek Grófra.

Elek, alias Gróf Fätznie szándékait firtatja magában, különösen a papírkosár ügyeit.

A beálló csendben felidéz magában egy másik részletet Gróf kézírataiból:

„A szerkesztőségi papírkosár, mint már annyiszor, ismét rejteget valami érdekességet.

Egy kis simogatás, egy kis vasalgatás és lám, az irat ismét megmutatja, amit egy munkatárs először papírra vetett, majd meggondolta: érdektelennek ítélte, összegyúrte és kidobta.

Közbeavatkozásaimra a lejegyzett gondolatok kapnak még egy esélyt. Igaz ez akkor is, ha az iratokkal a simogatások után esetleg csak annyi történik, hogy újraolvasom és nyilvántartásba veszem őket. A gyűjteményem már igen jelentős és eddig sohasem hasznosítottam a bennük rejlő információkat.

Ma azonban történik valami! Végighallgattam egy beszélgetést és megint tanúja voltam a szokványos epizódnak,

amelynek záró aktusaként egy feljegyzés a papírkosárban landolt. De a papírgalacsin megszokott zizzenő hangján kívül most egy kis csilingelést is hallottam – megszólalt bennem egy új hang. Mintha kaptam volna egy jelzést, amire korábban még sohasem volt példa.

Íme, életem első csilingelése és az első feljegyzés, amiről azt gondoltam: ezzel kezdenem kell valamit!

Eljött az én időm! A kidobott fecnit megszereztem, majd hazatérve elővettem a dossziéimat. Egyszeriben világossá vált, miért is kellett ennyi kapcsolati szálát előkészítenem magamnak az elmúlt évek során. A csilingelő hang egy ideát jelzett, amelyért érdemesnek láttam a szervező munka beindítását. Egymás után kerítettem elő a legkülönbözőbb helyeken visszautasított zseniális embereket.

A részletek leírásától megkímélem olvasóimat – elég, ha annyit mondok: összekötöttem egy hányódó feltalálót egy ruhaiparban tevékenykedő üzletasszonnyal. Amit leírnom mégis érdemes, az ezzel a hölgygel kapcsolatos, aki a bejelentkezésemet követően az otthonában fogadott.

Amikor megérkeztem hozzá, a háza körüli kőoszlopos kovácsoltvas kerítésen át csak lombokra láttam. A kapun belépve mindjárt kanyarodik az út, talán azért, hogy az egymást követő fém és márványszobrokra ne essék rálátás az utca felől.

Miközben ámulva ballagtam előre, nem tudtam eldönteni, jól látok-e valóban? És, vajon merhetnék-e nevetni a látottakon? A kerten átkísérő személyzet már-már fenyegetően zordnak mutatkozott, míg a kerti szobrok ezzel a komolysággal szöges ellentétben álltak. Volt itt pisilő szobor divatmintás heresérvkötővel; rodeni gondolkodó utánzat Quasimodo hátizsákot mintázó púppal, de leginkább mégis a bekötött szemű igazság istennő, Justicia hökkentett meg,

akinek mérleg helyett extra kosaras melltartót adtak a kezébe. Mindez – mármint a sérvkötő, a hátzásák, a melltartó és ezek fel sem sorolt társai – a ruhaipar népszerűsítését kellett, hogy szolgálják. Talán mint extrém design?

Egy dolog bizonyosnak tűnt: A ruhaipari vállalkozó, aki itt lakik, szabados felfogásban kezeli mások személyiségjegeit. Az engem kísérő elegáns úr ruházatáról is ez derült ki. Ez az ember korábban bizonyára a K1 harcművészetben vitézkedhetett. Alkatán kívül kevélysége is erről árulkodott. Olyan embernek látszott ő, aki megszokta, hogy szponzorálják. Ruházata szerint mégis, mintha bohócot csináltak volna belőle. Halszálkás, tökéletesen szabott öltöny, mellénnel, de a finom csíkozásba olyan fenekükön ülő mackók képeit sormintázták, akik az ölükben mézes csuprot fognak két mancsra és fenyegető tekintetű vetnek a külvilág felé. A szigorú mackófejek kissé aláhajoltak a nektár irányában, de a szemeket felvetik. Mintha épp azt kérdeznék: te tényleg szemet vetettél a mézemre?

És a meglepetések itt korántsem értek véget: a hallba érve kísérőm papucsot húzott a cipőjére és közölte, hogy nekem is ezt kell tennem. Egy pillanatra meghökkenem – nem tudtam eldönteni: provokációról van szó, vagy tényleg általános, hogy itt bolondot csinálnak mindenkiből.

K1 Teddynek (így neveztem el magamban a kísérőmet) stílszerű mackós papucs jutott, míg én egy pár fehér kakast kaptam a lábamra. A műállat farktolla messze mögöttem lengedezett, míg a taréja és a szakálla minden lépésnél előrebiccent a fejjel együtt. Így vonultunk mi ketten – esetleg mint két bohóc? – a porondra, ahol várt ránk felépésünk nagyérdeműje: a nagyasszony.

Akár meglepőnek is mondhatnám, hogy egy diszkrétén öltözött negyven körüli hölgy fogadott. Külleme, alakja, arca kifogástalan, adott napi stílusát egyszerűen csak

elegánsnak mondhatom: Sötétszürke kosztüm, tört-fehér blúz, begombolt nyakkal. A lábán jó minőségű, de nem ultramodern cipő és mintázat nélküli harisnyanadrág. Gyűrűi, ékszerei nem hivalkodóak.

– *Hellyel kínált, magával szemben.*

Néztük egymást egy ideig. Végül én törtem meg a csendet:

– *Ön rosszul választott a számomra lábbelit. A nagy kakas kifejezés rám nem találó.*

– *Hogy Ön mivé válik, még nem tudható. De, hogy megtalálja a szemétdombon az egyetlen fél-krajcárt, az már kiderült.*

Meg kellett állapítanom, hogy a válasz pontos és bár ép-poly hegyesen hangzott, akárcsak az én kérdésem, nem vehettem sértésnek a tartalmát. Átvette a szót:

– *Összefoglalva az eddig történeteket: Ön hozott egy zseniális találmányt és megfogalmazott egy hasznosítási elvet. Hozott egy művészt, aki látványos formát teremtett, egy marketing csoportot, aki imponáló piacépítési tervet tett elém. Meglepett azzal, hogy bár kiváló kapcsolatokat közvetített, minden ön által ajánlott vállalkozó kifejezetten olcsón hullott az ölembe.*

– *Ez talán azért van, mert speciális forrást használok. Akiket sztárolnak, nagyon drágák és közben esetleg nincs is elég idejük egy feladat figyelmes megoldására. Nekem – az ön kifejezésével élve – a szemétdombon kell megtalálnom a fél-krajcárt.*

– *Elárulná, hogyan teszi ezt?*

– *Nem szeretném.*

(Nem avathattam be abba, hogy fecniket gyűjtök, elemzek és hasznosítok!)

Ezzel a párbeszéddel indult egy életre szóló barátság és egy üzlettársi viszony.

Bizonyára nincs mit csodálkozni azon, hogy ezt az asszonyt

a Lady Extramena névvel illetem és a megszólításokban Menának hívom.

Megszólításaimban az extrémre való utalásokat már ő is elfogadja. Sőt, életünk legnagyobb közös üzleti vállalkozásában egy különleges fejlesztésünket éppen erre utaló márkával jelöltük meg.

Sok mindent köszönhetek ennek a csodálatos asszonynak és a vele való találkozásnak.

Az életemben van egy határa annak, ameddig a „cél szentesíti az eszközt” elvet érvényesülni engedem és bizonyára mások is hasonlóképp vannak ezzel. Azt is tudom, hogy ez a határ az emberek többségénél jóval szűkebb mozgásteret enged, mint amelyet én tartok fenn önmagamnak. Vannak viszont e tekintetben nálam is messzebb elmenő, kifejezetten szélsőséges emberek, akiknél már gátlástalanságról kell beszélni. Lady Extramena esetében is felmerült kezdetben ilyen gyanúm. Valójában azonban, még ha akarnék is ítélni felőle, csak egészen különleges mércéket alkalmazhatnék. Olyanokat, amilyenek nincsenek is.”

Bölcsész érzi már egy ideje, hogy politikussá érett. Úgyszólván nincs mozzanat, amit egy beszélgetésnél észre ne venne. Az imént például Gróf meglepődését Katalin extra szemüvegén:

– *Gróf nagyon különös tevékenységet folytathat, bizonyára nagy meglepetéseket fog okozni még nekem is, másnak is...*

– *... Figyelnem kell...*

– *... Íme itt van ez a szinte láthatatlan epizód: Katalin előveszi kétségkívül különleges szemüvegét, amit azonban egyikünk sem tüntetne ki figyelemmel, hiszen van számos érdekesebb témánk, de Gróf, nos ő lemerevedve nézi...*

– *... Nézi, nézi, de mit? Nem tudom...*

– ... *Nem tudom, csak azt, hogy történt valami, aminek jelentősége van, de ezt a jelentést Grófon kívül aligha ismeri bárki is ebben a körben...*

– ... *Ezek az apró jegyek, igen, nos ezek a jegyek világitanak rá arra, hogy Gróf Elek kakukktójtás közöttünk.*

Bölicz Bánk politikussá érettségéről árulkodik az is, ahogy megtalálják őt az információk, vagy hogy őt választják helyzetek megfordítójául: most például Gróf, aki nem Alberthez és nem Kate-hez, hanem hozzá juttatta el a kéziratait, tőle várja, hogy létrehozza a találkozót.

Bölcsész eszerint is mesél magáról:

– A közgáznak egy háttér intézményében dolgozom: kutatási feladataim vannak, de sok előadást tartok az egyetemen is.

Gróf lecsap:

– Amennyire tudom, a ti intézményetek áll egyes diplomamunka csálások feltárása mögött.

Bölicsész eddig úgy tudta, hogy titok az, amire Gróf rákérdez. Mit tegyen? – megkérdezte: honnan tudja? Mi értelme lenne? Jó képet kell vágnia a dologhoz és feltételeznie, hogy ami itt elhangzik, nem jut a körükön kívülre.

– Beleszorítottak engem – és számos fiatal szakembert – egy munkacsoportba, ahol szövegelemző rutinokat hozunk létre. Eredetileg a hallgatók diplomamunkáinak átfésülése volt a cél, hogy megállapítsuk: mennyi a saját szöveg az anyagban és mennyi az import. De a fejlesztés valósággal száguld, mióta kiderült, hogy ellenzéki politikusok diplomáit is lehet így tesztelni. Ömlik a pénz a fejlesztési alapunkba. És ami igaz, az igaz: a rendszer egyre döbbenetesebb felismerésekre képes: számos esetben előfordult, hogy nemcsak az idegen szöveget szűrte ki egy anyagban,

de azt is megtalálta az Interneten, hogy a betoldás kitől származik. Már mint, hogy kinek a szófordulatait követi.

– Igazi bizalmi feladat – mondja Mesehős – a legjobb ugródeszka ahhoz, hogy politikus legyen belőled – és ezzel az utalással Albert szeretné kiugratni a nyulat a bokorból.

Bölcsész óvatosan tekint körül:

– *Ezek itt a vesémbe látnak, vagy legalábbis szeretnének.*

Kéteszi megállapítja magában:

– *Kialakultak a párok: én Albertet nyüstölöm, Gróf pedig Bölicz Bánkból akar kikapcsolni valamit.*

Gróf gondolatai visszatérnek Kéteszi szemüvegére:

– *Még ilyet! Az én itthoni baráti társaságomban egy általam kifejlesztett rendszerű, méregdrága eszközzel megfigyelt célszemély. Mi lehet emögött?*

A négyesben elköltött estebéd után Kéteszi és Gróf elbúcsúznak. Magukra hagyják a másik két barátot, akik felbontanak egy jóféle boros palackot, elővesznek egy ütött-kopott, régen érintetlen gitárt, hogy újrhangolják és hátha az életüket is!? Újra hangolt életet! Új életet!

Kéteszi, aki elvált nő, és akinek a gyermekei felnőttek, belépett már a maga „új életébe”. Belépett azzal, hogy elvált. Olyan ez, mint a születés: kilépés valahonnan, amire már nem akarunk emlékezni.

Kereste az új kapcsolatokat; vállalkozott és fejlesztett, ha azt látta, hogy vállalkozni és fejleszteni érdemes. Szerette azt gondolni, hogy elindult vele az új élet: a teljes érvényű és független felnőtté válás kora.

Gróf más. Gróf, aki most az oldalán baktat a járdán: férfi – és

ez nagy különbség! Erről a férfiről gondolkodik Kétes:

– *Férfi, aki nem szült és nem nevelt...*

– *... Úgy sétálunk itt az utcán, mint egyenlők: Ő, akinek a karrierje már beérett és én, aki csak most vághatnék neki a magaménak...*

– *... Most, amikor az ember már minden lépést mérlegel. Most, amikor már jöhet szóba, hogy tetteinkkel a vak-sorsunkra bizzuk magunkat...*

– *... neki bizonyára rengeteg mondani és titkolni valója van, nekem leginkább takargatni valóim vannak...*

– *... és a terveim? Nos, a terveim bizonytalanok...*

– *... Íme „a Gróf”! Ki tudja, hogy amikor mond valamit, a mögött mi van? Mikor mond igazat, mikor provokál? Melyik arca fordul felém? Lesz-e, lehet-e őszinte ez a nagyon különössé vált férfi?*

Ezek a kérdések azonban nem hangzanak el és Gróf indítja a beszélgetést:

– Úgy érzem, bezáródtál, amikor Albert a bajkovácsokat szóba hozta. Így lenne? Van ehhez talán valami közöd? Kate a tekintetét a lépései felé közeledő kövekre szegezi, arca komoly, majdnem komor. Aztán menet közben szembefordul: szinte oldalazva megy, úgy reagál:

– Én pedig úgy érzem, beszéltetni akarsz, holott magadnak is lenne ebben a témában mondanivalód. Úgy vélem, téged cseppet sem lepett meg a bajkovács fogalom; szerintem te pontosan tudod, hogy Albert miért beszélt erről és, hogy kiről beszélt!

A férfi kedvesen rámosolyog a nőre – egyszerre juttatva kifejezésre, hogy a szolgálatára áll, hogy bízik benne, hogy kész megtenni az első lépést.

De a férfi mosolya azt is kifejezésre akarja juttatni, hogy őt, Grófot, ez a tekintet nem rázza meg úgy, mint ahogy

megrázta a közös beszélgetésük elején Hoós Albertet. Valójában Gróf életre szóló és fel nem oldható fogságában él Kate-nek, a negyvenes éveiben is páratlanul vonzó nőnek, nem úgy, mint Albert, aki bár vergődik a hálóban, de mégiscsak esélyes arra, hogy aranyhalként szökkenjen ki onnan a történet végére.

Gróf ebből a nem esélyes, de stabil pozícióból beszél az asszonyhoz:

– Huszonvalahány évvel ezelőtt Mesehős és én készítettünk egy interjút Bay-Kovács Jánossal a Kegyetek számára, de aztán valami miatt nem közzétük le. A kapcsolatot Albert hozta. Egy ideig nem hallottam erről az emberről, aztán előkerült ismét, mégpedig egészen különös helyen és szituációban...

– ... Mena – akiről a Bölcsész által hozzád is eljuttatott szövegekből már tudsz – és én egy bő évtizeddel ezelőtt alapítottunk egy társaságot, az Extremitás Lovagrendet, aminek magyar szála addig nem is volt: ez egy nemzetközi alakulat, ennek ellenére egy bizonyos Bay-Kovács János – addigra professzor – megtalált minket és belépett hozzánk. Nagyjából egy éve felvettük...

– ... A lovagrend mint olyan általában nem foglalkozik külső ügyekkel. Feladata: ellenőrizni, hogy a tagjai maguk jó ügyeket szolgálnak-e és, ha ezeknek a tagoknak segítségre van szükségük, akkor a rend melléjük áll...

– És a felvétele? Talán az orvosi kutatásának köszönheti? – kérdezi Kate.

– Az ajánlóí amerikai orvosok voltak..., úgyhogy bizonyára.

– Tudta a professzor, hogy mit vállal magára a lovagrendhez társulva? Mármost hogy jónak kell majd lennie? – Kate a „jónak kell majd lennie” szavakat kopogó szótagolással emeli ki a mondatán belül, ezzel is hangsúlyt adva

a kérdés élének.

– Természetesen. De vajon miért kérdezed? Talán úgy gondolod, hogy nem méltó a társaságunkra?

Gróf kérdéséből az a fajta udvariasság hallatszik ki, amit az ember a kéretlenül beavatkozóval szemben alkalmaz, Kétesí azonban el van foglalva a maga mondanivalójával és nem érzékeli Gróf hangoltságát:

– Eljutottak hozzám vele kapcsolatos bizalmas információk, de ezeket nem volt módom érdemben ellenőrizni. A partnerei azt mondják, hogy amikor egy csoportosan fejlesztett eljárást kidolgoztak és a munka készen volt, egyszerre íródott felül a számítógépükön egy fájl, ugyanannak az állománynak – valami szérum leírásának – egy elavult tartalmával.

– És mit mond a professzor? – teszi fel a kérdést Gróf olyan hangon, mint ha egy gyermek iskolai példájának megoldása felől érdeklődne: úgy, mint aki udvariasságból kérdez, de valójában tudja a választ. Kate ezt még mindig nem hallja meg és eszerint is válaszol, részletesen:

– Hogy az ő gépén is felülírta valaki a receptet. Ő maga is nagy balhét csapott, mindenkit meggyanúsított a környezetében...

– ... A munka leállt, a csoport szétszéledt, a professzor nem tett kísérletet arra, hogy a szérum receptjét újrakutas-
tassák...

– ... Közben viszont olyan hírek járnak, hogy szabadalmaztatta az eljárást, következésképp mégis megvan a receptje.

– És hogy jössz te ehhez a dologhoz? – kérdezi Gróf, mintha a beszélgetést inkább a privát szféra felé akarná terelni.

– A lányom amolyan kísérleti alanya volt ennek a kutatásnak – mondja Kate és látszik rajta, hogy fáj neki ez

a mondat, Gróf pedig udvarias modorát húzza elő, talán elkerülné, hogy ismét a kutatás felé kanyarodjanak:

– Akkor Bay-Kovács professzor hálás lehet neked.

– Semmi sem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik. A lányomon az ő eljárása nem segített, végül máshoz fordultam, ahol viszont jelentkeztek bizonyos eredmények.

– Ah! Tehát ő nem tudott segíteni, te elmentél máshoz, a gyerek rendbe jött, ő pedig vérig sértődött – foglalja össze Gróf.

– A forgatókönyv-hipotézised elég jól közelíti a valóságot – mondja Kate, aki továbbra sem érzékeli a grófi érdeklődésváltások hullámzását –, de a helyzet egy kissé bonyolultabb. Nekem van ugyanis egy vállalkozásom, ami az elmúlt évtizedben szerzett orvos és természetgyógyász kapcsolataimon alapszik...

– ... A professzort ez természetesen érdekelte. Ez olyan szál, amit feltétlenül oda kell tenni a lányommal kapcsolatos fonal mellé.

– Csak nem beavattad – kérdezi Gróf, könnyed és játékos csodálkozással – ezt az embert a vállalkozásod részleteibe?

Kate felnéz rá, most érzékeli először, hogy a dialógus egyes elemei inkább szórakoztatják, mint érdeklik Grófot.

– De. Egy darabig beavattam, aztán leálltam – válaszolja és ebben a válaszban Grófnak szóló üzenet is van, valami olyasmi, hogy „eddig téged is beavattalak, de most leállok”.

Grófot azonban Kate magánélete valóban érdekli:

– Említetted, hogy a lányod „mástól” gyógyult meg. Mi ez a „más”? Természetgyógyászat? Varázslat?

– Nem tudhatom biztosan – mondja kicsit durcásan Kate –, amikor tizennyolc éves lett, a tünetei enyhültek. Ilyen állapotban akár le is élhet egy életet. Ez a javulás

olyan időszakban állt be, amikor egy természetgyógyász hölgy vállalta, hogy gyógyítja őt – távolról. Mint tudod, ez energia-küldést jelent. De nem szeretnék erről tovább beszélni. Váltsunk témát!

Gróf nagyvonalúan bólint és másra tereli a szót:

– Megcsodáltam ma az öltözködésedet. Laza vagy és egyben elegáns, érett és ugyanakkor árad belőled a fiatalság.

Az asszony bólint, de a válaszából érződik, hogy többre tartja magát annál, semhogy a küllemét dicsérő szavak levehethnék a lábáról:

– A polgári jólét: megvehetem magamnak ami tetszik.

– A kiegészítőid is rendkívüliek. A szemüved például olyan, aminek párját itthon még nem láttam.

– Nos, annak különös a története – kezd bele a mesélésbe Kate. – Olaszországba utaztam egy hónapja és egy hotelban szálltam meg. Ott voltam több mint egy hétig, majd az utolsó napon közölte velem a tulajdonos, hogy minden hónapban megajándékozzák egy vendégüket egy rendkívüli optikai eszközzel és most én vagyok az a szerencsés, akire a választásuk esett. Való igaz, ez a tárgy különleges. Ha valamit, hát ezt joggal hívhatnánk pápa-szemnek. Talán ismered?

– Igen, tudom, milyen funkciókra képes, nekem is van ilyenem, de egyelőre kevésbé vagyok vaksi, mint amennyire hiú, ezért nem hordom...

– ... Íme, hazakísértelek. Fájó szívvel ugyan, de el kell, hogy engedjelek.

– Köszönöm. Szép estét neked!

Az amszterdami iroda ajtaján *Filomena E. Reis* – *Presidente* felirat olvasható.

A tulajdonosnő – éppen az, akit Gróf a jegyzeteiben mint ruhaiparban vállalkozó üzletasszonyt mutatott be – Bay-Kovács János magyar orvosprofesszorral beszélget, angolul:

– Üdvözlöm professzor úr. Örülök, hogy személyesen mutathatom be önnek elemzésünk alapozó anyagát.

– Nagy érdeklődéssel várom – válaszol a férfi.

– Ebben a kis kötetben megtalálható az ön által megjelölt célszemély elmúlt egy havi valamennyi kapcsolatfelvételének leírása, beleértve a személyes és az elektronikus összeköttetéseket is – mondja az igazgató asszony és fürkészően néz beszélgető partnerére. – A következő lépésben meg kell jelölnie, hogy mely kapcsolatok iránt tanúsít érdeklődést és, hogy milyen természetű információkat szeretne kapni.

A férfi kívár, de nem ússza meg, hogy feltegye ezt a kérdést:

– Ha jól értem, ez azt jelenti, hogy önök megszűrik dokumentáció tartalmát?!

Filomena E. Reis bólint:

– Feltéve, hogy az ön érdeklődése fedésben van azzal, amire rákérdez, a szűrést és szelektálást nem hátrányként, hanem előnyként fogja megélni. Akár engem, akár valamelyik belső munkatársamat választja magának informáló partnerként, rendkívül fontos lesz, hogy köztünk nem lehetnek titkok és elhallgatások.

– Köszönöm, hogy önt is választhatom. Szeretnék élni ezzel a lehetőséggel – mondja Bay-Kovács János, már csak azért is, mert érzi az asszony részéről a felkínálkozást a feladatra és udvariatlansággal érne fel, ha ezt vissza-

utasítaná. Amúgy sem tudja, hogy kik jöhetnének szóba az igazgató asszonyon kívül.

A nő komoly arccal közli:

– Való igaz, hogy ezt a szerepet már csak a legkritkább esetben szoktam vállalni, de most kivételt teszek, mert aktuálisan érdeklődöm Magyarország iránt...

– ... Avasson be hát kérem a fontos részletekbe!

A professzor először bevezetőt tartana:

– Mint talán tudja, van egy különleges belgyógyászati eljárás, amit rajtam kívül még négy orvos alkalmaz Magyarországon.

– Ugye jól tudom – jelzi tájékozottságát az asszony –, hogy az ön kezdeményező szerepét elismerve ezt az eljárást BayCoPro néven szabadalmaztatta a kutató intézet?

– Az USA-ban igen, itt Európában csak az eljáráshoz alkalmazott eszközök védjegyezése történt. A szabadalmak az enyéme, a kutató intézet a költségviselő – mondja a férfi, majd rátér a számára fontos témára:

– Megjelent nálam a közelmúltban egy asszony és arra szeretett volna rávenni, hogy ezzel az eljárással csatlakozzak egy gyógyító közösséghez, amelyet egy informatikai rendszer kapcsol össze és, amelyben a páciensek csomagban kapják a diagnózisokat és a kezeléseket...

– ... Első ránézésre nagyon vonzóan tűnt a számomra az együttműködés és több tárgyalási fordulót is lebonyolítottam az említett asszonnal. Menet közben azonban egy különös gyanú ébredt bennem: attól tartok, hogy az egész fejlesztés a pénz körül forog és, hogy a pácienseket megbetegítik egy bizonyos rejtett módon, hogy aztán a kreált betegséget díjazás ellenében meggyógyítsák.

Az igazgató asszony tünődve hallgat, aztán közbevet egy kérdést:

– A mögött, amiről most beszámolt, egy ki nem mondott elemet vélek meghúzódni. Ezért megkérdezném: az önök kutatócsoportja által kifejlesztett eljárásban része van a mágiának?

A férfi elutasító gesztust tesz:

– Nincs, kérem szépen! Én kizárólag az akadémikus gyógyászatot alkalmazom a munkám során.

– Mintha pedig ön hinne ezekben a rejtett technikákban: utalt valamiféle titkos megbetegítésekre, tehát akár használhatná is ezeket a munkájában.

– Orvos vagyok asszonyom. A diplomámat egyetemen szereztem, nem indián kunyhóban.

– Megértettem – zárja le a témát Filomena Reis. – Akkor tehát arra utaló jeleket kellene találnunk a célszemély beszélgetéseiben és levelezésében, amelyek alátámasztják vagy kizárják a megbetegítések gyanúját?

A férfi gondolkodás nélkül válaszol:

– Eleve bizonyítani kellene, hogy mágiát alkalmaznak a gyógyítás során és, hogy azért juttatásokat vesznek át.

– Mágiát a gyógyításra vagy mágiát a megbetegítésre? – emeli fel hangját Filomena Reis.

A professzor megakad egy pillanatra, aztán válaszol:

– Ha mágia, akkor ugyan mi mutatná meg, hogy gyógyít vagy betegít?

Az asszony mint a lovagrend feje tesz egy megjegyzést:

– Ha a kutatás alá vont személy tagja volna a lovagrendünknek, eleve feltételeznünk kellene, hogy jók a szándékai.

A professzor nem válaszol, csupán fenntartja a szemkontaktust.

Néhány másodperc után az asszony folytatja:

– És mit kezdene ön egy ilyen információval? Esetleg feljelentené a célszemélyt?

– Ahogy mondtam: orvos vagyok. Ez azt is jelenti, hogy nem besúgó. Szeretném viszont befolyásolni az alakuló orvosi és terapeuta kört, hogy csak tiszta eszközöket használjanak.

– Mik a tiszta eszközök? – kérdezi a nő.

– Azok, amelyeket az orvostudomány orvoslásnak tekint – válaszol a férfi.

– És mik azok a dolgok, amelyeket ön kizárna?

A professzor némileg indulatba jön – úgy találja, hogy a kérdések nyilvánvaló dolgokra irányulnak – minek ezekről beszélni egyáltalán?

– Tisztességtelennek tartom például, hogy csapvizet árulnak pénzért, mondván, hogy természetgyógyász által van energetizálva. Hasonlóképp felháborítónak tartom, hogy cukorgolyócskákat hoznak forgalomba mint orvosságot.

– Tudja, én olyan földrészről való vagyok – mondja az asszony –, ahol kevés az akadémikus orvos és általánosak az ilyenfajta módszerek.

– Ja, igen: Dél-Amerika.

A férfi kis híján legyint, de még idejében megállítja a mozdulatot, az asszony viszont úgy bólint, mint aki érzékelte a megrekedt gesztust és ezzel a bólintással egyben le is zárja a beszélgetést:

– Azt hiszem, elég információt kaptam ahhoz, hogy folytathassam a munkát. Hamarosan Budapestre utazom és akkor elviszem Önnek a levelezésnek azokat a tételeit, amelyek az ön gyanúját érintik.

– Rendben. Köszönöm a beszélgetést. Viszontlátásra.

Ahogy Bay-Kovács E. János professzor távozik és keresztülhalad a titkárságon, üdvözölhetné Gróf E. Fätznie-t, ha egyébként ismernék egymást.

Az E. Lovagrend, amely az Extra kifejezés kezdőbetűjét exportálja a tagok nevébe, ekkoriban már olyan nagyszámú tagsággal működik, hogy résztvevőit csak kivételes esetekben fűzik össze személyes szálak.

Gróf tudja, ki halad el előtte, de nem tartja szükségesnek, hogy bemutatkozzon. Hagyja inkább, hogy az igazgatónő előző vendége elmenjen, hogy félig hült helyét mielőbb elfoglalhassa a pazarul berendezett, gyönyörű kilátást nyújtó irodában.

– Itt vagy hát végre! Jer, ölelj meg – mondja a nő és kitarja karjait Gróf felé és boldog, hogy végre az anyanyelvén, portugálul beszélhet és, hogy itt van végre valaki, aki Menának fogja szólítani.

– Alig vártam, hogy ide érjek. Rajongok az irodáért... és érted.

– Ül le kedvesem! Sokan teszik nekem a szépet hiába, de a te udvarlásaidat tizenöt év alatt sem tudtam megunni.

– Alapvetően talán nem változunk meg. Te is éppoly fantasztikus vagy mint régen. Ezt a jóembert is sebtiben iderendelted, hogy a legtöbb információt kaphassam, ami csak elképzelhető.

Az asszony színpadiasan megsértődik:

– Ami azt illeti gyorsan a tárgyra térsz. Semmi cirógatás, semmi borzogatás, hanem mindjárt puff bele a közepébe. Izgalmas lehet ez a téma a számodra! Vagy talán nem is a téma, hanem a célszemély?

Gróf nevet, el kell ismernie, hogy Mena nyitott könyvként olvas a lelkében.

– Egy volt egyetemi évfolyamtársnőmről van szó.

És talán a férjéről, de ebben nem vagyok bizonyos.

– A férje nincs a nyilvántartásunkban. A hölgyet a saját

jogán figyeltetik, mint valami informatikai alapon nyugvó orvoslásokat és terápiákat összefogó együttműködés építőjét. A nyomozást kérő szerint mágiát használnak, mégpedig olyan módon, hogy először tudatosan megbetegítik a pácienszt, hogy aztán a biztos gyógyításért nagy összegeket szakítsanak le.

Gróf szeme elkerekedik erre a hírre.

– Ezt kizártnak tartom – mondja szinte azonnal és elhárító gesztust tesz. De aztán kivár kicsit, maga elé néz, felidézi volt egyetemi társa személyét, ingatja a fejét és folytatja:

– Kate nagyon keveset beszél. Nehéz a nyomára bukanni annak, hogy mi lakik a lelkében és, hogy pontosan milyenek a szándékai. Én azonban sok helyzetben találkoztam már vele, sok közös ügyünk volt egyetemi éveinkben. Ezek a tapasztalatok azt mondatják velem, hogy ő ilyesmit aligha találna ki és aligha akarna létrehozni.

A férfi a fejét csóválja, láthatóan kifejezetten bosszantja a felvetés. Aztán rendez magát és beszél Kate történetének egy másik oldaláról:

– Sokkal inkább arról lehet szó, hogy Kate-nek van egy Bendi becenévre hallgató, Polya Benedetta nevű leánykája, aki ahogy mondani szokták: nem sima. Kate majd' két évtizeden át foglalkozott az ő gyógyításával és felzárkóztatásával, majd a közelmúltban úgy döntött, hogy a rengeteg megszerzett kapcsolatra alapozva létrehoz egy vállalkozást. Bay-Kovács professzort is felkérte, hogy csatlakozzon a diagnosztikájával és a gyógyító praxisával.

Az asszony bensőséges mosollyal fordul a férfi felé:

– Kedvesem! Annyi mindent láttunk már életünkben. Előttünk áll egyfelől egy akadémikus professzor, akiben ítélet és indulat él a sarlatánságokkal szemben. Beleértve

ebbe – ha jól sejtem – a homeopátiát is, másfelől egy általad nyilván szeretett személy, akiről elmondható, hogy erősen megszűri a mondanivalóját.

Gróf, a gunyoros és komolyságát, ahol csak lehet, visszatartó férfi, most a szőnyeg mintáin mélézik, úgy válaszol:

– Ahhoz, hogy valaki szervezett keretek között embereket betegítsen, neki magának is betegnek kellene lennie, márpedig Kate nem tűnik annak. Egyébként pedig miért lenne ilyen? Pénzért? Elképzelhetetlen a számomra. Sokkal realisabb, hogy a vád alaptalan...

– ... Jánosról érdemes tudni, hogy éveket utazgatott Ázsiában és később számos vendéget hívott onnan, akik varázslás kurzusokat tartottak egy zárt körű társaság számára. A diplomáját is ilyen témáról írta, de a konzulense nem engedte meg neki, hogy beadja, úgyhogy az utolsó pillanatban, szó szerint: vásárolt magának egy diplomát valakitől, hogy be tudja fejezni az egyetemet. Az én ismerőseim közül többen is tagjai voltak János csoportjának, többek között Hoós Albert is ezek közé tartozik.

Mena maga elé húzza a noteszát és feljegyez valamit, bizonyára a Hoós Albert és a professzor közötti kapcsolatnak nézet majd utána, de a kérdésével az eredeti témánál marad:

– Őszintén kívánom, hogy a barátnődet illetően ne érjen csalódás! És azt is, hogy a professzor úrral se legyen majd baj, ha esetleg kiderül, hogy tévedett!

– Huh, felmered a szőr a hátamon, ahogy ezt mondod – grimaszol Gróf. – Belegondolni is rossz, hogy mit teszel majd ezzel az emberrel, ha megtévesztett.

– Az kiderülhet, hogy Kate ártatlan, de hogy a professzor szándékosan tévesztett meg, nos ezt elég nehéz lesz bizonyítani.

A férfi az ablakhoz lép, kibámul a tenger felé és ebből a

pozícióból kérdez:

- Miképp gördül tovább ez a mi kis nyomozásunk?
- A professzornak meg kell adnia, hogy mely személyekre vonatkozóan kér további részleteket. Annyit már mondott, hogy a megbetegítések nyomai iránt kellene kutatnunk.

Mena megáll kicsit, felidézi a professzorral folytatott beszélgetését, majd folytatja:

- Érdekelne egy esetleges mágiaalkalmazás feltárása, különösképpen, ha a sarlatátságért pénzt is szednek.

– Te mit gondolsz erről? – kérdezi Gróf.

- Zavar kicsit, hogy a mágiaalkalmazásért fizetett díjra kérdez, vagyis bizonyítani akarja, hogy sarlatátságért szednek díjat.

– Ez miért is problémás?

- Mert nem érinti a lényegét. A professzor nyílt kérdése a megbetegítések igazolására vagy elvetésére irányul. Miért kell neki egy ettől független szál: a gyógyítás finanszírozásának igazolása? Attól tartok, hogy ha bizonyítékot adok a kezébe arról, hogy energetizált vízért szednek díjat, akkor fel fogja jelenteni a gyógyítót, függetlenül attól, hogy megelőzte-e betegítés a gyógyítást vagy sem.

Mindketten hallgatnak egy percet, fel kell valamelyest dolgozniuk a benyomásaikat, hogy folytathassák az eszmecsérét. Mena úgy ítéli meg, hogy ezen a szalon egyelőre kár volna továbbmenni, ezért témát vált:

– Érdekelne Kate férje.

- Különös ember, bonyolult história. A mód pedig, ahogy belépett az életünkbe, leginkább Hoós Albertet érinti: Albertet, akinek a személye miatt te hazaküldtél engem erre a kis emberhalász turnéra.

– Ja, igen! – azonosítja be az információt az asszony – Mesehős, a kezdeményezés intézmény feltalálója.

Gróf elneveti magát, mégpedig azzal a gesztusával, amit a számára hiteltelen dolgokra tartogat, de az asszony rászól:

– Ne mulass! Tudom, hogy nem hiszel a menedzselés meghaladásában, de azt neked is látnod kell, hogy elakadtam: új impulzusra van szükségem. Ha bárhol kérdeznék, azt mondom, hogy a lovagrendünk a jóságon alapszik, de rendre szembesülök a jószág relativizálásával és azzal a magatartással, ami a „minden jótett elnyeri méltó büntetését” felkiáltásból ered...

– ... Mint tudod: én is orvos vagyok, akárcsak a professzorunk. Nem értek a szervezéshez annyira, hogy a társadalmi szálak megszövésének szellemi mélységeibe belelátnék. Márpedig, ha társadalmat akarok teremteni, kell, hogy legyen hozzá ideaforrásom. Az Albert által eddig megjárt pálya arról árulkodik, hogy lehet sorsfordító mondanivalója a számunkra.

– Próbálkoztál már néhány alternatívával – veti közbe Gróf és nem hagyja el a malícia.

– Igen. És sokat is tanultam.

– Ennyi? – tárja szét a karját és kukkant rá a bemutatott méretre a férfi, mintha egy kapitális halról számolna be valakinek.

– Igen: ennyi. Az ideaforrás nem elég. Élő ember is kell hozzá. – válaszol Mena, majd visszatér az őt érdeklő másik személyhez, leinti Grófot, hogy hagyja most a szociális impulzusok feletti élcélődéseit – Mond kérlek: mit tudsz Kate férjéről?

Gróf sóhajt, színelve, hogy kedvenc témájától fosztották meg, majd válaszol és, ahogy beszél, visszatér a komoly-sága is:

– Polya Bélának hívják. Felettünk járt a közgázon, kül-

kereskedelmi szakos diplomát írt. Évek óta külképviseleti munkája van, mégpedig rendőrségi szakértőként. Hoszszabb ideje nem él együtt Kétesivel és a viszonyuk is megromlott, ha jól sejtem. Kaptam olyan hírt, miszerint belekerült a közelmúltban valami kémbotrányba és előzetes letartóztatásban ül külföldön, talán Németországban, de ebben nem vagyok egészen bizonyos.

– Ennek majd utánanézek. – mondja Mena és megint feljegyzést ír a noteszába, aztán visszafordul Gróf felé. – Mi köze van ennek Hoós Alberthez?

– Ennek tudomásom szerint semmi. Kate az, aki ket-tejüket összeköti. Kétesi diplomaosztóján történt, hogy Meshős az egyetemen, több száz ember színe előtt, leke-vert egy hatalmas pofont Bélának. Az ott lévők többsége nem ismerte az okot, ezért, bár a megaláztatás Bélának jutott, a megdöbbenés éle Albertet sértette. Albert az el-csattant pofon után megállásra kényszerült, mert Béla részéről fel sem merült, hogy visszaüssön. A pofozkodót körülvette a csend és végül vörös fejjel kirobogott az épületből: maga mögött hagyott mindent és mindenkit. Két évtized kellet ahhoz, hogy a színünk elé kerüljön ismét. Mena latolgatja, hogy merre kormányozza a beszélgetést: A múltat firtassa? Albert és Katalin viszonyát feszegetse? A kíváncsiság azonban megelőzi most a pragmatizmust:

– Mi volt a pofon oka? Utaltál rá, hogy nem mindenki ismerte az okot. Te igen?

A férfi úgy néz a kérdezőre, mint aki citromba harapott:

– Feleannyi idők voltak, mint most. Fura a mai em-berek korábban viselt dolgairól beszélni úgy, mint ami hozzájuk tartozik.

– Engem mégis érdekel.

Gróf láthatóan kínosan érzi magát és keresi a szavakat:

– Kate és Albert között volt akkoriban egy hol fellángoló, hol teljesen megszűnő nő-férfi kapcsolat, ami a diplomaosztó időszakában éppen a megszűnt állapotát élte...

– ... Kate ilyenkor kimondottan sértően tudott viselkedni Alberttal szemben, sőt olyan is előfordult, hogy flörtölt másokkal. Pólya Béla kiváló alany volt erre: jó vágású férfi, aki már végzett és bár az egyetemi évek alatt mindenkit került és kifejezetten strébernek tűnt, visszalátogatásának idejére el lehetett ezt már felejtteni neki...

– ... Béla a diplomaosztót megelőző esti baráti találkozón azzal dicsekedett, hogy bármikor és bárhová be tud hatolni: nincs az a biztonsági rendszer, ami ellenállna neki. Kétes, talán viccből, talán provokációként, felszólította Bélát, hogy törjön be annak a docensnek az irodájába, akiről elterjedt, hogy meg-megdolgozza a bukott lányokat a kettesért az íróasztalán...

– ... Béla azt mondta: rendben van, majd azt kérte Kétesitől, hogy ha sikerül, akkor legyen az övé azon a bizonyos íróasztalon...

Mena elneveti magát, de nem szól semmit, Gróf folytatja:

– ... Többen is jelen voltunk ezen a beszélgetésen és másnap egyikünk feltette a kérdést Bélának: na, megvolt neked a Kétes? Béla pedig azt válaszolta, hogy: még szép. Ezt követően csattant el a pofon: Béla szerencsétlenségére Meshős – aki előző este egyébként nem volt velünk – hallotta Béla indiszkrét nyilatkozatát, megfordult és azzal a lendülettel mindjárt le is verte a lábáról emberünket.

Menának nagyon tetszik ez a történet és örömmel szítja Gróf ezzel kapcsolatos érzelmeit:

– Lám-lám: te is és azóta is ilyen perverz nőbe vagy szerelmes. Nem elég, hogy a docens íróasztalán szeretkezik, még hozzá is megy egy ilyen alakhoz feleségül.

– Sokat gondoltam erre – válaszolja Gróf és az arca felhős – és azt gondolom: nem történhetett méltatlan dolog, mert akkor Polyá Béla nem vette volna őt feleségül.

– Nem méltatlanságról, hanem perverzióról beszéltem. Nem méltatlan dolog perverznek lenni – oktatja a nő a férfit –, csak meg kell hozzá választani a megfelelő alanyt. Gróf kivételesen komoly választ ad:

– Ha én igazságtalan vagyok Mesehőshöz a társadalmi megújítóhoz, akkor te biztos, hogy rosszhiszemű, de legalábbis egyoldalú vagy a mi Muzsika Asszonyunkkal szemben.

Rang Katalin bizonyára sokak életében jelenhetett meg nőideálként az idők folyamán, de Gróf azok közé tartozik, akit ennek az asszonynak az erényei és hibái egyaránt vonzanak. Ő ezt így fogalmazza meg saját magának:

– *Nem úgy nézek Kate-re, mint Albert! – számomra ez az asszony nem test nélküli ideál, hanem maga a tökély. Nem egyszerűen elfogadom a férfiak felé megnyilvánuló vonzódását, éppen hogy izgat a feladat: megtartani egy ilyen nőt. Kár, hogy nem voltam az esete sohasem!*

Hangosan viszont Kétesei és Mesehős kapcsolatáról beszél:

– Ők ketten egyedülálló diplomamunkát készítettek: senkivel sem fordult elő korábban, hogy a munka világából azonnali megvalósításra kérték fel őket. Albertet a BNV-re is meghívták, ahol a prototípusáért formatervezési nivódíjat kapott.

– Mi volt Kate szerepe? – kérdezi Mena.

– És mi volt ez a prototípus? – toldja meg a kérdést még egygel.

– Albert kiállított egy bútorrendszert, amin bemutatta, hogy az egyediség összekapcsolható az iparszerűséggel. Kate ehhez készített egy tervező szoftvert, ami az egyedi vásárlói igényt lefordította ipari utasításokra...

– Ne felejtse el, hogy ez a kilencvenes évek közepén történt: egy olyan időszakban, amikor a CAD-technológiák alig voltak ismertek Magyarországon!

– És Albert ezt is itt hagyta? – kérdi Mena – Itt hagyta a találmányát, a szoftverét?

– Az egy dolog, hogy itt hagyta, de szét is szakította a fejlesztést...

– ... Rang Katalin ugyan jelesre diplomázott, de a szoftverével semmire sem mehetett. Hoós Albert szabadalma nélkül...

– ... Ha ma rájuk nézek, nem tudom eldönteni, hogy Kate magatartása Alberttel szemben szívügyön alapszik vagy inkább érdekesvesztés miatti harag. Mert Kétesi mindenről levált, amivel az egyetemen azonos volt: nem dolgozott, nem énekelt, nem szerkesztett, még ha írt is néha néha egy-egy verset...

– ... Összekötötte az életét egy férfivel, talán azért, mert ez teljesen sima volt és talán azért, mert nem kellett ehhez a férfihez sem túl kedvesnek, sem túl hünek lennie, mint ahogy ez a férfi sem volt túl kedves és túl hűséges öhozzá...

– ... Nagy kérdés a számomra, hogy ez a halmazati hűtlenség – hűtlenség emberhez, hivatáshoz – végül mivé változtatta őt? Látszólag minden a régi nála, szinte semmit sem változott...

– ... Épp úgy, mint amikor valakivel nem történik semmi és ezért öreg korában is úgy néz ki, mint húszévesen...

– ... Nekem úgy tűnik most, mint aki új fogódzókat keres, mint aki újrakezdésre készül, de szökkeni már nem akar: inkább palló után néz, ami átvezet a mi oldalunkra, azokéra, akik vállalkoztak...

– ... Albert úgy mondaná: a kezdeményezői oldalra.

Gróf elhallgat, készül, hogy témát váltson.

Megnyugvással érzékeli, hogy Mena sem akarja ezt a szá-

lat tovább gombolyítani. Komorsága halvány mosolyra vált és felpillant a várakozó asszonyra.

– Ki vele! – biztatja Mena és elneveti magát.

– Már régen meg akartam tőled kérdezni: Mi történik egy lovaggal, ha kiderül róla, hogy tudatosan félrevezetett bennünket és mondjuk csak arra használja az eszközeinket, hogy önző és ártó célját kivitelezze.

– Volt már néhány ilyen típusú történetünk. Legalább az egyikről te is tudsz, de – szerintem önmérsékletből, vagy velem szembeni tapintatból – nem kérdeztl meg, hogy miképp jártam el az illetővel szemben.

– Hátha most beavatsz! – mondja Gróf és kényelmesen befészkel magát egy fotelba.

– Rendben. Onnan kezdem, hogy megszokott, sőt már-már normális dolog, ha egy szervezet arra jön létre, hogy ártson másoknak. A legismertebbeket terror szervezeteknek hívják. És persze az is normális, ha egy szervezet jó ügy érdekében tesz. Az Extremitás Lovagrend nem normális – inkább extrém – hiszen a tagjait szolgálja annak érdekében, hogy a bennük lévő jót, a belőlük fakadó előremutató tettkezdeményeket segítse...

– ... És ez akkor is megvalósítandó, ha egy lovag csalt...

– ...csak hogy ilyenkor nem a csalásban segítjük őt! Ellenkezőleg: a csalásból való kiemelkedésben.

– Hát persze – bólint Gróf –, a lovagot, ha már belépett, nem engedjük el. Ha belépett, akkor bent marad, de jónak kell lennie vagy jóvá kell válnia.

Mena bólint és folytatja:

– Az általad is ismert és nagy port kavart lovagrendi történetében egy rendtársunk gyerekek megrontásában bizonyult bűnösnek. Mint a lovagrend feje, megpróbálkoztam azzal, hogy ezt megállítsam és kaptam is tőle ígéretet, de aztán kiderült, hogy nem bír leállni.

– Egy pap előtt, mert ugyebár csuhásról van szó, állan-
dóan ott a kísértés – veti közbe Gróf: a hitetlen – az atya
kísértése a fiúval szemben.

– Egy kicsit messzire mész a pimaszságban – mondja
Mena és pír önti el az arcát – de, hát te ilyen vagy...

– ... Hogy mit tettünk? Nos, azt nem tudnám neked
pontosan megmondani. A környezetemben számos kreatív
ember működik és a részletek kidolgozását át szoktam
engedni másoknak. A végeredményről viszont kaptam
tájékoztatást. A szóban forgó lovag tartósan megbénult egy
balesetben és azóta ágyhoz kötve él, mi pedig ellátjuk őt
élete végéig.

Gróf már mindent ért:

– Ha jól sejtem egy ilyen történés mögött a Varázsló áll?

– Ó, a Varázsló! – kiált fel Mena. – Nos, ezek szerint
hallottál róla. Nehéz szívvel nyúlok az ő erejéhez és be-
szélni sem szeretnék róla.

Gróf hallgat egy darabig, aztán megkérdezi:

– Hogy bírod ekkora hatalom terhét hordani? – és nézi
az asszonyt, aki rosszkedvűen válaszol:

– Benne vagyok..., belesodortam magam. Kiszállni nem
lehet. A kérdés inkább az, miképp adhatnám át és miképp
biztosíthatnám, hogy a következő és az utána következő
átadás is rendben legyen...?

– ... Azt hiszem, minden olyan intézménynek gondja
ez, amelyik átível generációk felett...

– ... Akik utánam jöhetnének a sorban, azok vagy fél-
nek a hatalom súlyától – mint például te, akire pedig
a leginkább rá merném bízni ezt az építményt –, vagy a
hatalmat mint lehetőséget látják benne. Előbbi elérhetet-
len, utóbbi elfogadhatatlan.

– Szerencsére fiatal vagy és sokáig leszel még aktív

korban – hízeleg a megint csak szemtelen Gróf.

– Ami e mögött az udvarlásod mögött meghúzódik, az egy gyáva kihátrálás – válaszolja az asszony és érezhető, hogy a hangulata felhősebbé válik.

– Amit rólad mondtam, komolyan gondoltam – teszi a szívére a kezét a férfi – amúgy pedig mi mást tehetnék? Én nem vagyok az az ember, aki a nyomodba léphetne.

– Jól van öcsikém. Egyébként is csak tíz év van közöttünk, nem sok mindent oldana meg, ha feléd passzolnék. Hátha valaki majd előkerül...

– ... Tényleg, hopp – csap a homlokára Mena – itt van ez a mai professzor. Biztosan beülne a székembe, ha felkérném rá! Mit gondolsz?

– Ez most amolyan Extramenás beijesztés volt – ingatja a fejét Gróf. – Még jó, hogy a kora miatt ő sem jöhet szóba.

– Igen, tényleg. Milyen kár!

De az asszony aztán mond még valami fontosat:

– Az extremitás jelentése utal arra is, hogy a világban számos tiszta és nem tiszta eszköz és eljárás lelhető fel. Hogy valami tiszta-e vagy sem, végül az méri meg, hogy milyen célra használják. De mi az extrém? A jó szolgálata minden eszközzel, vagy az önző célok érvényesítése ugyan-ezekkel?

Gróf válasza:

– Azt hiszem, mindkettő. Egyikre azt mondjuk: extrém, de jó. A másikra csak azt: no, ez aztán extrém.

Mena nevet és megkérdezi:

– Akkor én? Én jó vagyok?

– Te vagy a legjobb és a legnagyszerűbb ember, akit valaha ismertem. Te vagy az „extrém, de jó” földi megtestesülése. Valami különös angyal, aki felvette magába és a lába alá gyűrte az összes ördögöt és kísértőt.

Az asszony szeme először párássá válik, aztán elmosolyodik és a maga kínpadra feszítő nyugalmával azt mondja:

– Kedves udvarlóm! Lehet, hogy egyszer odafektetlek a kórházban a pedofil mellé, de ígérem, hogy akkor személyesen fogom magamra vállalni az ápolásodat.

Gróf annyira megdöbben, hogy bár legszívesebben felugrana, se mozdulni nem bír, se értelmeset mondani nem képes. Még, ha a kimondott szavaknak nem lesz is következményük a valóságban, maga a lehetőség, hogy ilyesmi megtörténhet, a velejéig megrázza.

Az asszony nézi és érzi, hogy itt és most valami visszavonhatatlanul tönkremegy, ha nem tesz meg egy új mozdulatot: valamit, amit korábban nem tett; valamit aminek korábban nem érezte szükségét vagy, ha szükségét érezte is, lerázta magáról a mulasztás következményeit. Érzi: ha ez így marad, elveszít valakit, aki fontos a számára vagy, ami még rosszabb: el kell veszejtenie valakit, akit szeret.

Feláll, odamegy Grófhhoz, két kezével megfogja a férfi karjait és azt mondja:

– Bocsánatot kérek tőled...

– ... Az egyik általad megidézett kísértő kiszabadult a lábam alól, felkúszott bennem és a legfontosabb kapcsolatomba mart bele, a hozzád fűződő barátságomba. Kérlek, ölelj át és szorítsd ki belőlem ezt a dögöt!

Kétesí, miután Gróf hazavitte őt az együtt töltött estét követően, előveszi Gróf magyarul írt jegyzeteinek másolatait.

Bölcsész bocsájtotta a rendelkezésére ezeket a szövegeket

és olvasta is már őket korábban, de most elő kell vennie újra, mert szöveget ütött valami a fejébe. A maga elé húzott papírlapokon a következőket olvassa:

„A Menával közös vállalkozásom nagy gazdasági sikert hozott. A pénz száz ágacsán futott össze egyetlen hatalmas folyóba, ami nem volt más mint Mena titkolt forrása, de élete során kétségkívül sokszorosára duzzasztott vagyona. Más, a vállalkozásaiban részes feltalálók a soha el nem maradó Extramena-féle külsőségek között kapták meg elismeréseiket és díjaikat, én viszont kétszemélyes pezsgős vacsorákon vettem át a csekkeket, amelyeket nagy séták követtek – kart karba öltve a világ legkülönbözőbb városaiban.

Olyanná vált a számomra ez az asszony, mintha szeretett nővérem lenne. Én, a fiatalabb, elfogadtam ezt és áldom őt ezért az általa választott kapcsolati formáért, mint annyi más dologért.

Amikor a később Extramena Optika néven ismertté vált szemüvegem fejlesztését befejeztük...

Rang Katalin leereszti a kezében tartott lapokat és érzi: igen, a szemüveg, ami a birtokába jutott, megegyezik ezzel az itt hivatkozott „Extramena Optikával”.

– *Mi lehet ez?* – teszi fel magának a kérdést, de úgy emlékszik, hogy a szövegből később sem derül ki erről semmi, mindenesetre olvas tovább:

... és az ugyancsak tőlem származó üzleti modell alapján megkezdtük a hasznosítást, Mena különös ötlettel állt elő. Azt ajánlotta – megajándékozva engem és önmagát is –, hogy végigmotorozza velem Dél-Amerikát, akárcsak Che Guevara tette azt fiatalkorában.

Életem legfantasztikusabb hetei voltak azok. Egyszer talán készítek egy úti beszámolót, hiszen sok száz fotóm és kö-

tetnyi feljegyzésem van – addig is elmesélek egy Extra-menára annyira jellemző történetet. A helyszínről most csak annyit: „valahol Dél-Amerikában”.

El sem tudtam képzelni, hogy egy motorral – kényelem és biztonság nélkül – átszeljen Mena egy kontinenst. De aztán kiderült, hogy ő ilyesmire nem is gondolt. Sajátos megoldást választott: mi ketten motoron haladtunk elől, de 1-2 falunyi lemaradással – a rádió adó-vevővel még befogható távolságban – jött mögöttünk egy lakókocsi, amit K1 Teddy, egy orvos és egy Dél-Amerika szakértő tolmács felváltva vezettek. A lakókocsi padlójában fegyvereket, tetőzetében egy kisebb fajta kórház eszköztárát helyezték el. Három hete voltunk úton, amikor egy poros kis faluba érkeztünk. A főtéren – ha egyáltalán használható ez a fogalom arra az udvarnyi területre, ahol a falucska utcái összetalálkoztak – két faketrec állt egymással szemben. Az egyiket védte egy eresz fedele, de a másik a szabad ég alatt roskadozott, a falu kútja mellett. A fedett ketrechben középkorú asszony állt, két kezével a rácsba kapaszkodva, tekintetét a szemközt, a tűző napon görnyedő vagy üldögélő hét elzárt fiúra függesztve. Első ránézésre megállapítható volt, hogy a bebörtönzött fiúk testvérek és, aki nézi őket az eresz alól, nem más, mint az anyjuk.

Látva és ismerve Menát – aki azonnal megállt, leszállt a motorról és az asszonyhoz lépett – mindjárt gondoltam, hogy ebből esemény lesz. Először portugálul próbálkozott, de az asszony a rács mögött a helyi nyelven válaszolt. Mena vette a rádiót és hívta a lakókocsit. Most először fordult elő, hogy nemcsak K1 Teddy jött, de a trió másik két tagja is behívót kapott.

Perceken belül megérkeztek. Míg a tolmács a ketrechez ment, a testőr – mintegy átlátva a helyzetet – felnyitotta a padlót, tűzképes állapotba hozta a fegyvereket és készenlétbe he-

lyezte magát. A hátamon futkározni kezdett a hideg – csak nem keveredünk lövöldözésbe valami helyi maffiával?!

Az orvos mindjárt tudta mi a dolga: a hét fiúhoz ment és mindenek előtt vizet adott nekik.

Micsoda pasik – gondoltam magamban. Csak nekem rezegnek a térdeim, hogy a fene enné meg. Mena kérdezett, a tolmács fordított és elkezdődött egy különös beszélgetés.

– Ki vagy te és miért vagy bezárva? – kérdezte Mena a nőt, akinek a tekintete félelmetes élességgel vágott vissza.

– Ki vagy te és miért avatkozol a dolgomba? – szólt amaz.

– Én az vagyok, aki kiszabadíthatja a fiaidat.

– És meg is tudod őket védeni?

– Ugyan kikkel szemben?

– A gonosz nővel és tucatnyi ijákszával szemben.

– Tudod, mi az a gépfegyver?

– Igen, tudom.

– Ott van. Látod? Ezekről a védőruhákról pedig a nyilak úgy pattannak le, mint a füstálak.

– Azt hiszed, ezzel el van intézve? Városi polgárasszony – mit érthetsz te?!

– A tekintetembe nézz, mint én a tiédbe és úgy mond, hogy ki vagyok!

A rács belső felén tapinthatóan megemelkedett a figyelmi koncentráció. Eltelt egy perc, de korántsem úgy, hogy legalább belső történést ne hozott volna. Aztán a bezárt asszony így szól:

– A ti mesevilágokban te vagy a Hófehérke. A mostoha pedig ott jön – mutatott Mena háta mögé – és hozza neked a mérgezett almát.

Mena megpördült a sarkain. Valaki valóban közeledett és most lassított kisé – ő lenne a Mostoha? Az érkező méreggette az ismeretlen szereplőket, az ismeretlen autót. Mivel társaságunk másik két tagja takarásban volt a lakókocsi

mögött, Mena mellett csak engem látott. Ettől megnyugodott és ismét gyorsított. A levegőben rezgett a várakozás: milyen nyelven és milyen hangon törnek majd fel a szavak ebből a szájúregből? Vajon mi ront ránk? Az nyilvánvaló volt, hogy baráti hangvételre nem számíthatunk. Néhány lépésnyire megállt előttünk, lábát szétvetette – testőrei jobbra-balra mögötte büszkén kihúzták magukat – majd így szólt:

– Szállj az autódba liba és takarodj innen, amíg szépen vagyok.

Mena végigmérte:

– Ez nálad az, amikor szépen vagy? Koszos a lábad, csipás a szemed és a vakarcsaidról lesír az ostobaság. A konfliktus elkerülhetetlenné vált. Az első husáng csapás és az utolsó földet érést jelző puffanás között nem telt el több mint fél perc – Teddy megmutatta mit tud.

Menát most már senki sem állíhatta meg abban, hogy jóság küldetését betöltse.

– Mi végre záratsz rács mögé egy asszonyt és annak hét gyermekét? Ki vagy te itt? Seriff? Falusi előljáró? Bíró? – kérdezte a Mostohától.

– A nevetséges lakkcsizmáid az én tulajdonomat képező földön állnak. Ebben a sárfészekben azt csinállok, amit akarok és, akinek ez nem tetszik, az elmehet a pokolba.

– Ez itt közút. Ostobának nézel? Nem vagyok azonos ezzel a portugált se beszélő tehetetlen nővel, akit a rács mögé zártál.

– Még, hogy portugált se beszél! Dehogynem – nézd csak, hogy les! Minden szavunkat érti. És hogy tehetetlen volna? Látod azt a kígyót, a pókot és a skorpiót? Én dobattam be oda, hogy megmutassam neki mi vár a fiaira, ha nem teszi, amit mondok. De a kígyó az ölébe tekeredett, a skorpió a vállára ült, a pók pedig a hajába fészkelte magát. Mit

gondolsz miért? Tudod te kit védsz? Egy boszorkányt. Úgy bizony. Jobb lesz, ha elmész és rám hagyod a saját falumat és a saját szolgálóimat.

Mena összehúzta a szemét és benézett a fészer félhomályába. Ha eddig a gerincemen futkosott a hideg, akkor mondhatom, hogy a hidegrázás általánossá vált a testem egészén. Barátnőm lassan visszafordult, ránézett a Mostohára, szavait mint Extramena indította útjára:

– Rendben van, megértettem. Most már világos a számomra, hogy jó lesz neked ez a ketrec – helyet cserélhetsz a boszorkánnyal. Van benn három saját szolgáló a saját faludból – jól ellesztek egymással.

A boszorkánynak titulált asszony a ketrecben elkezdett hangozatosan nevetni. A hang és a mimika egészen rendkívüli volt. Úgy tűnt, mintha ez a nő életében először nevetne – mintha nem tudnák az arcizmai és a lélekvilága, milyen az: nevetni. De nem kaján kacagás volt, nem volt benne nyoma sem a kárörömnök. A megértés lakozott benne, miszerint olyan úr érkezett, aki felette áll az előzőnek és, aki véget vet a régi világnak.

A Mostoha megértette, hogy stratégiát kell váltania – beszélni kezdett:

– Egyetlen gyermekem van, egy fiú. Egy hete megbetegedett. Kezelem őt éjjel-nappal, de az állapota egyre súlyosabb. A tünetekből minden helybeli tudja, hogy átkot tettek rá. Lehet, hogy éppen ő – mutatott a ketrec felé. A betegség, amit boszorkány okoz, nem gyógyítható patika szerekkel. Hívtam ezért ezt a nőt – és ismét a ketrec felé bökött az állával – hogy jöjjön és gyógyítsa meg a fiamat. Ő azonban nem mozdult – azt mondta: nem tud segíteni. Én akkor elveszítettem a türelmemet és bezárattam ide a fiaival együtt, hadd lássa, milyen az egy asszonynak, amikor szenved a gyermeke.

Mena a fészker alatt álló ketrec felé fordult és megkérdezte:

– Mit mondasz te?

A boszorkány névvel illetett asszony ekkor megszólalt, a portugált valóban tökéletesen használva:

– A fiút kórházba kell szállítani. Vannak bajok, amin segíthet az, amit erdőkön és mezőkön szedek, de ez nem ilyen betegség. Az anyja nem megy be a városba, mert lecsuknák a bűneiért. Inkább hagyja, hogy a fia meghaljon.

Mena a Mostohához fordult:

– Vádolod ezt az asszonyt azzal, hogy átkot tett a fiadra?

– Nem tudhatom... De azt gondolom, tudna segíteni.

– Nem tudok! És ezt már megmondtam. Azt is megmondtam, hogy kórházi orvos kell és kórházi orvosságok – jött a válasz a rács mögül.

Mena ismét megszólította a Mostohát:

– Mit tennél, ha meggyógyítanám a fiadat?

– Megcsókolnám a kezedet – mondta amaz és sunyi mozdulattal leszegte a fejét.

Mena már mindent értett. Munkára hát!

– Doktorkám! Gyere, üljünk autóba és nézzük meg a fiút! És vigyük az anyját is.

A ketrecből ekkor kiszólt a hét fiú anyja:

– Vigyázz Hóféhérke! Kezedben a piros alma, szívedben a jóindulat – készen áll a csapda.

– Hogy érted ezt?

– Nem tudom pontosan, csak érzem. Vigyázz! Ha elmész, bizonytalan, hogy visszajössz-e vagy, hogy milyen állapotban érkezel.

Mena megtorpant és megkérdezte:

– Én vagyok veszélyben, vagy mi mindannyian?

– Csak te. Neked készül a piros alma.

– Az orvosnak nem lesz baja, ha elmegy ezzel az asszonnyal, hogy gyógyítsa a gyereket?

perce lesz és egyik két perc nem fog kapcsolódni a másik két perchez. Jönnek a lobbí emberek balról, jönnek a lobbí emberek jobbról, húzzák majd őt ide és oda, egészen addig, amíg felülről a magasság elé nem idézik, ahol egyetlen szóval rögzíteni fogják a helyét. Paff: kalapács és szeg, a Bölcsész szépen ott díszlik majd a tabló valamelyik pontján, ahonnan elmozdulni nem lehet, legfeljebb leesni, de azt is csak úgy, hogy a szeg ütötte stigma rajta marad élete végéig.

– *És én mégis minden politikust megnézek azzal a szemmel, hogy hátha majd ő! Hogy ő majd elősegíti egy értelmes dolog megvalósítását.*

– *Bölcsész biztosan vállalkozna is erre. Segíteni akar majd nekem. Nekem! Nem azért, mert jó az, amit csinálók! Dehogy. Nekem akar majd segíteni.*

– *Akarom én ezt?*

– *Pár éve még nem akartam. Hogy most akarom-e? – nem tudom.*

– *Vele talán megpróbálom. Úgy leszek én is, mint ő: Nem az ügy lesz a mozgató, hanem a személy.*

– *Lám, ha kellően szilárdak a formák, végül mind be rendeződünk.*

Albert eljut lassan arra a pontra, hogy beszéljen magáról. Belekezd, bár Bölicz Bánk még háttal áll a konyhapult előtt:

– *Németországban megházasodtam: elvettem egy ott élő magyar nőt. Van egy lányunk: Adél...*

– *... Egészen addig ott éltem, amíg Adél az iskoláskor közelébe nem ért; akkor hazajöttem és alapítottam néhány magammal egy Waldorf iskolát.*

Bölcsész visszajön, leül, hallgat, figyel.

– *Sokféle alternatív iskola létezik, de ilyen – embertani*

megalapozottsággal – nos, ilyen nincs még egy. Talán, ha Kate ide járatta volna Bendi lányát, akkor most nem kellene a lelki egészségével törődnie...

– ... A pedagógiát egy sajátos szervezeti felépítés is támogatja: kezdeményező pozícióba hozza a tanárt és benne is tartja abban egy életen át. Engem ez fogott meg! Ez lett az én szervező közgazdasági kérdésem: miképp válhat a kezdeményezés társadalom intézményesítő alapelvvé?

Gondolkodik kissé, aztán folytatja:

– Bizonyára emlékszel: a diplomám témája az egyediség gazdasága volt...

– ... Ahogy a kezdeményezés fogalmával ezt a hajdani témát összekapcsoltam, csodás találkozás jött létre: egyediség balról, kezdeményezés jobbról; az egyediség az én múltamból, a kezdeményezés a jövő felől! Az egyediség az individualitás gazdasági oldala, a kezdeményezés a szellemi fele...

– ... Minden pénzemet arra fordítottam, hogy ehhez a témához intézményt, az intézményéhez pedig működési modellt hozzak létre: projekteket írtam, pályázatokat nyertem, fejlesztettem, sikeres márkát alapítottam; mindezt Magyarországon...

– ... Nem számíthattam arra, hogy piacellenes kormányunk lesz és, hogy a makrogazdaság érdekében kiszípolozzák a mikrogazdaságot...

– ... A dolgok végül odafordultak, hogy vettem a kalapot és visszamentem Németországba,...

– ... a feleségem és a lányom viszont itt maradt...

– ... aztán el is váltunk.

Albert elhallgat, úgy tűnik, nem akar többet mondani.

Bölcsész is csak hosszabb idő után töri meg a csendet:

– Vannak bizonyos politikai kapcsolataim. Segíték neked, ha elfogadod.

Katalin, mielőtt lefeküdne, feljegyzést ír a naplójába. És bár Gróftól épp csak most vált el az utcán, ezek a sorok nem Grófról szólnak. Nem Grófról, aki nagyon sajnálja, hogy nem róla és, aki ezeket a sorokat egyszer majd ép-púgy elolvassa, mint Muzsika Asszony levelét valaha:

– *Utoljára kézen fogva sétáltunk ezen a folyóparton – mondja a férfi.*

– *Mikre nem emlékszel! – válaszol a nő.*

– *A kanyaron túl volt akkoriban egy jól ácsolt pad, egyszerű, de mégis kényelmes.*

– *Meglehet, hogy a mostani porcikáid másmilyennek találják majd.*

– *Íme, ott van, kipróbálhatjuk – mondja a férfi.*

Letelepednek és nézik a rendíthetetlenül haladó folyamatot.

A férfi így szól:

– *Ha ez a víz az életünket formázná, számos lépcső lenne benne.*

– *És persze mindig lefelé, ugye?*

– *Jó kérdés. Mert valóban: lehetne fordítva! Végül is az ember mindig jobbat remél.*

– *Esetleg valami csodálatos malomkerék felemel és egy magasabb mederben kötsz ki.*

– *Úgy van. Például veled – mondja a férfi.*

– *Ahol aztán ismét megkezdheted (megkezdhetjük?) az utat – folyásirány szerint.*

– *Amióta az eszemet tudom, mindig örvényben éreztem magam – mondja a férfi.*

– *Nem is tudtál kilépni belőle. Forogsz csak folyton ma is – válaszolja a nő.*

Gróf, amikor egyszer elolvassa majd ezeket a sorokat,
tudni fogja, hogy
Kate ma is Mesehősről álmodik...

Hárman ülnek Bölicz Bánk nappalijában: Kate, Albert és a házigazda. Várják Grófot, aki Hollandiából érkezik haza és úgy tudják, hogy a reptérről mindjárt ide fog jönni.

Kéteszi leveszi a szemüvegét, megfogja a tokját is és felmutatja a két tárgyat:

– Amit a kezemben láttok, rendkívüli eszköz. A szemüvegben van egy elektronika, ami folyamatosan figyel, hogy mi kerül a látóterembe. Ha napon járok, elsötétedik. Ha vezetek és nem erős a fény, ablaküvegszerűen viselkedik. Ha olvasok vagy monitort nézek, akkor a szerint alakul át, ahogy azt az én látásom megkívánja. Este, amikor beteszem a szemüveget a tokjába, nem egyszerűen tokba teszem, de egy elemző alkalmatosságba. A tok elemzi, hogy a szemüveg beállításai megfelelően követik-e a látásom igényeit...

– ... Ha nem, akkor felhív, hogy menjek el egy speciális optikushoz és korrigáltassam a beállításokat. Amikor Gróf legutóbb hazavitt, rákérdezett a szemüvegemre és azt mondta, hogy neki is van ilyenje, de nem használja.

– A technika fejlődése lenyűgöző – mondja ajkát bigygyesztve Bölcsész és fogalma sincs, hogy miért is kell ezt most nekik megtudniuk. Aztán, maga sem tudja, miért, talán hogy humorra váltsa a technikai bemutatót, így szól:

– Csak nem optikai eszközökkel házalsz?

Albert hallgat és figyel. Úgy ismeri Katalint, mint aki belevág a közepébe, de végül lesz a mondandónak eleje is és

vége is.

– Jó vicc – válaszol az asszony –, de mondjátok: nem furcsa, hogy egy ilyen eszközzel meglepik az embert egy nyaralás végén a világ túlsó felén? Szerintem ez a cucc többet ér, mint amennyibe az egész nyaralásom került...

– ... Valami titok lappang e körül a két tárgy körül – folytatja – és megeszem a fejemet, ha ez a titok nem Gróf partija.

– Grófot ide várjuk – mondja Bölcsész, de nem mond többet, például, hogy: kérdezd meg tőle, mert látja, hogy Kate társakat keres a személyükben valamihez. De nem tudja még pontosan, hogy mihez.

– Gróf egyes írásaiban szó van egy bizonyos Extramena Optikáról, – mondja Albert – jól emlékszem erre a kifejezésre, mert sokat ízlelgettem a hangzását is és a jelentését is.

– Ezen kívül létezik egy Extremitás Lovagrend – mondja Kate.

Bölcsész felvonja a szemöldökét:

– Nocsak.

– Papírkosár és galacsin – mondja Mesehős.

– Mi van? – értetlenkedik Kate, aki hármuk közül egyedül nem olvasta a Muzsika Asszonyról szóló írást.

– Nem érdekes – inti le őket Bölcsész – Albert egy régi hülyeségre utal.

Mesehős megállapítja magában, hogy

– *Íme a politikus! Szelektálja az információkat. Nehogy megtudja társaságunk egyetlen nőtagja, hogy Gróf számára is ő volt a nagy Ő.*

Kétesen elgondolkodva nézi őket, aztán kapcsol:

– Tudom, mire gondoltok.

Bölcsész hökkenten néz rá, Albert reménykedve mosolyog:

– *Talán megismerte a Muzsika Asszonyról szóló írást?* –

teszik fel a kérdést magukban.

Bölicz Bánkot ez kifejezetten zavarná, talán titoktartást fogadott Gróf felé. Albert viszont jól szórakozna, ha Katalin megismerné Gróf gyengéjét. De nem erről van szó.

Az asszony így folytatja:

– Olvastam Grófnak azt az írását, amiben Menát bemutatja mint ruhaipari vállalkozót. Ennek az elején van szó egy papírkosárról és egy eldobott galacsinról. Nyilván erre gondolsz Albert...

– ... De akkor miért mondod Bölcsész, hogy régi hülyeség? Talán titkoltok előttem valamit? Egyáltalán, mi ez a papírkosár-galacin ügy? Gróf azzal töltötte az ifjúságát, hogy mások eldobott iratai között turkált? Gróf talán egy kém? – vagy még inkább kémlelő? Esetleg mások életének a hekkelésével foglalkozik? Ahogy összefolyik a bal és a jobb szemöldöke, éppúgy összefolyik a maga és a mások élete?

– Bravó – mondja Bölcsész, aki megint bevetné az elterelést – mindig megcsodálom, hogy mennyire találóan fejezed ki magadat. De hidd el, a lényegről mi sem tudunk többet, mint te.

– Viszont rá nem kérdeznénk, mármint a lényegre – teszi hozzá Albert –, noha bennünket is érdekel a dolog. Amikor itt maradtunk ketten Bölcsésszel, mi is faggattuk egymást ezzel a kémlelősdivel kapcsolatban, aztán feladtuk...

– ... Azzal, hogy benned ébredt egy gyanú: hogy téged személyesen is érint a kutakodás, megváltozott a helyzet. A kérdés feltehetővé vált.

Ekkor jön Gróf hívása, aki bejelenti: Mena is vele tart a Kegyetek Klubba.

Bölcsész a szomszéd segítségével egy hatalmas fotelt cipel a szobába. Mosolygások, bemutatkozások, jókíván-

ságok után a hordártárs távozik.

Bölcsész viszont folytatja a sürgés-forgást: ropogtatni valót tesz az asztalkákra, üdítőket hoz az étkezőből, aztán kiszalad még az előszobába is, szöszmötöl valamit. Végül bejön, elhelyezkedik, úgy tűnik, tükön ül.

Mesehős elneveti magát:

- Apám! Te felvetted az ünneplő cipődet!

Nyílik a kapu. A kerti úton megjelenik Gróf, a tőle már megszokott választékos eleganciával. Mellette egy ruganyos könnyedséggel járó szőke hajú nő, farmernadrágban, lapos sarkú lovaglósizmában, kockás flanelingben, vállára vetett pulóverrel. Az öltözetnek minden darabja tökéletesen illik rá. Szellemmel átítatott kék szemek, ápolt és kissé kreolos bőr. Fél fejfel alacsonyabb a sudár Grófnál és ebből a távlatból nézve akkor sem passzolhatnának jobban egymáshoz, ha férj és feleség lennének.

Bölcsész eléjük megy, bemutatkozik. Jólesően és megkönnyebbüléssel veszi tudomásul Mena gesztusát, aki az ajtóhoz vezető utolsó tíz méteren mindkettejükbe belekarol. Vendéglátói anyanyelvét használva erős akcentussal mondja:

- Nagyon örülök, hogy megismerlek.

Átszelik az előszobát, egyszerűen megtöltik az egyébként tágas nappalit. Gróf jelenléte eleve hiányzott ebből a térből, de most a három barát mellé került még kettő – vagy a négyhez egy? Majd elválnak, hogy ki kihez tartozik. Lesznek-e öten? Maradnak-e négyen? Vagy háromra fogyatkoznak?

Ez a kérdés különösen Kétesit foglalkoztatja, aki kezét messzire kinyújtva mutatkozna be Menának, ő azonban mintha észre se venné ezt a kinyúlást, viszonozza a kézfo-

gást, de mindjárt tovább is lép, Kate legfelsőbb terébe, átöleli, majd épp csak annyira távolodik el tőle, hogy az orruk szinte összeér és elkezd portugálul beszélni. A nyelve pereg, Gróf pedig mosolyogva fordít:

– Épp ilyennek képzeltelek: velem azonos magasságúnak, szépnek, meleg barna szeműnek. Nem csoda, hogy a te kedves Grófod szíve nem szakadt el innen...

– ... Kérlek, légy a barátnóm, hogy együtt szerethessük ezt a csodálatos, de kissé málészájú embert! Mert tudd meg, szüksége van erre. Olyanok leszünk neki mint két nővér: te adod neki a vizet és a levegőt, tőlem kapja a tüzet és a földet...

– ... És aztán derítsük ki együtt, hogy neki magának van-e valamije egyáltalán!

A kívülállóknak nevetnek, Kate a közvetlenség révén félig-meddig „meg van fogva”.

Mena nem vár választ, tovább lép Hoós Alberthez, akire épp csak egy kicsit kell felnéznie és azt mondja, megint portugálul:

– Te pedig a hontalanságban vagy társam. Tudod, akár csak én: mit jelent hónapszám élni úgy, hogy az ember nem hallja az anyanyelvét. És, mint hallom, átélted, mit jelent az igazságtalanság. Erről mi ketten – te és én – sokat fogunk még beszélni. Köszönöm nektek, hogy itt lehetek, már most érzem, hogy barátok közé érkeztem.

A szavakat kísérő fordítás kissé lelassítja a jelenetet, ezért Mena belépője nem válik túlzóvá, túl lendületessé, inkább egy-egy kitarzott mozdulatban felforrósodnak az egymással szemben állók. Van idejük felocsúdni, helyet keresni és felvenni a szálát, amelyet majd együtt szöhetnek tovább. Gróf szétnéz és észreveszi, hogy van egy hatalmas és a

hangulatból kilógó bőrfotel a szoba főhelyén. Világfiként edzett tapintatával átlátja, hogy ha Menát abba beleültetnék, mindjárt el is szigetelnék. Ezért beleveti magát és ráhagyja a többiekre, hogy helyezkedjenek el, ahol szoktak, Menának hagyva így a maga foteljét. Aztán így szól:

– Szívesen fordítok nektek – valószínűleg mindenkinek jobb lesz így, bár Mena kiválóan beszél angolul.

Kate mintha meg se hallotta volna, angolul szólal meg:

– Jártál már nálunk?

– Ó nem. Eddig még nem volt szerencsém. De majd most! Esetleg úgy megszeretem, hogy itt maradok.

– Úgy hallottam, elég befolyásos ember vagy – mondja Bölcsész – esetleg lecserélhetnéd a kormányt.

Mena évődve néz Grófra és így szól:

– Miket meséltél te rólam?

– Ne törődj vele – legyint Gróf – Bölcsész nagy társalgó, de nem kell komolyan venni.

A kétméteres férfi mélyen meghajol ültében és kezével is pózol. A mozdulat teátrális, mindenkit megnevetet. Katalinban fel is merül:

– *Bánk talán még mindig amatőr színházazik?*

De meg nem szólalna, forr benne a kérdés és a kétely ezzel a világfival és világnővel kapcsolatban. Arcán egy türelmet mutató félmosoly, várakozik. Közben peregnék a mondatok, Gróf profi módon fordít oda is, vissza is, főleg Albert számára, aki beszél ugyan angolul, de sokkal inkább a német nyelvben van otthon.

Mena aztán egyszer csak Kate-et szólítja meg:

– Hallottam, hogy van egy közös ismerősünk, a Bajkovács.

Úgy hallottam, nem ápolasz vele túl jó kapcsolatot.

E szavak hallatán Meshős arca megint elváltozik kissé –

mint már nem először e név hallatára – de csendben marad, hátradől ültében és várja, hogy mi derül ki ebből a párbeszédből. Kétesen pedig így válaszol:

– Valaha jól ismertem, de nem barátom és nem foglalkozom veled. Nincs dolgunk egymással. Amit csinált vagy amit tesz, nem az én érdekeimmel függ össze. Csak nem róla kell beszélünk?

– Talán róla, de lehet, hogy inkább rólad.

– Mielőtt elmerülnék az én személyem taglalásában, szeretném megkérdezni, hogy ez a szemüveg az, amely a te nevedet viseli? – kérdezi Kate és előhúzza a táskájából a tárgyat, amit előzőleg eltett az asztalról.

Mena körbepillant, egyszerre nyer időt a válaszhoz és méri fel a helyzetet, majd a szeme megállapodik Grófon, aki enyhén elpirul és nem tudja mit mondjon. Ezért hát Menának kell a választ megtalálnia. Nem kereshet kibúvót, bár fogalma sincs arról, miképp előzték meg az ő forgatókönyvi elképzelését az események. Így szól és angolra fordítja a szót, hogy ne kelljen tolmácsolni:

– Amit a kezedben tartasz, Extramena Optika néven ismert a piacon. Nagyon drága eszköz – tudomásom szerint te vagy az első magyar, aki kaptál ilyen.

– Hogy miért kaptam, eleve sem értettem. Aztán, hogy a dél-amerikai utazásokról olvastam, felmerült bennem a gyanú: vajon ez az ajándék azonos a Gróf könyvében olvasottal?

– Igen, azonos – mondja Mena. – Talán ellenedre van, hogy kaptál egy ilyen ajándékot?

– Nem értem a dolgot és az ilyesmitől ingerült leszek. Azt sem értem, hogy ha Gróftól származik az ötlet, miért viseli a te nevedet?

Gróf kap ezen a tárgyhoz szorosan nem tartozó kérdésen és közbeszól:

– Az Extramena név egy márka. A szabadalmi hivatalban az én nevemet az első helyen találod a feltalálók között, de ha a saját nevemen hoztam volna forgalomba, tizedét se adtuk volna el.

– Ha olvastad El' könyvét – mondja Mena – tudhatod, hogy az Extramena nevet ő adta nekem. Azóta így hívatom magam – már, amikor nem Hófehérkét alakítok. Ha az anyakönyvi kivonatomba kukkantanál, nem ezt találnád benne. A testőrömet is átkeresztelte, azóta hívjuk Teddynek. A te Grófod nagy névadó. Egy szó mint száz: nem az én nevemet kapta a szemüveg, hanem egy El'-től kapott nevet viselünk mindketten. Ha tetszik neked ez a megközelítés, akkor azt mondom, El' az én keresztapám is és a szemüvegé is.

– El'? Az lennél te, Gróf? – kérdezi Bölcsész.

– Igen, az én vagyok – tudod: az Elek!

Bölcsész Kéteséhez fordul:

– Kate! Miért zavar téged, hogy ezt a szemüveget neked adták?

– Mert nem értem az okát. Talán Gróf közvetítette? Vagy Mena? A helyzetet áttekintve aligha gondolhatom, hogy ez véletlen. Az elmúlt egy hónapban kétszer járt nálam egy optikus, hogy korrigálja a szemüveg beállításait. Örülök neki, mert tényleg jobban látok, mint életemben bármikor, de mibe kerül ez? Ki fizeti a számlát és miért?

– Én fizetem a számlát, Kate – mondja Gróf – ez az én ajándékom, a számodra.

Mena megkönnyebbülten fogadja El' füllentését, aki persze nem tudott a Kate-nek adott szemüvegről, amíg meg nem látta a kezében, mint ahogy kezdetben Mena sem tudta, hogy az a személy, aki először kap ilyet Magyarországon, az éppen Gróf volt szerkesztőtársa, így aztán mindketten véltelenek abban, amiben egyébként vétkesek.

Kétesei pedig így szól:

– Jó, most ezt nem firtatom tovább. A továbbiak tisztázásáig köszönöm neked. Mindenesetre tudnod kell: nem hunyt ki bennem a kíváncsiság egy valószínűbb indokot keresve.

Mena ekkor témát vált – végre:

– Kedveseim! Beszéljünk fontosabb dologról! És ezzel egyben be is mutatkozom. Tudom, hogy szerkesztettetek valaha egy újságot, ami a helyesnek és a jónak a földi megkapaszkodásáért íródott. Ez nem különös, mert huszonéves korukban sokan fognak ilyesmihez. Ti azonban összejöttetek felnőttként, hogy ideáljaitokat tovább vigyétek és ez inkább rendkívüli. A világban számos titkos, féltitkos, félhivatalos és hivatalos társaság van, de a jó és a helyes célok konkrét felkarolásával jóformán mindegyik adós marad. Végtelenül sok az okoskodás, a lári-fári, miközben a világ – mindezt kikacagva – újra és újra szakadékba kormányozza magát. Amennyire rajtam múlik, ez változni fog. Márpedig van egy nem túl szűk határ ameddig terjedően rajtam múlik. Utazom, járom a világot, keresem a lovagjaimat: segítem őket és üzleteket kötök velük. Kétesinek és Meshősnek különleges és helyes irányú vállalkozásai vannak, ezért megtiszteltetésnek venném, ha beavatnának azok részleteibe. Szerintem sokat segíthetnék nektek. Ami Kétesi vállalkozását illeti, az ráadásul most még védelemre is szorul. Ne higgyétek, hogy ez más cégecskéknél nem így van! Aki állami megbízásokból él, franchise-t vagy más készen kapott alapot használ, az támogatást nyer a létrehozásban és védelmet a terjeszkedés érdekében. A ti vállalkozásaitok, amelyek különlegesek, útjában állnak ezeknek a terjeszkedéseknek. Felülről nézve ez szellemi harc, a földről tekintve viszont az együttműködések próbája. Ami már a magasban egy tömb, azt könnyű a földön összetartani. Az emberek nagyobbik része ilyen tömbökbe lép be

és feláldozza a maga arcát. Kívánom, hogy a ti társaságotok másmilyen legyen és kívánom, hogy köztünk ne csupán emberek közötti, de fegyverbarátság is szülessen!

Gróf fordít. Először tehát Mena lendületes, de mégis finom beszédhangja hallgat el, majd a férfi baritonja is. Aztán csend lesz.

Kétesí erősen küzd magával. Rá a környezete mindig is úgy tekintett, mint akinek a szuverenitása mélyebb gyökerű és régebbi keletű, mint a kortársaié. Így szól:

– Vajon, ha én a te segítségével háritom el a bajt a fejem fölül, nem lépek-e be a tömbödbe?

Mena tekintete végigfut a szemben ülőn: fejtől lábíg, majd vissza. Vonásai elmozdulnak néhány foknyit a szelídség skáláján a keménység felé.

– Ötszáznál több vállalkozásban vagyok részes. Egyetlen hasonlóság van köztük, hogy mindegyik más.

– Mondj egy példát! Mit tehetnél például értem? – szólal meg ismét Kate.

A két nő tekintete összekapcsolódik. Mena vár kicsitn a válasszal, aztán így szól:

– Elvinnélek Dél-Amerikába és bemutatnálak Fehér Anyának. A beszélő még nem fejezte be – gondolkodik – mintegy várja a válasz folytatásának megérkezését:

– Amikor utazunk, magunkkal vihetünk majd néhány beteget a pácienseid közül.

A két szempár nem engedi el egymást. Kate hol felhevültnek, hol leforrázottnak érzi magát: egyik pillanatban vérhullám, a másokban dermesztő hűvösség:

– Az utóbbi időben ébredszik bennem egy kétség: vajon van-e helye a gyógyításban az akadémikus eszközökön kívül egyébnek. Erre te belépsz az ajtón és éppen ezzel kapcsolatban kínálsz nekem bizonyosságot. Honnan tudad,

hogyan ez érdekel? Mi vagy te? Kik vagytok ti? – kérdezi és a szeme átsiklik Grófra. Szájszeglere kissé felhúzódik, szemöldöke kissé megemelkedik, hogy mosolyon is lehessen tekinteni azt, ahogyan számon kér.

– Az embernek az utat illetően nem egy alternatívája van. Nekem is van több, például ebben a pillanatban is – mondja Mena és arckifejezése szelíden hasonul Kétesiéhez, jelezve ezzel, hogy ő is találhat okot megbántódásra – és neked is van például ebben a pillanatban is. Szerintem egy elágazáson állsz. Holnap majd túl leszel rajta, akármerre indulsz is. Ha jobbra mennél, az is a te utad lenne, ha balra húznál, ott is a magadét találnád. Ha az önállóságot választod, az önállóság-tömbben fogod találni magadat, összezárva az önállóakkal, az együtt alig működőkkel. Amikor megismered Fehér Anyát, a váratlanság világába lépsz majd. Elhagyod ismert oszlopaid körét, amelyeket, bár nagy szorgalommal, de mégiscsak változatlan állapotukban szemlélsz körbe újra és újra. Nem tudni mit hoz majd ez a találkozás neked és neki és főleg azoknak a betegeknek, akik ott esetleg meggyógyulnak.

Kétesi nagyon jól megérti Menát, amikor az a váratlanságra utal. Eszébe jut a saját verse: „... váratlanak kaput vágatsz...” és egyre határozottabban érzi, hogy ezek ketten minden gondolatáról tudnak.

Ekkor Bölcsész visszaveszi a szót és összefoglal:

– Mena egy 21. századi emberhalász!
Felkiáltása olyan, mint egy diák leckefelmondása az iskolában vagy mint egy káder elkötelező nyilatkozata a párttaggyűlésen. Mena fürkészként nézi, de ha érzi is, semmi képp sem tudja, hogy mi a szavak és a testbeszéd együttes üzenete, viszont a „magyarok” pontosan hallják, hogy Bölcsész a köteles együttműködés magatartását vette fel.

Mesehős gondolja is magában:

– *Szóval, Bölicz Bánk, ilyen leszel, amikor a minisztered elé járulsz?*

Hangosan viszont Menát kérdezi:

– Meg tudnád mondani, hogy milyen forrásból ered az impulzusod?

Mena a fejét ingatja. Azonnal válaszol, látszik, hogy ez a kérdés nem új a számára:

– Nem. Tisztázásra van szükségem. Vagy még inkább tisztázódásra, amit esetleg elhozhatnak a megvalósított vállalkozásaim. Vagy elhozhatja valaki, aki világos szóval él, valaki, aki érvényes fogalmakat alkot, pontos neveket ad. Jelentőségteljesen néz Albertra, aztán odafordul Grófhhoz:

– Nagyon jó helyre hoztál engem El! Áldom a szerencsémét, hogy összesorsolt veled! Egyetlen társaságban mindjárt két aranybányát találtam! És Bölcsész még alig szólt valamit. Meglehet, nála lesz a harmadik meglepetés! Bölcsész azonban nem lép be a partnerségbe azzal, amit mond:

– Én pedig úgy látom, nyitott könyv vagyunk előtted. Ha szolgálhatunk még valamivel magunkból, megtiszteltetés lesz a számunkra.

Bölcsész kezdeti zavara teljesen elmúlt, magatartásában inkább némi távolságtartás nyilvánul meg:

– *Kit ne zavarna, hogy ki vagyunk terítve mindhárman: Kate is, Albert is, én is* – gondolja magában.

Mena most már egyértelműen érzi a szavakban meghúzódó szarkazmust. Sajnálja ugyan, hogy a történések ide vezettek, de nem új a számára a helyzet:

– *Aki megsértődik, az mehet, ahová akar... Pontosabban: maradhat itt, ebben a kieszen fülfedt kis országban* – majd hangosan ezt mondja:

– Barátkozzatok és üzleteljetez velem! Most itt vagyok és egy kicsit még itt leszek. Legyen szerencsém!

Mena és Gróf felállnak, elköszönnek, Bölcsész kíséretében

kiballagnak a kapun. Mena, amint beül az autó jobb első ülésére, nagyot fúj és meghúzza kissé Gróf felé eső fülcimpáját:

– Micsoda helyzet ezzel a szemüveggel!

– Nem vezethetjük Kate-et az orránál fogva. Legalább annyit meg kellett tudnia, hogy amit visel, az tőlünk származik. Azon kívül azt se felejtse el: te sietteted ezt a találkozót, nem volt módomban a körültekintő előkészítésre.

– Rendben – inti le Gróft az asszony –, de itt, ugye megállunk!

– Természetesen. Gondolhatod, mennyire meghökkentő volt a számomra, hogy itthon egyetlen ember megfigyelése folyik az Extramena Optikával és az éppen Kate. Nagyon remélem, hogy nemcsak a szemüveg további bemutatásával, de Kate megfigyelésével is leállhatunk innentől kezdve!

Mena a hátsó ülésre mutatva mondja:

– A táskámban húzza meg magát Kétesi négy heti életfolyamának minden lényeges mozzanata. Egészen biztos, hogy Bajkovács hazudott. Annak, amit állít az ellenkezője igaz: Kate fél a mágiától és lelkiismeret-furdalás kínozza a lányával kapcsolatban. Levelezik és beszélget egy bizonyos Stellával és faggatja ezt a nőt, hogy mit tett a lányával vagy a lányáért. De végül nem biztos benne, hogy ki gyógyította meg őt és miképp. És nem tudja, azt sem, hogy a gyógyítás nem üt-e majd egyszer vissza és, hogy mennyire nyúltak bele a gyermek sorsába. Még hogy szándékosan betegítene meg embereket mágiával! Hallatlan állítás. Ha valamivel foglalkoznunk kell egyáltalán, akkor az Bajkovács hazugságának indítéka.

Gróf megkönnyebbült gesztust tesz és kérdez:

– Örülök, hogy nem kellett Kate-ben csalódnom! Ugye megengeded, hogy leállítsam a szemüvegtok jelrögzítőit! Szeretném hazugság nélkül mondani Kate-nek, hogy ez

csupán látásjavító ajándék és nem több.

– Rendben van kedvesem. Legyen így! Ahogy vívtam ezzel a nővel, azt azért igazolva láttam, hogy a Kétesi név eléggé találó. És megállapítottam azt is, hogy idősebb nálad néhány évvel. Mond csak! Te buksz az öreg nőkre? Netán anyakomplexusod van? – kérdezi Mena és kajánul mosolyog Grófra, aki egy pillanat alatt visszavált általános magatartására:

– Az öreg nőkre?! Nem. A szép nőkre viszont igen. A gyengéim vagytok.

– Kedves fogadott udvarlóm, megérkeztünk. Becuccolok, alszom egy jót, mert holnap orvosokhoz kell mennem.

– Jaj, ne! – csapja össze kezeit Gróf. – Csak nem vagy beteg?

– Gondolod, ha beteg volnék, orvosokhoz fordulnék? Először is találkozom dr. Fetter Pállal, majd azt követően a Bajkováccsal.

Az előbbi név nem mond Grófnak semmit:

– Ki az a Fetter Pál?

– Kétesi orvosbarátja. Sajnálom, hogy ilyet kell mondanom neked, de Kate szíve foglalt. Egy orvos lakik benne, akit Bajkovács munkatársaként ismert meg.

A férfi ismét a komoly arcát mutatja:

– Amit mondasz, természetesen érdekel, de tudnod kell, hogy nem Kate miatt. Ő a számomra régen megszűnt nő-ideál lenni.

Mena merően nézi a férfit – vajon mi az igazság és vajon tudja-e Gróf, hogy mi az igazság – de aztán olyan mondattal válaszol, ami elfogadást üzen:

– Talán azért, mert téged már nem a kételkedés szólít.

– A Fetter Pál kapcsolat honnan jön? – kérdezi Gróf. – Kate megfigyelési dossziéjából?

– Onnan is és a Bajkovács dossziéből is. Ahol ez a fickó megjelenik, ott kiemelt helyet foglal el...

– ... Úgy tűnik, nekem való emberke van érkezőben. Gróf megáll Mena szállodája előtt, segít bevinni a csomagokat a hallba. Este van, a nyugalom órái kezdődnek.

Mena a visszafogott eleganciáját magára véve keresi fel Fetter Pált, az orvost, egy rendelőintézeti irodában, ahol a férfi osztályvezető főorvosként dolgozik. Amikor a szobába lép, egy barátságos, de kutatáshoz szokott szempár mosolyával találkozik. A doktor sportos, erős ember benyomását kelti: vörös haja, sűrke szeme és fehér bőre színeiben is markánsná teszi. Angolul kezdenek beszélgetni, Menának nem kell behívnia a tolmácsot.

– Ön asszonyom láthatóan makk egészséges – aligha azért jött, hogy gyógyíttassa magát!

– Örülök, hogy így látja! Mint a levelemben írtam, egy befektetőcsoport képviselőjében a BayCoPro eljárás iránt – egészen pontosan a kutatás indító impulzusával kapcsolatban – érdeklődöm. Úgy hallottam, hogy Ön írt egy tanulmányt néhány évvel ezelőtt és a kutatás ebből indult ki.

– Igen, 2010-ben írtam egy cikket egy orvosi szaklapban, ahol közzétettem egy nagyjából ötszáz évvel ezelőtt alkalmazott kezelési módot. Olvasótermi búvárkodásaim során egy elfeledett könyv lapjai között találtam egy porladozó feljegyzést, aminek a megmentése végül még régészeti kihívássá is vált. De főképp orvosszakmai jelentősége van. Menának tetszik, amit hall – *igen, erre számítottam, amikor megkerestem ezt az embert* – mondja magában, hangosan pedig:

- Ez volt az alapja az önök kutatásának?
- Voltaképpen alig tettünk egyebet, mint a régmúlt idők

mozdulatait tisztáztuk, kipróbáltuk és teszteltük. Nagyszerű felfedezésnek bizonyult meglelni ezt a leírást, mert bizonyos fejlődési rendellenességeknél lehetővé teszi a gyógyszermentes kezelést és, ha nem is túl gyorsan, de eredményt hoz.

– Úgy tudom, az eljáráshoz tartozik egy szérum!

Az orvos megáll egy pillanatra és kutató tekintettel néz a nőre, de aztán visszakérdés nélkül válaszol:

– Valóban. Abban a bizonyos régi leírásban szerepelt egy tinktúra, amit mezei növényekből és egyszerűen hozzáférhető ásványi elemekből állítottak össze. Ez a szer ma is hatásos és bioboltokban akár árusítható is lenne. Bay-Kovács professzor viszont azon az állásponton volt, hogy orvosságot kell készíteni, hogy patikákban lehessen forgalmazni és orvos által kiállított recepthez lehessen kötni.

– Mi lehetett erre az oka?

– Lehetnek forgalmazással kapcsolatos üzleti érdekek – vonja meg a vállát az orvos –, amelyek nyilvánvalóbbak annál, sem hogy beszélnem kellene róla, de szerepet játszott az is, hogy tennünk kellett azzal az ötszáz éves közléssel valamit, ha pályázati pénzt akartunk lehívni.

– A mondandója mögött felsejlik egy ítélet, pedig olyan fejlesztésről van szó, amelyhez ön is a nevét adta!

– Bay-Kovács János és én az iskolai időnk óta vagyunk kapcsolatban: ő két évvel végzett előttem és nagyjából öt évvel idősebb nálam. A professzor úrhoz tehát régi egyetemi ismeretség fűzött, az üggyhöz pedig olyan típusú érdeklődés, amit csak egy felfedező érthet meg igazán. Én találtam azt a papírt, én szerveztem meg a régészeti állagmegóvást és a szövegértelmezést, továbbá én böngésztem elő a régi kifejezések mai megfelelőit és így tovább. Hogyne akartam volna kutatást indítani ebben a témakörben! A professzorral azt gondoltam akkor, hogy az ég küldte.

– Mit gondolt, amikor felülíródott a szérum receptje a

számítógépén?

Fetter Pál már meg sem lepődik, de ezt azért már nem hagyja szó nélkül:

- Ön meglehetősen tájékozott!
- Nem akarok felesleges köröket futni.
- Rendben. Nem kérdezem, honnan tudja, mert engem ez a dolog már úgysem érdekel. Meg kell önnek mondanom: két évi kutató munka után azt gondoltam, ez az egész csak arra volt jó, hogy az ötszáz évvel ezelőtti eljárás aktualitását igazoljuk. Tény, hogy a szérum egy alkalmas patikaszer, de szerintem semmivel sem jobb, mint az a tinktúra, amit ősanyáink alkalmaztak. Ha olyan gyermek kerül hozzám, akinek a BayCoPro eljárásra van szüksége, annak én a magam készíttette tinktúrát adom és kezelem az ötszáz éves bedörzsölési és átmozgatási technikával.

– Mít szólnak ehhez a felettesei? – kérdi mosolyogva az asszony, aki tudja, hogy a gyógyítás és a gyógyszerészet protokolljai igencsak nehézkesek.

– Semmit. Örülnek, ha nem kell sok pénzt költeni az ambuláns kezeléseik során. Befogják a szemüket, a fülüket és a szájukat és engedik, hogy a saját felelősségemre azt tegyek, amit akarok.

– Előbb említett barátom társaságába tartozik egy hölgy, akinek a lányát kezelték ezzel az eljárással, de nem jártak eredménnyel.

Az orvos tekintetéből átlátás sugárzik, ahogy a vendégét hallgatja, de talán éppen azért, mert tudja, hogy kiről van szó, nem kérdez rá a „hölgy” és a „hölgy lánya” személyére:

– Az eljárás csak bizonyos speciális esetekben hatásos. Nem csodaszerről van szó, de azért olyasmiről, amit egy fejlődési rendellenességgel foglalkozó belgyógyásznak jó a szekrényében tartania.

- Tudja, hogy az eljárást Bay-Kovács professzor szaba-

dalmaztatta az USA-ban?

- Hallottam róla – bólint Fetter Pál.
- Ez önt nem zavarja?
- Még nem tudom. Mérlegelem a dolgot.
- Lehet, hogy elengedi a saját felfedezését? Miért tenne ilyet?

Az orvos testhelyzetet vált és ez a mozdulat mintha kifejezné, hogy a jelenből a múlt felé kell fordulnia a figyelmével:

– Sokféle ember van és sokféle sors. A professzor szegénységben nőtt fel és jószérivel éhezve-fázva végezte el az egyetemet. Nekem jó sorom volt egész életemben és ez most sincs másképp. Meg kell értenem őt és örülnöm, ha érvényesül végre...

– ... Azon kívül mindenkinek jobb, ha Bay-Kovács úr orvosként tevékeny és nem az egyéb aktivitásaiban.

Mena visszakérdez:

- Mire gondol?
- Meglátásom szerint az ön tájékozódása választ fog adni erre az utalásomra. Annyit tehetek, hogy útjára engedem ezt a megjegyzést...

– ... Én magam – folytatja – szeretnék megmaradni annál, hogy kutatóként és orvosként emlékezzem rá. Kérem, ne haragudjon, de lassan el kell köszönnöm. Nem tudom, volt-e értelme az ön számára, hogy felkeresett engem, mindenestre szereztem néhány példányt a 2010-es cikkemet tartalmazó újságból. Parancsoljon, adok egyet belőle, ez részletesen leírja, hogy ősanyáink miképp és mivel kenték be a fejlődésben elmaradó gyermekeket és, hogy miképp mozgatták meg őket a tinktúra jobb felszívódása érdekében. Ha megnézi a szabadalmi leírást, bizonyára hasonló dolgokkal fog találkozni, legfeljebb tinktúra helyett szérumról olvas majd, aminek az orvosszakmai leírását a professzor úr bizonyára mégiscsak megtalálta valahol.

- Köszönöm, hogy időt szánt rám, ez a beszélgetés

rendkívül hasznos volt a számomra.
Elbúcsúznak egymástól. Mena elindul, hogy fél óra múltán megérkezzen Bay-Kovács Jánoshoz.

Filomena Reis megérkezik Bay-Kovács Jánoshoz.
A professzor a fővárosi lakásán fogadja az asszonyt, aki udvarias társalgási modorban indítja a találkozót:

- Üdvözlöm professzor úr. Ez a város igazán nagyon szép, épp azt fontolgatom, hogy eltöltök itt egy kis időt.
- Isten hozta asszonyom. Legyen szerencsénk és maradjon körünkben minél tovább.
- Olyan hírt hozok önnek, amit az ember szívesen ad át.
- Érdeklődéssel hallgatom.

Mena elővesz egy vaskos dossziét, az asztalra teszi és így szól:

– Megbízását követve – kedves lovagársam, mondja hűvös gúnnyal – felvételeztük Rang Katalin levelezését és megbeszéléseit. Tény, hogy van a hölgynek egy kapcsolata, amelyben az akadémikus gyógyászat határain túli kérdéseket tárgyalják, mondhatni kimerítően és ismétlődő jelleggel. A levelező partner egy természetgyógyász nő, akiről sejteni lehet a levelezés alapján, hogy energia használatával is gyógyít. Kettejük párbeszéde kizárólag Rang Katalin lányával kapcsolatos és egy szó sem támasztja alá azt a vélekedést, hogy kettejüknek a múltfeltáró levelezésen kívül bármilyen egyéb kapcsolata lenne. Sőt, egyértelműnek tűnik, hogy legalább egy éve nem találkoztak személyesen és nincs semmilyen közös vállalkozásuk vagy érdekeltségük. A másik témát illetően: Rang Katalin informatikai eszközében nincs nyoma annak, hogy a megbetegítések részei lennének az üzleti tervnek. A szoftver egyszerűen áttekinthető és megállapítható, hogy kizárólag a kezelések felvételezésével és elszámolásával foglalkozik.

- Tanulmányozhatom a dossziét?

Az asszony bólint:

- A jelenlétemben igen. Megvárom amíg befejezi. Készíthet feljegyzéseket, de fénymásolatokat nem.
- Rendben. Köszönöm.

A professzor maga elé húzza a mappát, belesüpped a foteljába és szálanként kezdi olvasni a lapokat.

Mena türelmesen ül.

Eltelik egy óra, aztán még egy. Az asszonyban felmerül a gyanú, hogy a professzor talán azt szeretné elérni, hogy fogjjon el a türelme és hagyja itt a kötetet.

Végül előveszi a mobilját, behívja a soffőrt. Leülteti és a lelkére köti, hogy a professzor urat egy pillanatra se hagyja egyedül az iratokkal. Nagy gondosságában még WC-re is elküldi, nehogy a szükség szólítsa majd el őrhelyéről. Végül odaszól Bay-Kovács Jánosnak:

- Van egy elintézni való ügyem, ami nagyjából két órát vesz igénybe. Remélem, ez elég lesz, hogy áttekintse, amit hoztam!

- Köszönöm asszonyom. Olvasok, tájékozodom. Amint látja: haladok.

- Rendben. Köszönöm.

Mena két óra múlva visszajön, de látszólag semmi sem változott, legfeljebb a paksaméta soványodott kissé a professzor kezében. Az asszony előveszi notebookját, felkészül egy éjszakába nyúló munkára.

És valóban, az órák múlnak. Végül a professzor kezéből elfogynak a lapok, de ahelyett, hogy visszaadná őket, újra maga elé veszi az egészet és elkezd jegyzetelni.

Mena nem tesz megjegyzést és nem tesz fel kérdést. Felfogja, hogy a professzor az ő játékszabályait követi, tehát nem hányhatja a szemére, hogy húzza az időt és feszegeti a türelmét. Amíg Bajkovács bírja, bírnia kell neki is.

A sofőr helyzete a legrosszabb, mert nála se notebook, se könyv nincs és a professzor kínálgatással se kényezteti el. Ha Mena nem hozott volna neki üdítőt és szendvicset, már alighanem a csapról kellett volna innia.

Gondolja is Mena:

– *Úgy látszik, nem minden idevalósi férfi udvarias és vendégszerető. És hát mi is a helyzet a lovagiassággal? Ami pedig a lényegét illeti: ez az ember mintha órák óta csak azt keresné, talál-e valami rést, amin Rang Katalint, vagy a levelező partnerét kikezdheti. Kik ajánlották ezt az embert a lovagrendünkbe és vajon milyen tapasztalatokból kiindulva?*

A professzor nagy sokára leteszi a dossziét, leveszi a szemüvegét, fáradt mozdulattal megnyomogatja az ornyergét és így szól:

– Ezek a lapok azt bizonyítják, hogy Rang Katalin és ez a bizonyos Stella mágiát alkalmazott. Stella egy helyen arra is utal, hogy ő ezért pénzt kapott.

– Meglehet. Ön azonban nem emiatt kérte, hogy megfigyeljük Rang Katalin levelezését. Sőt, azt is mondta Amsterdamban, hogy nem feljelentőként, hanem orvosként tudakozódik. A professzor komoran nézi az asszonyt és a tekintetében ez van írva:

– *Ez a nő nem barátom nekem, pedig beléptem a társaságába. Úgy látszik arrafelé, ahol ilyen asszonyok teremnek, nem ismert az összetartozók egymást segítése. Sebaj, ha nem ment az ajtón keresztül, megy majd az ablakon át.*

Mena pedig azt gondolja:

– *Ilyen tehát errefelé egy hétköznapi. Nyolc órányi többemeres időtöltés, aminek a főkérdése: tudnánk-e ártani másnak. Kedves Bajkovács! Kellően emlékezetessé tetted nekem ezt a napot, nem fogok megfélemleni róla.*

Szóban pedig:

– Kedves Lovagtársam! Látom, jó szolgálatot fog tenni önnek, ezért szeretném megajándékozni egy különleges szemüveggel.

Mena elmagyarázza a tárgy működését, a professzor pedig mohó szemmel méregeti az ajándékot.

Végül mindketten elégedettek az elváláskor – még ha nem is az elvégzett munka miatt.

– *Lám-lám, nemcsak kapni, de adni is jó* – gondolja magában Mena, amikor távozik és jól szórakozik a professzor mohóságán:

– *Micsoda mozdulat! – mint amikor a szarka lecsap. Karmok! Ez az ember karmokból áll... és most már karmokban is van.*

Kétes naplóját a Gróf „kisimítja”:

– *Ismét elbukom hát – foglalja össze önnön mozdulatát Gróf – akárcsak abban a régi első novellában, a papírgalacsinnál! De közben micsoda technikai fejlődés! – papírkosárban turkálástól Extramena Optikáig!*

Mert Gróf lementette Kate megfigyelési anyagát mielőtt a szemüveg jeladója végérvényesen elhallgattatta volna.

Nyitva hagyta az utat kíváncsiságának aprócska-nagyocska ördöge előtt. Most itt ül, szemben a számítógépével és bizonyára meg fogja nyitni az állományt, bele fog merülni az ellesett tartalomba. Ismét – vagy igazából talán csak most, érettségében szemlélhetően – megismerheti a nőt, aki ideálja volt az egyetem első éveiben és akit valójában senki nem volt képes elfeledtetni vagy felülírni a lelkében azóta sem.

– *Mi lesz ebből? – kérdezi önmagát – Megkönnyebbülés, amelyben elengedhetem végre ezt az asszonyt vagy lángra*

lobbanok újra? Most még nem késő kitörölnöm mindent: képsorokat, amelyek még az írás folyamatát is rögzítik, amelyekben az ő szemével nézhetem verseinek keletkezését, naplóbejegyzéseinek sorolását és leveleit!

Gróf keze az elmúlt évek időszakában remegett néha. Aki a hétköznapokban ismerte őt, aligha vette ezt észre és vélelmezni sem lehetett volna róla ilyesmit, de ő tudta, hogy Extramena szolgálata nyomott hagyott az idegrendszerén. Íme most is: a kurzort ráközelíti az indító ikonra, de az mintha folyton elugrani akarna onnan, ide-oda ránkattatja magát a kézremegés hullámain.

Végül persze a képsorok mozgásba jönnek majd, hogy a szeme előtt kibontakozzon Kétes világa: onnan nézve, ahol a harmadik szem nyílna fel, ha lenne ilyen: az ornyereg fölött, a szemüveglencséket összefogó parancsnoki hídon, a gondolatokat követő homlokredők fedezékében, a két szemöldök pajzsai között, a rejtett kamera optikájában.

– Micsoda felfedezés: a harmadik szem! Hát persze. Így kellene hívni ezt a szemüveget – legalább magunk között – és nem Extramena Optikának. Mennyivel kifejezőbb név! A két szem nézi a keletkező világot és felette a harmadik is, amelyről a kettő nem tud. Mondhatnám: azért nem, mert a harmadik szem a felettes látásé: Extramenáé és az enyém! Ezek vagyunk tehát mi, ide emeltük magunkat! Most viszont, hogy kínoz a kíváncsiság, aligha lehet ezt felettes látásnak nevezni, inkább alantas látásnak kellene hívnom.

– No és még valami: nem tisztán látó vagy Gróf, hanem piszkosan!

– De persze mindjárt megnyugszom: így természetes ez, ha magunk vagyunk: felettesként megengedhetjük magunknak, hogy alantasak legyünk.

Gróf számos levelet elolvas és betekint naplójegyzetekbe. Találkozik képzelt párbeszédekkel: férfi és nő között, ahol

a férfi neve nincs megjelölve. Egy azonban biztos: egyetlen képzelt párbeszédben sem ő az érintett. Hát ki? – persze, hogy Albert.

Nézi a videót és látja, amint egy vers első sorai papírra vetülnek. A kép aztán kissé megáll, újabb szavak, majd törlés. Ekkor Kétesi levehette a szemüvegét és félretehetette, innentől kezdve percekén át a mellette álló radiátor fogantyúján időzne a kép, ha az automata előre nem léptetné. De ez a technika korszerű: megtanították, hogy álló képet ne vegyen fel. Akkor induljon csak újra, ha történik valami és ilyenkor rendre új verssorok bukkannak elő. Kate néha otthagya a versét. Ezt a most íródót például, mint a képek dátumaiból kiderül, napokra elengedi és amikor folytatja, más sorokat ír előre, hogy az először kezdőgondolatnak szánt szavak a vers közepére csúszzanak.

– Milyen szürreális ez az egész! – fogalmazza meg magában Gróf – Hideg keletkezés, a gondolat melegségének és izgalmának megélése nélkül. Nem Kate-et látom, hanem egy rideg világot, amely az asszony forró lelki hullámlásának fagyhalott tükre. Ha őt magát nézném, átjárna a melegség. Ezekről a képsorokról viszont csak vibráló idegesség vesz rajtam erőt. De mégis, lássam ezt a verset! Mutasd hát egészben!

És íme:

Évám fohása az Úrhoz

Énem forró alantasa
felettesétől se' távol
vissza soha nem riadna
semmi orgiától.

Vajh önnönmagadra érzel
 megfeszítő vágyam alatt?
 Felhópamacson élvezel,
 vagy az ágyam alatt?

Gazember rúdjára tűztél,
 talán, hogy zászlórongy legyen,
 térdemben elgyengítetted,
 ha nőttek kék erek.

Szemlélődő Énem vára:
 testetlen visszavonulás,
 ölbe tett lelkemnek vágya
 a meghágattatás.

Gróf rezignáltan ül a képernyő előtt:

– *Nem Éva! – Évám! – vagyis nem az általános, hanem a Kate-ben élő Éva, a bűnbeeső, a csábító, önnön csábító impulzusainak áldozata...*

– *Küzdelmes lehet ilyen asztrális láz hatása alatt megőrizni magában valamit a tiszta nőből... és méltósággal élni!*

– *Lám, Mena ismeretlenül is kiemelte ezt a jegyet Kétesit illetően...*

– *Mindez persze nekem sem új: az a régi papírkosárba dobott levél már árulkodott Kate asszonyi küzdelmeiről...*

– *De ki is utasította vissza abban a régi levélben? – Polyá Béla tette ezt veled. Polyá Béla, aki az egyetemen „felette járt” és, akihez Kate-et ugyanez a láz húzta...*

– *Béla cicázott veled, aztán megalázta...*

– *Végül pedig elvette...*

– *... mint egy oldalkocsit.*

JELENTÉS AZ EXTREMITÁS LOVAGREND BÁSTYAKÖRÉHEZ

CÍMZETT: LADY Extramena

A jelentést készítette és kódolta: Gróf E. Fätznie

Kedves Nagyasszony!

Tájékoztatlak, hogy fővárosunkból való távozásod óta számos előrelépés történt. Szeretném ezeket röviden összefoglalni:

– Alias „Bajkovács” nevű személyről végre konkrétan kiderült, hogy egy bizonyos „Romota Rend” vezető személyisége.

– Sikeresen bevezettük a Harmadik Szem tokjába épített hangfelvevők rádiójeles indítását. Ennek köszönhetően, ha például Bajkovács találkozik egy általunk a beszédhangja által megjelölt személlyel, például Pólival (Fetter Pál), akkor a szemüvegtokban lévő hangfelvevő automatikusan beindul. Most már tehát akkor is hallunk, ha emberünk nem veszi fel a szemüvegét: akkor is hallunk, ha nem látunk;

– Alias Bajkovács jelentős aktivitást fejt ki Hoós Alberttal szemben. Mesehős tárgyalásainak rendszeresen a nyomába küld valakit és bár Bölcsész hozza a kapcsolatokat, a professzor mindenütt gáncsot vet nekik. Látszik, hogy Bölcsész és Bajkovács közül egyelőre utóbbinak van nagyobb befolyása.

– Kétes vállalkozása működik, de nem várható tőle komoly fejlődés. Meglátásom szerint szüksége van tapasztalatra az alternatív gyógyítás terén. Közéleg az idő, amikor elküldhetéd Fehér Anyához.

– Bajkovács abba is belefogott, hogy az országban lévő érdekeltségeidet felkutassa. Vigyáznunk kell, mert a Romoták alakulatai veszélyesek. Rosszindulatúak és nem kellően

vezetettek; kiszámíthatatlan, hogy bizonyos helyzetekben mit cselekszenek. Téged mint nemzetközi „nagyhalat” akar a politika asztalán feltálatni. Reményei szerint egy leszel a leggyőzött és a médiában kitárgyalt ellenségek közül.

– Szerencsésnek tartanám, ha magad helyett mást küldenél ide: lássuk, hogy mit tesznek ellene!

G.E.F. sk.

Rang Katalin megírja utolsó versszakát Európában:

Felhőről nézve nyilvánvaló:
látható minden út,
tudni: mi hova fut,
földi sinen égi a váltó.

Kedves Albert!

Átszeltük az Atlanti-óceánt – tizenhat nap a tengeren!

Az én rózsás arcú Bendi lányom hol olvasott, hol a vizet nézte. Néha nézett engem is mint valami jelenést, mintha élete tizenkilenc éve alatt még nem látott volna, de szó alig esett. Kimaradtunk minden kalandból, mert az óceánjáró magasságából a víz közelébe – ahol a szigeteket megközelítő halászhajókra szállhattunk volna – nem indulhattam vele. Tudod, hónapokig küzdöttünk, míg megszületett az alku: repülőre nem ülünk és hajó is csak olyan jöhet szóba, amit szinte meg sem mozdítanak a hullámok. (Ő legalábbis így képzelte.)

A hajóúton én is sokat és sokféleképpen néztem őt – főképp úgy, hogy erről mit sem tudott. Hallgattam, ahogy

énekelt – gyakran és hosszasan – és legjobban azt szerette,
 ha úgy gondolhatta, hogy a szél elsodorja a hangját.
 Megihlettek ezek a hallgatások. Küldök Neked pár lírai
 sort, hogy lásd: mennyire és miképp.

Testem hús távolában én: az Én,
 vagyok, aki vagyok: a szféra-lény,
 ki csillagkörbe burkolok
 minden hétköznapot.

Távcső nem mutat, hiába nézel!
 Vélem, ha vagy, ahogy se férsz el,
 körében olyan szavaknak,
 hogy „látva lássanak”.

Használd a szemed, kövess bár vakon!
 Vigyél magaddal az akadályokon,
 ébredjen fel a hétköznapok
 körén a csillagod.

Amikor kiszálltunk Rio de Janeiróban, végigküzdöttük
 magunkat az érkeztetés formáságain és kiléptünk egy új
 világba, ott állt Pál és Amál. Ők – a másik két gyógykezel-
 tem – repülőgéppel utaztak és már nagyon izgatottan vártak
 ránk.

Micsoda változás! Az óceáni csönd után emberi forgatag
 és két beszédes ifjú: egy majd két méteres és minden
 tekintetben méreten felüli legény és egy leheletnyi leány.
 Előbbi folyton ugrik és megy – akár helyben járva vagy
 oda-vissza sétálva – utóbbi pedig csak beszél és beszél és
 minduntalan leülne, mert már a megszólalástól is elfárad.
 Ahogy néztem őket, el kellett nyomnom egy mosolyt – arra
 gondoltam, hogy Pált talán fel se vették volna a repülőgépre

egyetlen jeggyel, ha nem Amállal együtt jelentkezett volna be és nem ketten foglaltak volna el két helyet. Két ember, aki kiad kettőt, de teljesen irracionális elosztásban. Egyik görnyedten és óvatoskodva jár, hogy nagy fejével és kaszá-ló súlyos karjaival le ne sodorjon valamit, hogy aztán egyetlen önkéntelen mozdulatával végül mégis mindent ledöntsön. A másik nem is gyalogol, inkább szökdel, mindig csak rövid utakat jár be, meg-megáll, időnként körbekémlel: nem mulasztott-e el valamit érzékelni?

Benditől elválunk ma. Ő vonaton megy tovább, hogy több napi rázkódás után tengelyről tengelyre szállva lovakocsin és számárháton érkezzon meg Fehér Anyához, mert hiszen repülni nem akart. Kapott egy kísérőt – nekem ez már sok lett volna.

Mi viszont repülőre ülünk. Nagy kaland lesz, aminek ráadásul van egy titkos záradéka is – majd megírom, ha túl leszünk rajta – de most még hétepcsétes. Pedig szívesen megosztanám Veled a rejtelem terhét, hogy ki ne repedjek, de hallgatnom kell.

Azt hiszem, a kisgép, ami visz minket, amolyan kávédaráló-féle jószág lesz. Órákat kell majd eltöltenünk rajta. Direkt értünk jön – Mena emberei vezetnek és kísérik. Hagytam a körmeimet megnőni – legyen mit lerágnom ezeken az Extramena kalandokon.

Nem tudom, mi történt velem! Otthon a párizsit is kicsomagoltatom a hentessel, ha hátat fordítva csavarja papírba, most meg rábírom a saját és a három velem érkező fiatal életét Mena örült ötleteire. Azt hiszem, gratulálhatsz nekem: bizalmi maximumomra érkeztem. (Talán, ha ebben az állapotomban látnálak pofozkodni, kedvesen megkérdezném tőled: ezt kellett hát tenned?)

Gondolj rám mint úrutazóra! Mint emberre a Holdon, aki itatni viszi a kráterekhez a saját lányát és további két rábízott lelket is, csak mert azt mondták neki itt a Földön: a csillagpor, amiből merítesz, csodát tesz majd.

Öllelek: Kate

A kávédaráló – ahogy Kate nevezte – leereszkedik egy fennsíkon, ahol mindenki kiszáll a gépből. A két pilóta hosszasan tanakodik a motorteret szemlélve, végül szólítják a három utast: Kétesit, Amált és Pált, hogy közöljék velük a rossz hírt: A repülőnek baja esett. Nagyon bizonytalannak érzik, hogy a hátralévő kétszáz kilométert meg tudnák-e tenni – nem vállalhatják a kockázatot.

Amál óriásira nyitja a szemét:

– No, de hol vagyunk egyáltalán? És hogyan juthatunk innen ember által lakott vidékre?

– Igen, éppen ez a probléma. A legközelebbi lakott település Fehér Anyáé. Ráadásul, ha gyalogosan megyünk, akkor mintegy hatszáz kilométert kell megtennünk, mert ki kell kerülnünk az erdő áthatolhatatlan részét. A terep ezen a hatszáz kilométeren is nehéz, Amál biztosan nem bírná ennek a töredékét sem.

– Mit kellene akkor tennünk? – kérdezi Kate, meglehetősen sápadt arccal.

A pilóta méregeti utasait, aztán kissé vontatottan elmondja a szóba jöhető lehetőséget:

– Úgy gondolom, hogy Amálnak mindenképp itt kellene maradnia, de talán Kate-nek is. Magukra viszont nem hagyhatjuk őket, mert ha a várakozás hetekre nyúlik, akkor nem találnának élelmet és vizet. Azt gondolom ezért, hogy én

is itt maradok, viszont Heitor és Pál nekivághatnának az útnak gyalogosan.

Pál felpattan a körül, amin ült:

– Már mehetünk is.

Ez a hozzáállás jól jön: legalább elnevetik magukat egyszer, mielőtt újra komorrá válna a hangulat. A pilóta folytatja:

– Itt a fensíkon elhelyezünk egy hatalmas feliratot, hogy segítségre szorulunk. Ha szerencsénk van, felvesz minket valaki, de lehet, hogy be kell várnunk, amíg Fehér Anya küld segítséget. Ez esetben 4-6 hetet kell itt töltenünk, mert nagyjából ennyi időre van szükség ahhoz, hogy Heitor és Pál megtegyék az utat. Pált nem ismerjük – nem tudjuk, hogyan bírja majd a menetelést és a nélkülözést.

– Nélkülözés? Az mit jelent? – kérdezi Pál.

– Például, hogy azt ehetitek majd, amit az úton találtok – válaszol a pilóta.

No, erre már Pál is elsápad:

– Én még sohase bírtam ki két étkezés között három óránál többet, hacsak nem éjszaka, alvás közben.

– Márpedig nem vihetlek a hátamon, hogy végigaludd az utat – válaszolja Heitor és elnyom szikár arcán egy vigyort.

– Kérlek, Pál, gondold át a helyzetet és mondd meg, kész vagy-e Heitorral megtenni az utat! – szólal meg ismét a pilóta és együttérzéssel néz a természetes fiúra.

– Mi mást tehetnék? Persze. Menjünk. Mielőbb indulunk, annál előbb ehetünk.

– Ez most komoly, vagy hülyéskedsz?

– Hülyéskedek. De nagyon komoly.

Így esett hát, hogy Pál és Heitor túrához öltöznek – hátukra méretes hátizsákokat vesznek – és még ezen a napon elindulnak, hogy segítséget szerezzenek.

Kétes halálos sápadtan nézi távolodó alakjukat, élete legnagyobb kétsége feszegeti a lelkét.

Kedves Hősöm!

Megismertem Fehér Anyát és csodálatos napok vannak mögöttem, ugyanakkor nincs egy perc nyugtom sem. Csináltam valamit, ami elsülhet nagyon jól, de hatalmas baj is származhat belőle. Hogyan is meséljem el Neked! Ha megtudod, miről van szó, nem fogsz rám ismerni és talán meg is döbbsz majd a felelőtlenségemen. Halasztom is, majd inkább a levél végén, hátha felkészültebb leszek akkor a közlésre.

Addig valami másról. Bendi az érkezésünk óta, egyetlen hét alatt, a helybeliek minden hangszerén megtanult játszani és jóformán semmi mást nem csinál, csak zenél, zenét szerez és együtt énekel az itteniekkel. Egy szót sem ért egyik a másik beszédéből, mégis egymás szavába vágva magyaráznak.

Azért hoztam, hogy gyógyíttassam, de a végén kiderül, hogy itt kellett volna megszületnie. (Ezt azért ne vedd túl komolyan! Szeretném, ha vicc maradna.) A fülemben itt csengenek Mena szavai a váratlanság világaról. Váratlanság! – nekem ez a szó idáig költészet volt.

Számunkra, európai emberek számára, ez a hely valóban a váratlanság világa. Inkább csak pedzem, mint érzem, hogy sokszor fogok még elhúlni itteni események miatt és hogy a rám váró legnagyobb csodák még hamu alatt szunnyadoznak.

Amál nagyon megijedt, amikor kiderült a számára, hogy nincs Internet. Fehér Anya felmérte, hogy Amállal szemben egy ilyen típusú megvonás nem volna szerencsés, ezért reggelente elmehet arra a helyre, amit ők városnak neveznek és ott beülhet egy kocsmába, amit nálunk esetleg internet kávézónak hívnának. Ezt a nevet persze egyedül az indo-

kolja, hogy van ott egy nyilvános számítógép, viszont a kávéillatot elnyomja a szivarfüst, már hogy mást ne is mondjak!

A városba való bejutásra két lehetőség van: a számárhát és a motorbicikli. Amál mindkettőt kipróbálta már, ami egyben azt is jelenti, hogy megtanították motorozni. Nagyon élvezi a dolgot, de becsületére legyen mondva, hogy a számarat is megszerette és foglalkozik is vele. Ha csutakolni nem is tudja – mert ilyesmihez nem volna ereje – de megfésüli, visz neki eleséget, beszél hozzá, simogatja és néha felkapaszkodik a hátára.

14 éves kislány – kibuggyanó intenzitással, de hójával szinte minden fizikai erőnek. Külön nehézség még a számára, hogy a jobb fülére szinte süket és a jobb szemére szinte vak – és az otthoni orvosok szerint ezen az állapoton nem is lehet segíteni.

Hozzá képest az én Bendim egyszerű esetnek tűnik ma már, hiszen alapvető funkcionális akadályoztatottságai alig maradtak. Ha teljes életet mégsem élhet, az azért van, mert egy víz- és tériszonyos, nehezen olvasó és számoló, visszahúzódó lánynak aligha lehet sikere a társaságban.

Pál – aki nincs velünk és ez érinti a gyónni valómat – egészen más eset. Őt szétveti a tettvágy és ereje is van ahhoz, hogy megfeleljen a kötelezettségeinek, viszont ha számítógép elé kerül, mindennek vége – csak az evésnek nem. Ilyenkor vibrál és feszeng a székén és egyik falatot a másik után tünteti el hatalmas állkapcsai között. Édesapja meghatározása szerint: nézi a monitort és tömi a fejét. Az én meghatározásom szerint pedig függőségben van, noha kamaszkorának végéig intenzíven sportolt. Normális körülmények között érthetetlen, hogy mi fordította meg: hogyan lesz egy sportoló tinédzserből ültében feszengő, mindent befaló, monitorfüggő felnőtt?

Fehér Anya tartogatott nekem egy igen nagy meglepetést. Amikor először volt szó a három fiatalról, elkérte az orvosi anyagokat: zárójelentéseket, diagnózisokat, vizsgálati eredményeket. Kissé furcsállottam, hogy minek az neki, de hamarosan kiderült, hogy mindent a legpontosabban ért és értelmez. Hogyan lehetséges ez? – értetlenkedtem magamban. És végül tőle is megkérdeztem, bár féltem kissé, hogy nem fogom-e megsérteni. Először nem is értette, hogy mi a gondom: miért csodálkozom azon, hogy ő belgyógyászati vizsgálati eredményeket tanulmányoz. De aztán felfogta, hogy én nem ismerem az ő életútját, vagyis hogy Mena jóvoltából az elmúlt tíz évben először leérettségizett, megtanult latinul és angolul, végül pedig szerzett egy teljesen szabályos sebész diplomát.

Tessék Berti! Íme a váratlanság világa! Íme Extramena világa!

Most pedig meggyónok: Pált becsaptuk. Azt mondtuk neki egy hete, hogy elromlott a repülőgép és hogy a segédpilótával együtt gyalog kell elmenniük Fehér Anyához, ahonnan majd segítséget hozhatnak. Az út, ami vár rájuk: hatszáz kilométer! És aligha tették meg mostanáig a negyedét. Várható, hogy nagyjából négy-öt hétig is eltart még mire ideérnek. Most képzelj el engem, aki ezt megengedtem, sőt részt vettem a menedzselésben! Amikor a repülőgép mellett állva a távolodó alakját láttam, pillanatonként jutott eszembe, hogy utánaszaladok.

Ezt a titkot kettőnkön kívül ismeri még Fehér Anya és Mena – akitől az ötlet természetesen származik – valamint az engedélyt előzetesen megadó szülők és a pilóta. Mindenki más aggódva várja őket és naponta avatnak be a veszélyekbe, amelyek leselkednek rájuk.

Ugyanakkor azt is elmondják, hogy legyek nyugodt, mert ez a bizonyos Heitor – a Pállal tartó másodpilóta – tucatszor

járta már meg ezt az utat pusztán kedvtelésből és, hogy ez a fickó minden fegyvernemnek és a kézitusának is mestere. Azt a napot, amelyiken Pál és Heitor távoztak, ott töltöttük a repülőgép mellett, de estére – Amál számára egy „kisebb fajta csoda” eredményeképpen – sikerült a pilótának a gépet mégiscsak megjavítania. Így érkeztünk meg ide akkor éjszaka, éppen egy hete.

Azt talán mondanom sem kell, hogy a hatszáz kilométeres túlélési túra célja, hogy Pált hosszabb időre elszakítsuk a kényszeres evéstől és a számítógép függőségétől. Fehér Anya azt mondta, hogy ismer Pál számára természetes gyógyszereket és gyógy módokat, de bizonytalan lett volna az eredmény, ha a kezelésnek az elvonással együtt kellett volna megtörténnie. Ehhez valószínűleg nem lett volna elegendő időnk. Amikor ezt megírta nekünk, még az ott-honi címünkre, Mena előállt azzal az ötlettel, amit épp most élünk át. Elmentünk a szülőkhöz és Mena kereken megmondta: akkor vállaljuk el, hogy a fiút elvagyjuk, ha tudomásul veszik a túlélő túrát és mint szülők vállalják a rájuk eső felelőséget. Szegények! Az anya csak nézett és vívott a könnyeivel, az apa pedig – ahogy egy férfinak tennie kell – kért egy nap gondolkodási időt, majd határozottan állást foglalt: igen, Pál menjen!

Hogy kettejük közül melyik bírja rosszabbul ezeket a heteket, azt nem tudom – én az anya szerepet érzem át belülről, de azt hiszem, megértem valamelyest a férfit is. Az apa, miután a döntését közölte, megköszönte nekünk, hogy ilyen nagy dolgot teszünk Pálért és megosztotta velünk bizakodását, vagyis hogy ő nem fél, ellenkezőleg: végre hinni mer a csodában. Hát igen, ez szép volt tőle. Felmentést ugyan nem adhatott nekünk, hiszen nem tudhatta, hogy ezen az úton milyen valós veszélyek fenyegetik az ő fiát és, hogy mi kellően felmértük-e a kockázatokat, de a bizakodása

kifejezésével könnyebbé – elviselhetővé – tette számomra, hogy megtegyem, amit elhatároztunk.

Nos, hát ez a titkom. Ne légy hozzám túl szigorú és kérlek: foglald imáidba küldetésünket! Öllelek: Kate

– Neked nincs irodád? – kérdezi Gróf Mesehöst – mindenkivel étteremben tárgyalasz? – szavai barátiak, de finom gúny bujkál bennük.

Albert vállrándítással válaszol, elfordul, int a pincérnek. Gróf derűsen nézi és összenőtt sötét szemöldökei emelintésével, ördög ábrázata grimaszaival biztatja barátját, hogy válaszoljon.

– Nincs irodám. Sőt, Magyarországon már vállalkozásom sincs.

– Pedig a te egyediség gazdaságot szervező diplomád nagy előnyt biztosított neked huszonéves korodban! Hogy juthattál ide? Az iparvállalatok itták a szavaidat, fejlesztések sorát vitted végig.

– A helyzet közben megváltozott. Ha nem volna Berlinben egzisztenciám, itthon hajléktalan lennék.

– Mena hamarosan itt lesz. Nagy feladatot akar rád bízni – mondja Gróf – Neki is ezt fogod mondani?

– Nem kértem feladatot. Miért kellene nekem megfelelnem Mena igényeinek?

– Csak, mert a Bölcsésszel itthon megkezdett helykereséseid nemigen hoztak eredményeket.

– Nem domdom, jó lenne itthon élni. Németországban elvettem egy nőt, született egy lányunk, aki ma már gimnazista, hazahoztam őket tíz éve, hogy milyen jó lesz itt, aztán mehettem vissza. Egyedül.

Albert megvárja, hogy a pincér felszolgálja az italaikat,

aztán folytatja:

– Verával, aki Adél nevű lányom anyja és, aki ma már nem a feleségem, jóban vagyunk. Ha nem élünk is együtt, mondhatom, hogy Adélt együtt neveljük. Most még érdemes volna hazajönni néhány évre, hogy a lányom útját egyengethessem kissé, de úgy tűnik, hogy a sorsom ezt nem engedi meg nekem.

– Ez a fontos neked? Hazajönni és gyereket nevelni?

– Nagyon gunyoros vagy Elek barátom. Gyereked: nincs; úgy, ami fontos lenne a számodra: nincs; hazád: nincs...

– És bőr a pofámon ugyancsak nincs, ezért nem is tudsz megbántani.

Albert beszédes tekintetével és hangtalan gondolattal válaszol:

– *Egy jó verés használna neked Gróf fiam! Egy igazi, kiadós, porrá alázó verés.*

Tudja ugyanakkor, hogy Grófot elkerüli az ilyesmi. Elkerüli, mert Gróf a dolgokat háttérből mozgatja, Mena partnerei azt sem tudják róla, hogy létezik. Ha a kettejük kapcsolatfelvételében ez most másképp történik is, annak csak a régi barátság az oka: Gróf bizonyára azonnal el fog tűnni, amint elérkeznek Mena kompetenciáihoz.

Ahogy Albert mindezt átgondolja, felmerül benne a kérdés:

– Azt mondod, nagy feladatot szán nekem Mena. Mi lenne az?

– Még nem sikerült megértenem. Vannak dolgok, amiket nem érek fel ésszel, ez is ilyen, nem is kínozom magamat.

– Ah, tehát a Nagyasszony a hitetlenséged korlátaiba ütközött!

– Ütközés nem történik. Tudom, hol vannak a határim; amikor odaérünk, félreállok – mondja Gróf.

– Elég kényelmes pozíció.

– Bizony. A sikereimet a kényelmességemnek köszön-

hetem, míg te a sikertelenségedet a kényelmetlenségeidnek.
 – Jó srác vagy – mondja Albert és elmegy a mosdóba.

Mire visszajön, ott találja Menát. Az asszony feláll és könyvedén átöleli Mesehóst, aki kissé mereven viszonzza a mozdulatot. Ebben a féloldalas ölelésben benne van a szabad világpolgár és a megroggyant magyar találkozásának teljes jellegrajza.

Albert mindig is érzékeli ezt a féloldalasságot és megtanulta elfogadni: a féloldalasságot is és az ezzel járó testi-lelki kísérő jelenségeket is. Németországban hasonló a helyzete, annak ellenére, hogy a foglalkoztatása a szellemi képességein és a tudásán alapul. Fantázia nélküli és szerényebb képességű emberek irányítják, de mégis ők vannak felül. Valaha dühítette ez a pozíció, de mára eljutott oda, hogy még csak nem is zavarja. Látja, hogy a másik fölül van, de azt is látja, hogy a fölül lévőknek szüksége van rá, az alul lévőre. A fantáziát és a fizikai tetterőt a kelet felől elszívó nyugat intelligensebb emberei is megtanulják ezt az összefüggést: tudják, hogy finoman kell bánniuk az alul lévőekkel, mert ha elveszítik ezeket az embereket, akkor úgy állhatnak majd, mint a lovas ló nélkül.

Albert úgy gondolja, hogy Magyarország politikája beleilleszkedett ebbe a viszonyrendszerbe és kihozott ebből a pozícióból valami váratlant: többet, mint ami a magyar vendégmunkások számára szóba jöhetne: kialakította az alattvalóság hátránya mellett az alávalóság fölényét.

Mena pontosan tudja, hogy Hoós Albert megnyeréséhez tovább kell mennie a félútnál: ha találkoznak, ez nem középén fog megtörténni. Látható, hogy a valaha volt Mesehós gondolati és cselekvő képességének készságarzenálja rejtett rekeszekben nyugszik: készletei finoman olajozva, gondo-

san csomagolva várnak az enyészetre. De akár egy bevetésre is, még ha ennek a bevetésnek a realitását az arzenál tulajdonosa egyre kevésbé érzi is valószínűnek. Mena ebben az Albert által kialakított valószínűtlen színezetű térben jelenik most meg. A kérdés nyilvánvaló: sikerül-e Albertet lángra lobbantani?

Albert lángok nélkül nem mozdulna, de egyben az is igaz, hogy Mena lángok nélkül nem hívná, hiszen, amit rá akar bízni, az több mint ügyvivőség, több mint projekt, több mint körülírható feladat.

Mena azért küldte Grófot haza, mert felfedezte Albertet: eljutottak hozzá előadásainak kivonatai, amelyek alapján kutatta Albert vállalkozási modelljeit, felmérte fejlesztéseit és Grófnak azt a feladatot adta, hogy cserkésze be hajdani iskolatársát.

Félig-meddig Kétesit is azért küldte Brazíliába, mert arra számított, hogy esetleg ott marad és vonzani fogja maga után Albertet.

A feladat ugyanis Dél-Amerikában vár a Mesehősre, nem Magyarországon – Menának kifejezetten jól jön, hogy ellehetetlenítették és elűzték innen ezt az embert.

Szervusz Kate! Leveleid hangvétele egészen más, mint amikor beszélsz hozzám – tudod ezt?

Ha jelen vagy, leszúrsz a szemeddel, keresztül döfesz a szavaiddal. Ha ez így marad, inkább csak leveleznék Veled... Pál beavatásáról írsz és szorongsz. Ne tedd! Az esély, ami előtt áll, aránytalanul nagyobb, mint az érte hozott áldozat vagy a vele vállalt kockázat. Bárcsak én úsztam volna meg hatszáz kilométer hegymenettel a magam élethibáját!

Ti ott aztán jól összejöttök! Megalapíthatjátok a bea-

vató nők birodalmát, mert, ha nem tudod, akkor most írom:
Mena úton van Hozzátok.

Ha a három Hófehérkéhez nem adódna ki a huszonegy
törpe, írjatok! Esetleg odautaznék.

Kíváncsi vagyok, mi fog történni a három ifjú emberrel!

Kaptam Menától egy ajánlatot, de úgy vagyok vele, mint
Te voltál Pál gyalogtúrájával: nem szeretek róla beszélni;
egyelőre még rágondolni sem nagyon szeretek. Majd később
talán írok róla.

Ha Menára gondolok, meghaladva látom a Titokvivő ver-
sem alap gondolatát.

Emlékszel? – „Körbe kell, hogy álljatok, csak tinektek
látszhatok”. Mena nem azzal foglalkozik, hogy elkülönítsen
vagy, hogy elringasson, sokkal inkább, hogy magamhoz
térítsen és helyzetbe hozzon. Engem és bennünket, akik
nem a múlt titkainak gondnokai szeretnénk lenni, hanem
kezdeményezések letéteményesei.

Az én titokvivőim huszadik századi elődei az ügyvivők,
tizenkilencedik századi elődei pedig a zászlóvivők voltak.
A zászlóvivőt központi eszmény mozgatta, míg az ügyvi-
vőt csak a praktikum, amely ugyanakkor nem központi,
hanem mindenkor egyedi.

Az ezredfordulón új stáció születik: nemcsak a zászlók
válnak jelképpé, de az ügyek is lefokozódnak: a zászló-
vivők kihalnak, az ügyvivők sora megritkul: jöjjenek
a titokvivők! A titokvivők, akik hasonlítanak az ügyvivőkre,
mert eljárásaik egyediek és praktikusak, de hasonlítanak
a zászlóvivőkre is, mert mozgatja őket egy eszmény:
a kezdeményezésben élő idea.

A zászlóvivő látta a lobogást és a kész jelszavakat, az ügy-

vívó belelátott a részletekbe, a titokvivőnek ezzel szemben tisztán látónak kell lennie: kutatnia, fellelnie, támogatáshoz juttatnia kell a kezdeményezőit.

Amennyire meg tudom ma ítélni, az Extremitás Lovagrend e szerint gyűjti a maga körét: a megvalósításra képes embereket keresi, akik vezérlő csillagukká képesek emelni a mások kezdeményezésében élő ideákat. És ez nem ringatás – mint a régi versem alapjául szolgáló, húsz évvel ezelőtti társaság gyakorlatában volt – hanem felrázás! Az Én-lény önzetlen, de nem kis kockázattal járó, előhívása a másokban.

Ezt veszi hát magára Extramena! – az én terminológiám szerint ő az első titokvivő.

Érzésben és gondolatban Veled és az ügyeddel vagyok. Legyen sikered abban, amit magadra vállaltál, érjenek örömeik és légy szerette a gondozottaid által! Albert

– Hófehérke megérkezett – szaladnak lélekszakadva a gyerekek Fehér Anyához, az erdei tisztásra, ahol éppen ekkor nézik, Kétesivel együtt, hogy mit értek el Bendinél hat hét alatt.

– Megyünk, megyünk – válaszolja – szaladjatok és mondjátok neki, hogy hamarosan ott leszünk!

Karját Kate karjába ölti és magára hagyják a zenélő-táncoló társaságot, ahol Bendi önfeledt örömmel és természetességgel vesz részt: maga is táncol! Az általa eddig csak énekelve, vagyis a lelkében megélt zene átjárja már egész testét:

ritmussá és mozgássá vált az itt töltött idő alatt.

– Vigyünk örömhírt Menának a te Bendidről! És most, hogy ő itt van, hátha hallunk további jó híreket is!

– Hármunk együttes imái hátha előcsalják Pált és Heitort a regimentből! – teszi teljessé a gondolatot Kate.

– Hamarosan. És Pálnak nincs baja, légy nyugodt – válaszolja Fehér Anya. De, ha Kate szemből nézné, látná az arcán átvonuló felhőt.

A faluba érve a két asszony nagy örömmel üdvözöli a harmadikat, az érkezőt.

– Isten hozott! Mi jót és mi híreket hozol a nagyvilágból? – kérdezi Kate.

– Hosszú sora van annak – válaszolja Mena – ezért inkább később fogok bele a mesélésbe, a ti híreitek viszont talán rövidebbek.

– Éppen Benditől jövünk, aki táncol – mondja Fehér Anya és még a szeme is nevet, ahogy ezt mondja.

– A csodák tehát elkezdődtek. No és Amál? Valamint Pál?

– Amált illetően van egy tervem, amit szeretnék Veletek holnap megbeszélni és meg kell majd kérdeznünk a szüleit – válaszolja a gyógyító –, Pál pedig úton van idefelé. Érzésem szerint az éjszaka vagy holnap reggel meg fog érkezni. Kétes meglepett örömmel néz az asszonyra. Most hall tőle ilyesmit először. Különös érzés járja át: mintha ifjúkora olvasmányainak mesebeli varázslója elevenedne meg. Mena azonban – aki jól ismeri Fehér Anyát – azonnal észreveszi, hogy a jóslat csak Pálra vonatkozik. Úgy alakítja tehát, hogy mielőbb kettesben maradjanak – Kate talán jobb, ha nem tud mindent. Mert bár látszik, hogy a bátorsága sokszorosára nőtt az elmúlt év folyamán, de itt olyan dologról lehet szó, amire nincs még felkészülve.

– Kate, kedvesem, menj el kérlek Amálért – mondja

Mena – szeretném őt viszontlátni!

És, ahogy Kate távolodó alakját nézik, megkérdezi Fehér Anyát:

- Nem említetted Heitort. Talán bajt érzel körülötte?
- Igen. Pált egyedül látom idefelé közelíteni, de felőle is a félelem és a harc hullámai sugároznak. Rendelj ide, kérlek véderőt, a lehető leghamarabb!
- Máris – mondja az asszony és félrevonul, hogy telefonáljon.

Amikor visszatér, ott van már Amál, aki szinte repülve ugrik a nyakába:

- Jaj, de jó, hogy itt vagy Mena Anya!
- De jó neked, hogy ennyi anyád van, kislányom – válaszolja az asszony és körbefordítja a gyermeket – igazán jól nézel ki! Feltápláltak, barna-piros menyecske lettél. Érzel-e bármi változást a látásoddal és a hallásoddal kapcsolatban?

– Ha behunom a bal szememet, akkor a világosságban, amit a jobb szememmel mindig is láttam, megjelennek azok a sötét foltok, amik az előttem álló tárgyakat mutatják. Ez azt jelenti, hogy a jobb szememmel mintha történne valami. A fülemmel kapcsolatban viszont nem érzek változást.

– Majd fogsz – simogatja meg a fejét Fehér Anya – most pedig indulj Bendiékért és mondd nekik, hogy jöjjenek, mert hamarosan vacsorázunk.

Kate érzi, hogy jobb, ha ő is elmegy, ezért kézen fogja a kislányt és elindulnak az erdő felé.

- Tizenöt éve annak, hogy itt utoljára békétlenség volt – szólal meg Mena.
- Az a helyzet Hófehérke – válaszolja Fehér Anya –

hogya a Mostoha a közeledben van.

Mena elnéz arrafelé, amerre a Fehér Anya tekintete jár és meg kell állapítania, mint már annyiszor, hogy ő bizony semmit sem lát ott.

– Mennyiféle kiválóság van a világon – szólal meg végül – de az enyém olyan természetű, amit valamiért újra és újra ki akarnak oltani! Ha tudnád, hányszor kellett megmenteni az életemet az elmúlt két évtizedben!

– Ez azért van, mert amit te csinálsz, azt nem lehet felhasználni semmihez sem.

– Ezt hogy érted pontosan?

– Én gyógyítok, Gróf ügyeket intéz, a testőreid védenek, Kate szolgáltató. Mindenki valami olyasmit csinál, amit így is és úgy is fel lehet használni. Én meggyógyítom a jó és rossz embert egyformán. Gróf, még ha válogathat is a megbízók között, végül azt kell szolgálnia, aki a megrendelést adta neki, akárcsak az informatikusnak vagy a tesőrnek.

– És mi a helyzet a kezdeményezőkkel? Azok sem tudják használni, amit csinálok?

– A fiatal lélek nem hálás azért, hogy a fátyla alatt hatóerővé sűrűsödik a szellem, mert ez a történet a velejéig megrázza. Befelé nem táplálhat haragot, ezért kifelé fordítja azt magából és ráönti arra, aki az Ént felébresztette benne. Ez vagy te, Hófehérke.

Mena hosszasan hallgat. Fájjalja, amit hall, de azt is gondolja: valami nem stimmel. És rá is talál a megfelelő kérdésre:

– Akkor tehát Gróf vagy Kate vagy akár te magad nem érezték hálát irántam?

– Akiket felsoroltál, nem ebben az életükben kerülnek először az Én-lényük közelébe. A felsoroltak nem fiatal lelkek, számunkra a te küldetésed nem ébresztés, hanem szellemi értelemben vett szolgáltatás: hatalmat adsz nekünk ahhoz, hogy áttörjük korunk, környezetünk, országunk kor-

látait. A megvalósuló tartalom viszont a mi szellemi forrásunkból ered...

– ... Modern beavató vagy: nem a tartalmat adod, hanem a lehetőséget.

Mena értően, de egy csipet szomorúsággal mondja:

– Ami azt illeti: a régebbi korok beavatási gyakorlata dicsőség-teljesebbnek tűnik.

– Nem így van! A hagyományos beavató ragaszkodik a saját tartalmainak átadásához. Azért szerez magának eszközöket – hatalmat és vagyont –, hogy ráállítson a saját vágányára mindenkit, aki nem szabad. A hagyományos beavatás a nem szabad emberek nem-szabadságának korrigálása: újra magnetizálása, újra polarizálása...

– ... A modern beavatás lényege az, hogy kinek-kinek a maga útjához adnak muníciót: eszközöket, kapcsolatokat, eligazodási segítséget.

Még nem pirkad, amikor Mena egy könnyű kéz érintésére ébred:

– Gyere Hófehérke! Indulunk Pál elé.

Az asszony szinte félpálomban kel és veszi magára ruháit:

– *Akárki ébreszt is, honnan tudja, hogy kelni kell, hogy menni kell és hogy merre?*

Fehér Anya – mert ő a könnyű kéz tulajdonosa – odanyújt neki valamit:

– Combtoíg erő csizmát végy magadra és ezt a páncél-sisakot!

Több szó nem esik, két percen belül kilépnek az ajtón.

Mena legnagyobb meglepetésére a tegnapi telefonon ide-

hívott testőrcsapat az utcán várja őket, teljes fegyverzetben: húsz ember. A gyógyító őket eleve lefeküdni sem engedte. A csapat vezetője, Mena régi jó barátja, a Tábornok becézésre hallgató nyugalmazott katonatiszt. Örömmel üdvözlük egymást és Mena megkönnyebbülten sóhajt:

– Ha a Tábornok van itt, akkor baj nem történhet.

Fehér Anya nem hagy időt arra, hogy az üdvözlésből beszélgetés lehessen, határozottan megindul egy irányban, az erdő felé. Arra, ahol az aljnövényzet a legnagyobb. Messze begázol, csapat kialakítva a katonák segítségével.

A parancsot már előbb kiadta:

– Egy menekülő fog érkezni. Amint meglátjátok, engedjétek át! De, akik mögötte jönnek, azokat be kell gyűjtenünk. Nem ölünk, de meg nem szökhet senki!

A testőrök nem először hallanak ilyen szavakat, még ha máskor nem asszonyok is a parancsnokok. Fegyvereikbe altató lövedékeket töltenek és megindulnak Fehér Anya mögött, aki széthajtogatja a bozótot és mutatja, hogy fél méter szélességben tapossák le és ha kell, vágják ki a növényeket. Egy órányi nehéz terepen való haladás után az aljnövényzet egyszer csak elfogy. Az erdő itt is sűrű, de a fák között akár futni is lehetne. A nap már megfestette az ég alját, de a lombsátrak alatt sötétség honol.

Menának Fehér Anya azt mondja:

– Állj meg ott, ahol az ösvény kezdődik, figyelj és amikor Pált látod érkezni, hívd magadhoz vagy fuss érte! Próbáld feltűnés nélkül a faluba vezetni, adj neki inni, enni és nyugtasd meg, ha ez egyáltalán lehetséges! Készülj fel rá, hogy hat hete a bozótot járja – aligha lesz hasonlatos ahhoz, amilyenek utoljára láttad! A magasságát figyeld, mert a mozgásáról és az alakjáról aligha fogod megismerni! A katonákat fák mögé rendeli, ő maga pedig megindul

előre, mint aki a fák alatt növényeket keresgél – hol guggolva, hol lehajolva, de mindig úgy, hogy a legkisebb mozgást is azonnal észrevehesse. Hol elmegy kicsit bal felé, hol újra vissza. Közben szokatlan mozdulatokat tesz. Mena, aki a felkelő napnak köszönhetően egyre jobban ki tudja venni az alakját, megérti, hogy most a varázslót látja, aki hív valakit.

Eltelik egy óra, aztán még egy. Fehér Anya újra és újra bejárja ugyanazt a száz méteres erdőszakaszt és fáradhatatlanul ismétletgeti ugyanazokat a mozdulatokat. Néha a mormolása és egy-egy szónak, egy-egy dobbantásnak a nesze is eljut a háttérben állókhoz.

Mena megérti:

– Ide akarja csalni Pált, hogy az ösvényre terelje, az üldözőket pedig az áthatolhatatlan növényzet csapdájába ejtse. Fehér Anya tábornok zseniális vagy!

Mena még nem hall semmit, viszont látja, hogy amott elöl Fehér Anya egy pillanatra megáll, öregedő, de íjként feszülő teste egyetlen felkiáltó jellé magasodik és halk fütytést hallat. Tőle alig száz méterre, a fák közül előbukkan egy futva menekülő férfi – valójában egy fiú –, aki ijedten megáll, de a falusi javasasszony formát mutató nőt látva, megnyugodva rohan tovább. Az asszony ismét fütytést Pálnak – mert ekkor már mindenki láthatja, hogy ő az, szakállasan, megfogyatkozott testsúllyal – és int a fiúnak, hogy merre fusson. Csatlakozik hozzá és együtt érkeznek a bozót nyílásához, ahol Fehér Anya megszólítja:

– Fiú! Várj! Akik üldöznek, kell lássák, hol tűnsz el a bozótban!

Pál riadt vadként néz rá, megfordul, körülnéz és egyszerre csak meglátja a fák mögött megbújó, a védelmére hívott

katonákat.

– Ó, Uram Istenem, hát megmenekültem? – mondja a saját anyanyelvén.

– Hányan üldöznek és milyen fegyvereik vannak? – vált angolra Fehér Anya.

– Legfeljebb öten jönnek utánam, de tíz-tizenöt kilométerre innen körülbelül húszan állomásoznak egy régi házban. Főleg íjaik és nyilaik vannak, de van ott néhány vadászpuskás is.

– Mi tudsz Heitorról?

– Együtt menekültünk, de ő elmaradt mögöttem. Utánam kiáltott, hogy ne várjam be, hanem fussak, ahogy csak bírok és figyelmeztessem a falut.

– Rendben. Légy nyugodt, a többit elintézzük. Vágtunk neked ösvényt, annak a bejáratánál áll Mena – menjetek együtt a faluba! De most még várj – hadd lássa a legelől jövő, hogy itt tűnsz el szem elől.

Eltelik egy feszült perc, amikor csörtetők közeledését hallani és mindjárt utána látni is. Az elől álló meglátja Pált, felkapja a kezében lévő puskát, céloz és lő. A fiú nem várja meg, hogy a golyó utolérje, az ösvényre ugrik és futni kezd. A golyó nem is őt találja el, hanem Mena páncélsisakján csattan és változtat irányt. Az asszony a saját lendületének és a golyó ütésének együttes erejétől a földre esik, de máris pattan fel és fut a fiú után. Magában pedig így szól:

– *Fehér Anya ezt a lövést órákkal ezelőtt megérezte!*

Így menekül meg Pál. Kettejük útja innentől zavartalan, a fiú hamarosan újra emberek között lesz, nyugodtan és kényelmesen ihat, ehetsz, alhat és várhatja a híreket a háta mögül. Mena bekíséri a házba és kedvesen vált vele néhány szót, de a figyelme ott van, ahol Fehér Anyát hagyta, a küzdelemben és a támadásban, amit nyilván a régi ház ellen fog-

nak vezetni. Meglepetésére alig negyed órával az ő érkezésük után megjelenik a rohamosztag. Öt férfit hoznak, párok által vállon tartott rudakról lelógatva, gúzsba kötve, szigetelő szalaggal leragasztott szájjal. Fehér Anya hírvivőt küld a falu házaiba:

– Mindenki menjen a búvóhelyére, mert a Mostoha katonái megtámadják a falunkat.

Fehér Anya ezután a Tábornokhoz fordul:

– Rád bízom a falut, de mielőtt megszerveznéd a védelmet, megmutatom Neked, hogy milyen eszközökkel számolhatsz.

A faluban van négy kunyhó formájú csapda – mindenekelőtt ezt kell a parancsnoknak megismernie. Egy-egy csapdakunyhónak két bejárata van, de ezeken nincs ajtó, csak szálakból álló rafia függöny. A falubeliek tudják, hogy amint egy ilyen ajtón berohannak, a második lépésnél el kell rugaszkodniuk és át kell ugraniuk egy nyílást, nehogy lezuhanjanak egy csúszdára, amely egy megmászhatatlan mélységű verembe vezet. Ezeket a kunyhókat másfél évtizede építették, amikor a falu lányainak el kellett néha szökniük a Mostoha pribékjei elől. Azóta is rendben tartják, gondozzák ezeket, mert soha nem lehet tudni, mikor lesz rájuk szükség ismét. Békeidőben is előfordul, hogy egy-egy legény lecsusszan a mélybe és ott alussza ki alkohómorát, de az ilyen esetek után reggelre kelve lenyújtanak egy létrát és kárörvendő kacagás kíséretében kiszabadítják a gondatlan áldozatot. Most azonban más a helyzet – Fehér Anya célja, hogy a Mostoha katonáit ezekbe a vermekbe csalja. Mondja is a Tábornoknak:

– Kérlek, hogy lehetőleg ne öljetek meg senkit! Mena

ipari kamerákat szereltetett fel, így videóra vesszük a támadást és a verembe csalt katonákat a törvény kezére adjuk.

- Kellene azért ellenük valami komolyabb vád is.
- Nem elég, hogy megtámadják a falut?
- Ha nem esik emberhalál, senki se fogja ezt komolyan venni. És azt se felejtse el, hogy ezek nem katonák, hanem a Mostoha rokonai: az öccsei, az unokatestvérei, azok gyerekei és még néhány távolabbi rokon. A Mostoha meg fogja győzni a hivatalokat, hogy enyhe büntetéseket szabjanak ki rájuk és egy hónap múlva ismét a nyakadon lesznek.
- Jól van Tábornok, nem vitatkozom veled. Rád bízom a falut és a harcot, de még egyszer kérek, ha lehet, ne öl-jetek embert.

– Rendben, figyelembe veszem a kérésedet.

A Tábornok végigjárja a csapdakunyhókat, az emberei számára is megmutatja azokat, aztán elindul, hogy megszervezze a védelmet. Arra lehet számítani, hogy a Mostoha emberei egy-két órán belül meg fognak jelenni a falu határában, mégpedig az erdő felől érkezve.

A Tábornok különös hadicselhez folyamodik. Az elfogott üldözőket átöltözteti a helybeliek nyersvásznon ruháiba, fejükre árnyékot adó kalapokat tétet, majd beragasztott szá-jukat fel nem szabadítva, hozzákötözteti őket a falu szélén álló házak kerítéseihez. A pórul járt üldözők így mellől felfelé kilátszanak a kerítések mögül úgy, hogy megkö-tözőtt kezük ügyébe – jól láthatóan – egy-egy töltetlen puskát helyeztet a parancsnok.

Nyilvánvaló, hogy ha a támadók jó szándékkal jönnek és elősétálnak az erdőből, akkor elég közel jöhetnének ahhoz, hogy felismerhessék rokonaikat és akár ki is szabadíthat-sák őket. Amennyiben azonban a szándékuk rossz, azt sem lehet kizárni, hogy már a fák közül tüzelni fognak a véd-erőnek tűnő emberekre.

sok. Könnyörtelen pontossággal engedik útjukra altató lövedékeiket.

A támadás még meg sem indul, máris vége szakad. A falu küldönce motorra ül és indul a városba, hogy nyomozót hívjon, aki kétségkívül megállapítja majd, hogy öt emberhalál esett és megállapítja majd azt is, hogy a golyók, valamint a nyílvesszők kiknek a kezéből indultak gyilkos útjaikra. Kész a bűntény és félig-meddig kész az ítélet is. Épp úgy, ahogy a Tábornok elképzelte.

A kérdés most már az: hol van Heitor és hol van a Mostoha? Fehér Anya javaslatára kiválasztanak az ellenség soraiból két férfit. Ezekről tudják, hogy a Mostoha legkedvesebb öccsei. Őket ki kell emelni az alvó csapatból, el kell őket zárni, hogy várjanak sorukra: várják az alkalmas pillanatot, amikor túszként cserealapul szolgálnak majd Heitor ellenében. A többiekből kihúzzák az altató lövedékeket, majd négyesével-ötösével lecsúsztatják őket a csúszdákon keresztül a csapdádba. Legyen a többi a rendőrök gondja!

A Tábornok a katonáival kivonul a faluból, hogy meghúzódjon egy néhány kilométerre lévő tanyán, ahol végre kialhatják magukat.

Kedves Bölcs Bölcsészem!

Bizonyos dolgokat nem értünk és ezért mindjárt érthetetlennek, sőt elfogadhatatlannak is véljük azokat. Innen egyenes út vezethet a visszautasításhoz és a számunkra egyébként fontos emberek életünkből való kizárásához. Szerelmek és barátságok gyakran mennek tönkre amiatt, hogy bizonyos stációkból azonnal elindulunk az egyet-

lennek tűnő úton, ahelyett hogy várnánk, kitekintést és kiutat keresnénk. Azt tapasztaltam, hogy ha az ember egy ilyen állomáson elidőzik – szemléli egy ideig a történeket –, akkor megerősödhet benne az egyetlennek látszó út helyessége vagy éppen fordítva: megmutathatja ez az első egyetlennek tetsző pálya a maga könnyűségét és álságosságát. Elsősorban azért írom ezt a levelet, hogy Veled együtt – tehát a magam számára is – keressem a választ: van-e más kijárat erről az új életállomásunkról azon kívül, ami Nálad már döntés, nálam még opció: a visszafordulás kapuja? Mi nagyjából ugyanonnan indultunk az új világ felé, amelyben kétségkívül megrázkódtatások érnek minket. Kettőnk helyzete azonban eltérő. Te alkalmazásban állsz és semmi sem kényszerít kimozdulásra, nekem viszont nincs feladatom, a gyermekeim felnőttek, mondhatnám: unatkozom. Megmaradt bennem a diákkori mindenben való kételkedés, de közben a bátorságom sem hagyott el egészen és szomjazom a kalandot.

Korábbi életemben a kaland „szolgáltatását” a férfitől vártam. Amikor pedig helyzetbe kerültem – a saját választásomat észre sem véve – nem a rázós, hanem a sima útra léptem. A saját kalandomat még keresni se kezdtem, amikor a kaland megtalált engem: két asszony elém tett egy valódi életregényt, amelynek az első lapjain én mindjárt Dél-Amerikába utazom. De több ez, mint egzotikus kiruccanás! Félelmetes döntések, megrázó kétségek és súlyos történések szegélyezik az utamat.

Négy étellel érkeztem ide és elképzelhetetlennek tartom, hogy a négy élet vissza ne térjen, mégis ha őszinte vagyok magamhoz, ki kell mondanom, hogy életeket kockáztatok. Otthon talán jobb volna! Lehet, hogy most épp parkoló-

helyért keringenek a belvárosban.

Ami a lényegét illeti, mégsem cserélnék!

Végül azt hiszem ez az a mondat, amit meg akartam írni Neked.

Foglald, kérlek, a négy életet imáidba!

Kate

U.i: Az imént – mielőtt ezt a levelet elküldhettem volna – két vendég érkezett otthonról. Mindkettejüket Mena hívta meg és én jól ismerem őket. Egyikük dr. Fetter Pál – vagyis Póli – a másikuk Stella, a gyógyító, akinek Bendi otthoni javulását tulajdonítom.

Pólivál futólag beszéltem és valami olyasmit mondott, hogy Bay-Kovács professzort elbocsájtották az állásából és, hogy botrányok alakultak körülötte. Ha tudsz erről bővebbet, írd meg kérlek – különösen érdekelne, ami ebben Gróf szerepe lehet.

Heitor a Mostoha régen elhagyott házából sebesült lábbal kerül elő. Jobb kezénél fogva egy gyűrűhöz bilincselve találják meg Mena kommandósai. Komoly baja nincs: egy kiadós evés-ivás, tisztálkodás és sebkezelés után meglehetősen jó állapotba kerül.

Mint általában mindenki, Kétes is nagy örömmel fogadja és igencsak megkönnyebbül arra a hírre, amit Heitor hoz, hogy a Mostoha elmenekült, valószínűleg a hegyekben bujkál. Kívánsága tehát teljesül: nem kell ezt az asszonyt felvennie a naplója arcképcsarnokába.

Ezzel szemben van egy másik – kétségtelenül nem annyira kellemetlen, de váratlan – fejlemény: Póli itt van.

– *Vajon mi szél hozta ide?* – teszi fel magában a kérdést. –

Mint orvos jött volna? Ugyan miért foglalkozna a gyógyítás itteni módszertanával? Az én vonzásom volna az indíték? Aligha, hiszen hetekkel ezelőtt pontot tettünk el sem kezdődött kapcsolatunkra!

Íme, Póli éppen szembejön és mosolyából nyilvánvaló: beszélgetni szeretne. Kézfogások, könnyed ölelésváltás és máris egymás mellett lépdelnek az erdei út felé, ahol zavartalan a beszélgetés.

– Kedves Kate! Ide kellett hát utaznom, hogy ismét lássalak!

– Bizony ide! De vajon elég ok-e ez ehhez? – kérdezi az asszony és egyik szemét kissé összecsuppenti. Nem úgy mint, aki kacint, inkább mint aki megcélozza a másikat.

– Biztosan tudod – válaszol a férfi –, hogy a dolgoknak ritkán van egyetlen oka. Hogy mást ne mondjak: régóta vágyom megismerni Dél-Amerikát.

– Még, hogy „mást ne mondj” – de igen: mondj mást is! Illetve ne mondd el, ha a jövetelednek csak magántermészetű okai vannak! Különösen ne, ha engem nem érint! De, ha mondjuk összefügg a három gyermekkel, akik velem érkeztek, akkor szívesen vennék némi tájékoztatást.

– Ami a gyógyítást illeti – válaszol az orvos –, a saját szememmel szeretném látni az eredményeket és azt, hogy milyen eszközökkel éri azt el Fehér Anya...

– ... és az okok között jelentős szerepe van annak, hogy hívva voltam – Mena által. Nem mondhatom, hogy mindjárt az első alkalommal összebarátkoztunk, de a nyitó távolságot felülírták az azóta volt történések.

– Kiválthat távolságot egy férfiban Mena személye?

– Nagyon határozott és erős; vele beszélgetve elbizonytalanodhat az ember: ki is éppen a férfi...?

– ... És azt se felejtse el, hogy nem az anyanyelveinket használjuk, amikor szólunk egymáshoz! Egyébként sem

abban az életszakaszomban vagyok, amikor hegymagaságú falakkal körülvett várba akarnék betörni.

Kate visszakérdez:

- És most? Közelebről kisebbnek tűnnek a falak?
- Szó sincs róla. Vannak viszont jelszavaim bizonyos mellékajtókhöz, amin bejárat esik a vár belsejébe.

– Kezd izgalmas lenni. Doktor Póli, a recept pontosságú, kiszámítható férfi Extramena-hatás alá került. Érzéket mutat bizonyos rejtekkajtók iránt és nem fél belépni egy várba, amit magas és védett falak vesznek körül. Ez már valami! A férfi szeretné a beszélgetést más pályára terelni:

– Kétes! El kell ismerni: ez a név igazán jól illik hozzád! Viszont most már én szeretnék kérdezni valamit tőled.

- Nos? – fejezi ki készségét az asszony.
- Beszélhetnél nekem a volt férjedről. Nem tudom, ki ő, de kaptam egy talányos üzenetet, ami szerint az ő személye érdekelni fog engem.

– Ugyanazon a felnőtt képzésen tanított, amin Hoós Albert is és te is: Polya Bélaként ismerhetted.

Az orvos arca elszürkül a meglepetéstől:

- Vagy úgy! A Címzetes Mágus.
- Hogy micsoda?
- Semmi, semmi, tegyük ezt most félre. Át kell gondolnom, amit hallottam.

A következő napon Póli kérésére Fehér Anya beszél a gyógyításokról és mint bizalmas barátot meghívják erre az alkalomra Kate-et is. A gyógyító lassú beszéddel, körülményes pontossággal, viszont rendkívül érzékletesen, fejezi ki magát:

- Azáltal, hogy kitanultam a sebészetet, fátylak hullot-

tak le a szemem elől: ma már kristály tisztán látok mindent, amit egy műtét során tennem kell, hiszen pontos testi és intellektuális képem van arról, amivel dolgozom. Tudnók kell, hogy korábban is végeztem néha operációkat, olyan helyzetekben, amikor nyilvánvaló volt, hogy a beteg az élet-halál határára került. Ezek a műtétek szike és vér nélkül történtek.

– Azt állítod, hogy Amált úgy műtötted meg, hogy nem nyitottad fel? – kérdezi az orvos.

– Ma már sokkal összetettebb módon dolgozom, mint régen. Az egyszerűbb esetekhez van műtőm és vannak ségédek, holnap majd megmutatom neked.

– Mi akkor az, ami különleges az eljárásodban?

Fehér Anya belefog, hogy részletesen válaszoljon:

– A betegségek soha sem ok nélkül keletkeznek. Ha csak operálsz, nem vagy gyógyító, legfeljebb sebész. Mert a betegség forrását is kezelned kell, ha ez egyáltalán lehetséges...

– ... Látod, itt a faluban létrehoztunk egy valóságos szociális játszóteret. Ha lehet, még a műtét előtt – de azt követően feltétlenül – ki kell kutatnunk, hogy milyen a természete a betegségnek. Ezt leginkább mozgásokkal, játékokkal, helyzetbe hozásokkal tehetjük meg. A beteg ebben a közegben öntudatlanul is visszajelez. És, ha az okot magát nem tudjuk is meg, azt felismerhetjük, hogy milyen fajta mozgással hathatunk a defektus fészkeire. Bending ez pompásan bevált és hasonlóval fogunk próbálkozni Amálnál is. A két eset persze nagyon különböző: lehet, hogy az egyikhez könnyen hozzáférünk, míg a másik elbújik előlünk.

– Akkor tehát nincs mágia? – kérdezi Póli és nagyon szeretné válaszként a „nincs” szót hallani, az idős gyógyító azonban nem válaszol egyértelműen:

– Aki az én szememmel lát, annak a számára az embernek

nemcsak fizikai teste van. A nem fizikai részeket a nekir megfelelő eszközökkel kell gyógyítani. Többet mondani erről akkor lenne érdemes, ha Te is látnád azt, amit én, erre azonban nem elég a szabadságod ideje...

– ... Ez a képesség egyébként is a gyermek és ifjú korban alakítható ki leginkább.

– Azon a helyen, ahová Hoós Alberttal együtt jártunk – mondja Póli és jelentőségteljesen néz Kate-re – alakult egy csoport a mágia megtapasztalására. Mint akadémikus orvos nem fogadhattam el a varázslatot, a hatását viszont nem vonhatom kétségbe, mert egy alkalommal a saját bőrömön kellett tapasztalnom.

– Elmondanád ezt a személyes élményedet? – kérdezi Fehér Anya.

– Elég sokan voltunk és a gyakorlati foglalkozásokra csoportokba szerveződünk. Engem természetesen az orvosi alkalmazások érdekeltek és egy családi szál okán a magas vérnyomás gyógyítása iránt érdeklődtem...

– ... Teltek múltak a hetek, de semmi előremozdulást nem láttam a magam témájában. Azt kellett gondoljam, hogy a gyakorlatvezetőmnek nincs megfelelő tudása, ezért amikor egy magas beavatott érkezett az iskolába, elmentem hozzá és kértem a tájékoztatását...

– ... Ettől az embertől távozván, szerencsétlen módon belefutottam a gyakorlatvezetőmbe, aki azonnal megértette, hogy másnál kerestem eligazítást. Ahogy velem szemben haladva elment mellettem és mögém került, megfordult, majd egy határozott mozdulatot tett felém, amit a kijáratú ajtó tükröződő üvegéből elég jól kivehettem. Mire a kosimhoz értem, kétszáz volt a vérnyomásom...

– ... Azóta gyógyszer szedek – nem elég, hogy apám magas vérnyomását nem tudtam meggyógyítani.

– Egyes embereket sért, hogy mások nem az ő szabá-

lyaik szerint élnek – mondja Fehér Anya. – A Te bajod mindenestre könnyen gyógyítható. Ha elfogadod tőlem, hogy segítsek, akkor lesz előtted egy személyes referenciám. Az orvos nem a legszerencsésebb választ adja:

– Azt hiszem, erre mondják a reklámban, hogy a kockázatokról és mellékhatásokról kérdezze meg kezelőorvosát, gyógyszerészét.

– Nem lesznek ilyenek doktor úr – mondja az idős asszony és a tekintete azt üzeni: ez lehet az első csalódás.

Póli feláll és megköszöni a beszélgetést. Azonnal érzi, hogy ebből a helyzetből csak egy kijárat van: ha már beszélt az őt ért csapásról, akkor el is kell fogadnia a gyógyítást és el is határozza magát erre, még ha nem közli is ezt most mindjárt. Kétes csatlakozik hozzá és megkérdezi a férfitől:

– Kiheverted-e a tegnapi napot? Van-e a számomra mondanivalód?

Póli bólint:

– Arról beszéltem az imént, amire rákérdeztél tegnap: az ember, akinek a magas vérnyomásomat köszönhetem: a te volt férjed, aki a tanfolyam végén a Címzetes Mágus titulust is megkapta.

Kedves Kate!

Ahogy leveledben utaltál rá, eléggé hasonló pozícióban érkeztünk mi ketten a Kegyetek Klubot megújító első találkozóra. A Te azóta szerzett tapasztalataid azonban egészen más meglátásokra vezettek Téged, mint engem azok, amiket én élek át idehaza.

Onnan kezdem, amit a leveled végén kérdeztél: Gróf megkeresett engem néhány héttel ezelőtt és adott egy disszertációt,

amit az elemző eszközünkkel megvizsgáltam. Titokban kellett eljárnom, mert ez itt nálunk „nagyipar”, nem pedig „iparkodás” és akár el is bocsájthatják azt, aki fuszik.

A vizsgálat mindenesetre nem volt hízelgő a disszertáció írójára nézve és biztosan kitalálad, hogy Bay-Kovács professzor dolgozatáról van szó.

Gróf valahonnan azt is kiderítette, hogy ez az ember olyan fejlesztést szabadalmaztatott és védjegyeztetett külföldön, amit mástól lopott.

Ez a két dolog így együtt bekerült az újságokba. A professzort naponta láthattuk a TV-ben, amint tiltakozik, tagad és fenyegetődzik. Gróf barátunk úgy bújik meg a háttérben, hogy a neve sehol sem merül fel. Sokkal inkább az általad említett Fetter Pálé, aki talán éppen azért utazott el, hogy ne tudják lencsevégre kapni mint megrövidített feltalálót.

A mondanivalóimnak koránt sincs vége. Ahogy Téged csupa pozitív élmény ér, engem sorra sújtanak le a történések.

Ha ezeket majd sorra veszed gondolatban, képzelj el, milyen lelki állapotban lehetek.

Szóval: láttam az elmúlt hetekben, hogy Mesehős sehogy sem boldogul az általam hozott alsóbb szintű kapcsolatokkal. Gondoltam egy nagyot és elhatároztam, hogy szintet váltok. Kijártam találkozókát egy országgyűlési képviselőnél és egy államtitkárnál. Amint ezek az időpontok összeálltak, elhívtam Mesehőst egy vacsorára és feltaláltam neki a lehetőségeket. Lelkes voltam és boldog. Ő azonban, ha hiszed, ha nem, visszautasított.

Képzelj el! Telefonálhattam másnap mindenhová, hogy bocs, de mégse.

Mesehős azt mondja, hogy elege volt, nem áll le politikusokkal, inkább letesz arról, ami a terve.

Én persze az egész dolgot úgy éltem meg, hogy a segítsé-

gem semmit sem ér, köszöni szépen, szálljak le róla. Mondom tovább: Olvasom az újságokban, hogy Mena kórházban van. A felvételeket az intenzív osztályon készítették, miután megtámadták az autóját és őt magát is jó alaposan helyben hagyták. Alighogy leteszem az újságot, nyílik az ajtó és Mena bejön a nappalimba, majd Gróf azt mondja, ne firtassam a dolgot.

A múlt héten, miután a rendőrség – hogy, s hogy nem – hiába kereste Mena autójának támadóit, valaki összefogdosott közülük hármat. Az összes létező kézcsontjaikat összetörték, beszíjasták őket egy autóba – olyan állapotban voltak, hogy még a biztonsági övet sem tudták kikapcsolni –, majd a kocsi az ügynevezett elkövetők leállították egy rendőrörs elé, a lehető legszabálytalanabb módon.

A rendőrök az incidens után letartóztatták Menát és ez megint csak bekerült minden újságba. Ő tehát most itt ül nálunk a hűvösön, de persze ugyanakkor veled tölti az idejét Dél-Amerikában.

Már korábban is előfordult, hogy gyerekek éreztem magam Mena és Gróf társaságában, most viszont azt gondolom, hogy nekem ez már sok.

Azt hiszem, egy darabig nem fogok jelentkezni. Ki kell ezeket a dolgokat hevernem.

Téged azonban változatlan szeretettel üdvözöl a Bölcsész.

Szabadsága lejárt, Póli hazautazik, mégpedig egyedül. Stella úgy döntött: marad. Ezért az orvosnak be kell ren-

dezkednie néhány napi magányra a szárazföldi és repülő utakon. A felnőtt társaság összegyűlik egy vissza- és előretelkintő beszélgetésre Fehér Anya fogadó termében. Póli mond először köszöntőt:

– Életre szóló élmény volt, hogy itt lehettem. A hála-érzésem vissza-vissza fog térni ide és ígérem: ha életemben bármikor segítséget nyújthatok e hely emberei számára, számíthatok rám.

– Kívánom neked azt, ami egy orvos számára a legtöbb, hogy a betegeid gyógyult emberré váljanak! – válaszol Fehér Anya.

Kétesí éppen szólásra nyitná a száját, amikor kivágódik az ajtó és Amál rohan be lélekszakadva:

– Extramenát letartóztatták otthon, egy sajtótájékoztatón. Minden szem rámered, majd Menára, aki a társaságban ül.

Mena tekintete először megkeményedik és felölti a szigorúságot, amelytől joggal retteghet minden ellensége, aztán körbepillant és a tekintetek körében rendezi magát:

– De hiszen itt ülök, kislányom!

Amál döbbenten nézi hol az asszonyt, hol a kezében tartott nyomtatott képet:

– Én nem értem! Itt áll feketén-fehéren: tegnap elfogták az alvilágban Extramena névre hallgató személyt.

– Ez a hír is bizonyítja, hogy a ti országotok sajtóját nem lehet komolyan venni. Nyugodj meg és tépd el azt a papírost. Sőt, jobb lesz ha ideadod – mondja Mena – feláll, odalép, elveszi Amál nyomtatát és így szól:

– Az ilyen hírekkel így kell bánni – mutatja fel amint a középén álló gyertyáról meggyújtja a nemkívánatos cédulát.

Fehér Anya önkéntelen mozdulatot tesz, hogy a gyertyát

megvédje, de elkésik, ezért visszazökken a székére és kérdően néz Menára:

– *Vajon milyen szavak szálltak fel a füsttel? Lehet, hogy meg kell tisztítanom a helyet és bocsánatot kell kérnem az én nagy barátnőm számára.*

Kétes feláll, átöleli Amált és kikíséri. Az udvaron végigmenve igyekezik a kislányt megnyugtatni:

– Látod, nincs Menának semmi baja. Tudod, hogy az internetes hírek milyen megbízhatatlanok, holnap majd cáfolják, amit ma leírtak.

– Jaj Kate, ez képtelenség! Kinek és minek hihet az ember?

– Hinned senkinek sem kell feltétel nélkül, bíznod azonban igen. Akkor is bízál Menában, ha nem lehetsz biztos a felől, hogy a teljes igazságot mondta!

Amál elkerekedett szemmel néz Kétesire:

– Jól hallok?

– Igen kedvesem. Szerencsére jól látsz és jól hallasz. Higgy a szemednek, higgy a fülednek és válaszld ki azokat az embereket, akikben megbízol – történjék bármi!

– De hát akkor hogyan olvassam ezután a híreket?

– Mondanám, hogy fenntartással. De jobb ha úgy fogalmazok: számodra a hírek ma még csak érdekességek legyenek. Az események közötti eligazodásra azoknak van szüksége, akik 3-4 generációval előtted járnak és mozgatniuk kell a világ kicsi és nagy eseményeit.

– Szóval te akkor is bízol, ha történetesen nem hiszel?

Milyen Kétesi vagy te akkor?

Kate a fejét csóválva válaszol:

– Látod, milyen jó kérdéseket tudsz feltenni! Ezt eredményezi a felnőttéggel való találkozás, bár ez a mai talán korai volt még a számodra. A válaszom pedig ez: én a megterőben lévő Kétesi vagyok.

JELENTÉS AZ EXTREMITÁS LOVAGREND BÁSTYAKÖRÉHEZ

CÍMZETT: LADY Extramena

A jelentést készítette és kódolta: Gróf E. Fätznie

Kedves Nagyasszony!

A kórházi kezelés nem volt elég – most még le is tartóztat-
tak Téged.

Előnyös lenne, ha eredeti és teljes szépségében meg nem
ismételhető személyedet megőrizné ott, ahol éppen tar-
tózkodsz, vagyis ha néhány napig nem mozdulnál el az
„Isten háta mögül”, amíg én itt elrendezem ezt a kis malórt.
A bajkovácslós fészke megrendülőben van.

G.E.F. sk.

Valóságos motorkaraván indul a búcsúzó orvossal a
városba, ahonnan egy terepjáró viszi őt tovább egy magán-
repülőtérre. A mai kivételes napon a terepjárót Extramena
vezeti, mellette az orvos ül, mögöttük Kate és Fehér Anya.
Az orvos egy bizonytalan félmosoly kíséretében kérdezi Menát:

– Ez a furcsa hír esetleg azt eredményezi, hogy hama-
rosan látogatást teszel nálunk, vagy éppen ellenkezőleg: át
se léped többé a határunkat?

– Attól tartok letartóztattak valakit, akiért felelősséggel
tartozom. Ilyen helyzetekben én nem szoktam kivonni magam
az eseményekből. Ugyanakkor nincs kizárva, hogy a ható-
ság hamarosan jobb belátásra tér és szabadon engedik
a nevemben elfogott hölgyet.

– Hogyan történhet ilyesmi? – kérdezi Fehér Anya,
szelíden, de kérlelhetetlen határozottsággal. – Hogyan
lehetséges, hogy elfognak valakit helyetted, akinek nyilván

van útlevele és személyazonossága?

– Nem ez lenne az első eset a világtörténelemben, hogy valaki hamis útlevéllal utazik– válaszol Mena.

– Ez tehát a válaszod?

Mena olyannak mutatkozik most, mint aki szorult helyzetben van.

– *Nocsak-nocsak! Ilyen is van?* – teszi fel az egyébként ki nem mondott kérdést Póli, miközben Mena zavart mondatai érkeznek:

– Nem tudom, hogy pontosan mi történt. Lehet, hogy már vár otthon az e-mail, amit kikódolhatok és, amiből minden pontosan kiderül, de az is lehet, hogy napokat kell várnom a megfelelő információra...

– ... Nektek viszont megmondom, hogy tudjátok: vannak alteregóim a világban...

– ... ők a létrehozott megállapodások utómunkáiban eljárnak helyettem. Olyan hölgyek ezek, akik sok éven át készültek a szerepükre és emellett erősen hasonlítanak rám.

– Akik, ha kell, meghalnak helyetted? – faggatja tovább Fehér Anya.

– Ilyesmire még nem volt szükség. Mellesleg eddig az sem volt jellemző, hogy bárhol a világon egy hatóság el akart volna fogni.

Fehér Anya nem tágít:

– Miért nem elég, ha meghatalmazottakon keresztül tárgyalasz? Miért kell eljátszatni emberekkel, hogy ők te vagy, amikor nem te vagy?

Mena rosszkedvűen ül, nem válaszol mindjárt.

Hanyadszor történik meg vele, hogy tesz valamit, ami száz oldalról jönak tűnik, de az ítélet abból az egyetlen optikából nézve születik meg, ahonnan a cselekedet torzképet mutat! Ösztönös keserűségében még a gázpedálról is visszább veszi a lábát. Kate rá is szól:

– Ne haragudj Mena, de nem lassíthatunk, a gépnek fel kell szállnia napnyugta előtt.

Megszorítja, majd szinte ellöki magától a kormányt és növeli a sebességet.

Eltelik egy újabb perc mire végre megszólal:

– Jó tíz évvel ezelőtt egy barátom – hogy megleljen engem – szervezett egy Extramena alteregó versenyt. Ha láttátok volna azokat a reményteli tekinteteket! Nőkét, akik szerették volna megélni, hogy azonosak velem...

– ... Sőt – ha tudnátok! – még férfiak is voltak a jelentkezők között. Volt ott sírás, düh, harag és boldogság, attól függően, hogy ki miképp szerepelt a versenyen. Végül pedig valóságos ostromot intéztek a házam ellen, követelve, hogy valóban helyettesíthessenek...

– ... Engedtem a kívánságuknak. Mára pedig megszoktam, hogy e rend szerint intézem a dolgaimat. Minden alteregómnak van rendes írásos szerződése, hogy jogosult a nevemben eljárni és a névbélyegzőmmel iratokat ellenjegyezni. Ez eléggé hasonló ahhoz, amit te meghatalmazásnak nevezel, bár kétségtelen, hogy van benne némi jogi csűrészavarás...

– ... Ez az intézmény épp úgy jött létre, mint körülöttem minden más: emberek csinálni akartak valamit, én pedig elősegítettem azt. Ha most ezért elítéltek, hát tegyétek!

A kocsiban csönd támad. Az utasok megpróbálják áttekinteni a helyzetet: az előidéző okot, a tíz éves történetét, az embereket, akik boldog alteregóként utazgatnak a világban és a veszélyt, ami abból fakad, hogy valaki Extramenával azonos.

Ismét Fehér Anya kérdez:

– Mi van akkor, ha például a Gonosz Mostoha meg akar ölni téged és egy alteregódat löveti le helyetted?

– Sokszor gondoltam már, hogy abba hagyom, amit csinálok és szélnek eresztem a lovagrend bástyakörében összefutó szálat és az utóbbi években ez a gondolat néha a vágy erejével tör rám...

– ... Ha egyszer meghal helyettem valaki, akkor ez az elengedés alighanem meg fog történni, ha másért nem hát azért, mert ki fognak hullani a dolgok a kezemből...

– ... Könnyen élünk, mert felkészültek vagyunk és minden akciónk happy enddel végződik. De valóban! – mi lesz, amikor egyszer majd alulmaradunk?

Póli – amolyan férfi-családfő hanghordozással – igen nagy erővel szól bele a beszélgetésbe:

– Megbocsáss Fehér Anya, de nem értelek. Addig még rendben van, hogy tudni akartál az alteregókról. De, hogy ez az utóbbi kérdésed mi végre bukkott ki belőled, azt fel nem foghatom! Mena egy politikai magasságokban szervezett lovagrend vezetője. A faludat például olyan katonák védték, akik ennek a kvázi politikai szervezetnek az alkalmazásában állnak. Vajon az alteregók nem éppúgy katonák? Avagy azt is felróttad volna Menának, ha egy zsoldos elesik a lakosaid védelmében?

Fehér Anya hátradől az ülésen, tekintetét az ablak mentén elhaladó táj felé fordítja és hallgatásba burkolódzik.

Kis szünet után Kate szólal meg:

– Szép volt Pólitól, hogy védelmére kelt annak, aki a legnagyobb felelősséget viseli közülünk. Ugyanakkor azt gondolom, hogy a kérdések, amelyeket Fehér Anya felvet, nem támadni akarják Menát, inkább elébe menni egy reális veszélynek. Tőle meg nem szokott módon csattan fel Fehér Anya hangja:

– A kérdések, amelyeket felvettem olyan világra vonatkoznak, amelyekre nem irányulhat emberi felelősségvállalás. Nem tehetünk meg akármit! Nem klónozhatjuk magunkat sem biológiai alapon, sem alteregókon keresztül. Ha van ennek az évszázadnak valamilyen szentsége egyáltalán, akkor az a személyiség és az a felett álló individualitás. A királyok kora lejárt. A politikus, aki labdaként játszadozik emberekkel, mintha azok tömeg lennének és, aki azt gondolja, hogy következmények nélkül hazudhat a tudatlanok képébe, számításon kívül hagyja önnön isteni felkentségének hiányát.

Kate ekkor közbe kérdez:

– Miképp oldanád meg akkor azt a helyzetet, amibe Mena került az ő alteregóival?

– Erre a kérdésre nem tudok rögtönzött választ adni – mondja az idős gyógyító. – Ha Mena megtisztel azzal, hogy bevon engem az e témát áttekintő körébe, akkor fel fogok készülni és megosztom az ott ülőkkel a gondolataimat. Az addigiakra nézve viszont azt gondolom, hogy Menának mindenek előtt ki kell váltania azt az embert, akit a hatóság az ő nevében börtönbe zárt.

Alig, hogy a szavak után maradt rezgés elhal az utastérben, Mena mindjárt megszólal:

– Igazad van Fehér Anya. Ezért ma este én is felszállok arra a gépre. Sorsoljátok ki, hogy melyikötök vezet hazafelé!

Fehér Anya ismét hátradől, megkönnyebbülten és egyetértően bólint, Kate viszont zavarba jön és meg se gondolva igazán a szavakat, visszakérdez:

– Mit gondolhatsz most rólunk?

Mena hátrafordul és hosszabban néz Kate-re, mint amennyit a vezetés megengedne. Póli átnyúl, megragadja a volánt és

rászól a sofőrre:

– Jobb lenne, ha előre néznél miközben vezetsz!
A láthatóan meggyötört Mena végül előrefordul. Egy moz-
dulat kíséretében, amely egyszerre megadó, ellazuló és
elengedő, így szól:

– Azért vannak az embernek barátai, hogy figyelmez-
tessék, ha helytelenül cselekszik.

A magánrepülőgép sietve felszáll és megkezdi hosszú útját
Rio de Janeiró felé. Az asszonynak nincs beszélgetni való
kedve, befészkel magát az ülésbe és hamarosan elalszik.
Póli magára marad a gondolataival:

– *Lám, a politikára hivatkozó Mena-védő beszédem
kevésnek bizonyult, fölébe került egy magasabb szempont.
Nem mintha bánnám, hiszen így velem kellett jönnie, jó
érzés magam mellett tudnom ezt a különös asszonyt...*

– *Micsoda skálákon játszik! Politikai hatalommal ren-
delkezik, de szeretet erővel igazgat. Mindenki megteszi
érte, amire szüksége van és közben mindenki szabad marad.
Minden jól alakul, amit tesz, mert a szemébe mondhatod,
ami rossz. Óriási hatalommal rendelkezik, mert mindenki
az ő medrét szélesíti és az ő főfolyóját duzzasztja a maga
cselekvéspatakjával...*

– *Mindig is tudtam, hogy bár az orvosi pálya kiemeli az
embert a környezetéből, nem viszi el magas polcokig. Ezzel
szemben a politika szereplőit gyermekként és ifjúként
mindenki felett állónak véltem, különösen a királyt vagy a
köztársasági elnököt. Úgy képzeltem, hogy egy ilyen em-
bernek szólania sem kell: elég a kezét megmozdítania vagy
a tekintetével irányt mutatnia. Ha a hivatások egységét em-
beri formába rendezve képelném el és egy organikus*

egységen skáláznám a „hivatás-testrészeket”, akkor az én szakmám a derékvonal felett, de a fej és a nyak alatt helyezkedne el. Ugyanezen a skálán a politika valahol a homlok és a szem vonalába esne. De hová tartozik akkor az a rendkívüliség, amit Mena jelenít meg és, amihez a politika szintjén nem találtam meg az eligazodás szempontjait?

– A másik kérdés: mi a helyzet a pénzzel? A pénz láthatóan elengedhetetlen! No, de mit érne önmagában?

Mit érne az őt vezérlő – ha úgy tetszik: legmagasabb – helyes szándék hiányában? Számos mesterrel találkoztam életem során és mindegyik tudni vélte, mi a helyes gondolat és a helyes tett. De alig tudta közülük egy is, hová kell pénzt tenni a fejlődés érdekében.

A pénz! Póli nem is tudja, de Mena gondolatai szintén ekörül járnak.

Fehér Anyának az autóban elhangzott szemrehányásait megelőzte egy másik feszült beszélgetés kettejük között: Fehér Anya nem először kérte, hogy Mena avassa be őt a vagyona eredetébe.

Ennek a beszélgetésnek egyes mondatai járnak mosta fejében, amint félálomban ringattatja magát az éjszakai égbolton:

– Száznál több létesülő településre emberek tízezrei fognak ideérkezni néhány éven belül és ezt az építkezést egy ismeretlen forrású vagyon alapozza meg – vetette Mena szemére Fehér Anya;

– Nem ismeretlen a forrása – válaszolta Mena – mert én tudom, hogy honnan van.

– És nekem nem kell tudnom? Nekem, aki a létesítés legbelső körének tagja vagyok?

– Nem tudom. Nem vagyok biztos benne. Gondolkodni fogok rajta.

– Igen, ezt már mondtad...

Mena már sokszor felidézte azokat az éveket és azt a történetet, ami a törzsvagyónához vezette, most ismét leperegnek a szeme előtt ezzel kapcsolatos képsorok, emlékek, mondatok:

... Arcomon maszk. Operálok. Ma először önállóan. Nagy baleset volt a pályaudvaron, nem tehettek mást: be kellett vessenek engem is, a kezdőt.

Tíz órája állok itt, ketten már meghaltak a kezeim között ez előtt a szerencsétlen előtt. Amúgy ennek is jobb lenne a túlvilágon: felnyársalta egy rúd: belei alig maradnak, de megsérült a gerince is. Mozogni nem fog tudni, de étvágya se nagyon lesz, az biztos. Ronda egy ember, nem azért mert színes bőrű, fehérnek is csúf lenne. A másik kettő is visszataszító volt, de azok sápadt kivitelben borzasztották a világot, amíg éltek. Ez jutott ma nekem:

a három legrotdább. Talán, hogy ne sajnáljak beléjük vágni. Hát én nem sajnáltam, belevágtam. Az előző kettőbe is, jó mélyen és ebbe a legénybe is. Mármin, hogy öreg legénybe, ha az. Bár jobb lenne neki, ha lennének már gyermekei, mert hogy ez után nem lesznek, az biztos. De legalább ez nem fog meghalni. Bár azt se nagyon lehet mondani, hogy élni fog. Esetleg emlékezni fog az életre. Például arra, hogy útra készült, esetleg tele jó reménységekkel, várakozással indult a csarnok felé, hogy vonatra üljön, de nem! Nem ő ült vonatra, hanem a vonat ült rá. Durr, egyszer csak ott volt, belül a pályaudvaron és túrta-gyalulta a tömeget.

A használhatatlan részeket marokszám teszem ki a tálcára, mehetnek majd a megsemmisítőbe. A testrészek elégetésekor keletkező port akár oda is adhatnám a tulajdonosának, ha felébred és mondhatnám neki: ember! – itt van egy részed elhamvasztva, rendelkez vele, temettesd el esetleg, akárcsak az élvezhető, a hátad mögött lévő életedet.

Így kerültem kapcsolatba Noafával: Amikor elsőnek cso-

dálhattam meg végtelen csúfságát, öntudatlanul feküdt előttem kiterítve. Később nagyon is élénk lett: cipeltette magát a fél világon át, velem, deréktől lefelé bénán, mert csak ennyire sikerült megmentenem.

Az orvosok a műtét másnapján vizitálják a betegeket, vagy diszkréten letakarják a már kihülőben lévőket. Én is így tettem: mentem ágyról ágyra. Noafa alig élt, de a szemei villogtak, az ujjai kapartak, majd' kiugrott az ágyból, miközben mozdulni sem tudott. – Akarnál valamit, igaz? Hát csak várjál! Várj a sorodra.

Tudtam én, hogy lesz valami, a műtét óta tudtam és most csak még biztosabb lettem, ahogy néztem ezt a fekvő majd' kiugró. Pánikban volt. – Mitől félsz papa? Azt hiszed lehet még rosszabb? Hát tévedsz.

Persze nem mondtam ilyet, csak gondoltam. Minek vegyem el az életkedvét, amikor úgyis elmegy az magától, hamarosan. Legalábbis így képzeltem. Akkor még nem ismertem Noafát, csak láttam rajta, hogy ez bizony már semmire sem lesz jó.

Megint eltelt egy nap és ismét bementem hozzá. Elkapta a kezemet és világos volt, hogy nem szabadulok. Esetleg, ha kiáltanék. De nem tettem. Hagytam, hogy Noafa szorongasson és megkérdezze: – Hol van a kapszulám?

Néztem rá és mondtam: – Ne izgassa fel magát, mert még meg talál halni itt nekem a nagy vértolulástól.

– Mindkettőnknek jobb lesz, ha ideadja, de hogy magának jobb lesz úgy, az biztos.

– Az a szokás, hogy amit kiveszünk a betegből, azt elégetjük – válaszoltam.

– No, lám. Tudja, hogy amit keresek, az bennem volt.

– Felőlem akárhol lehetett – mondom –, a ruháját is elégették.

Így ment ez egy darabig, de aztán megértettem Noafát,

*hogy nem viccel és, hogy úgysem fog leszállni rólam:
ha felgyógyul valamennyire, újra itt lesz a nyakamon.*

*A lábadozása sokáig tartott. Hónapok teltek el, mire elin-
dulhattunk: ő meg én.*

Nem voltam orvos valami hosszú ideig, az biztos.

*De hát ki hagy ki ilyen lehetőséget: előbányászni egy nagy-
részt kiirtott nép aranykincsét egy mély kúton át megköze-
líthető afrikai sziklabarlangból: Noafa és én, vagyis én,
mert kettőnk közül csak én tudtam mozogni, nekem kellett
fellelnem a helyet. Kalandor társam a balesete előtt – máig
sem tudom, hogy miért – lenyelt egy kapszulát egy térkép-
pel, ami megmutatta: hol van a barlang bejárata, kövekkel
elzárva és növényekkel beültetve. Hát igen, ennyi volna
tömören. Kifejtve viszont öt teljes év vándorlása, kutatása,
eszközök teremtése és bevetése, titkok tartása, törzsi nyelv-
tanulás, sziklamászás tanulás, súlyos bizalmi próbák és
halálfélelmek elsorolása lenne. Tudom, hogy Fehér Anyát
mi érdekli! – nem a kalandok, hanem hogy elmartam
a vagyont, azt, aminek a megszerzéséért öt éven át voltam
kalandor és, aminek a fellelése elvitte a teljes örökségemet
és, hogy az aranykincset összegyűjtő törzs maradványát nem
találtam meg, meg hogy Noafának életjáradékot biztosítottam
és elhelyezést, ahol ugyan mindene megvan, de nem
lett király: nem adtam többet, mint amennyire egy tanulat-
lan, béna embernek szüksége van és nem is fogok többet
adni. Noafa gyűlöl engem, pedig hálásnak kellene lennie.
Rendszeresen látogatom, hátha egyszer rájön, hogy min-
dent nekem köszönhet azóta, amióta elütötte a vonat.*

*Hátha egyszer belátja, hogy az a jó, amit én gondolok, hogy
a vagyon dolgozik a világban, ő pedig ott van, ahol egy
befőttnék a helye: hűvösön őrizve, hogy sokáig elálljon és
ne penészedjen meg semelyik része sem. És, hát az a nép-
törzs. Mit tudom én, hol vannak! Miért nem mentek oda és*

vitték el ők az aranyukat? Talán, mert nem volt eszközüik? Talán, mert nem mertek ellenség által megszállt területre visszamenni? Nem érdekel. Azóta sem tudok róluk semmit: élnek-e, halnak-e. Elvettem a kincsüket. Igen. De kikét is? Senki se tudja ma már.

A kincs kikerült a föld alól, megszaporodott és forog-forog, járja körbe a világot, élte a vállalkozásaimat.

Elmondhatnám mindezt, de ki tudja, mit találna ki az, aki hallja? Például, hogy tisztítsam meg azzal, hogy neki adom. Hát nem. Ez az én dolgom és az is marad.

Az orvos kitekint az ablakon és támpontot keres az éjszakában. A repülőgép azonban sűrű sötétségen repül keresztül:

– *Milyen fantasztikus is a navigáció! Beütjük, hogy hová és a többi elintézik a berendezések...*

– *... A repülőgép viszonylatában kétségtelen, hogy mi a vezérlő szándék, hogy mi a navigáció forrása...*

– *... és kétségtelen az is, hogy a vezérlő szándék a telepített értelem felett áll...*

– *... Vezérlő szándék az értelem felett! – gépek felett, lelkek felett.*

A férfi az alvó Menára néz – kedve lenne elsimítani a homlokába hullott tincset, de hogyan is tehetné!

– *Nem lehet könnyű Menának mint nőnek – gondolja – lám az irányában érzett tisztelet egy férfiban is felülírja a vonzást...*

Mesehős már útra kész, de mielőtt elutazna Dél-Amerikába, felkeresi Bölicz Bánkot még egyszer és meglehet,

utoljára. Beszámol arról, hogy a Bölcsész által korábban megkeresett oktatáspolitikus telefonált és találkozót kért, közvetlenül tőle: Alberttól és, hogy a találkozó létrejött; eredmény nem született.

Albert, ha nem is szomorúan, de némi meghatottsággal mondja:

– Mindketten cuccolunk. Te az államtitkárságra mész és helyben emelkedsz, én viszont még messzebb szakadok innen: nem csupán Németországig, mint eddig, de egyenesen egy másik kontinensig. Látod, Bölcsész, milyen az élet? Összehoztad a Kegyetek Klubbot és ezzel, ahogy Kate mondaná, kaput vágta a váratlannak.

– Grófról nem beszélek – válaszolja a magyar politika előszobájában álló barát –, de biztos vagyok benne, hogy te akár itthon is maradhatnál. Nem véletlen, hogy behívtak az Oktatási Államtitkárságra tárgyalni. Akármit mondasz is: helyet kínáltak neked egy duális képzés létrehozására, nagyjából azt csinálhatnád, amit eleve elképzeltél. Ráadásul, hazahívhatnád Kate-et is informatikusodként. Adhatnál az országnak magadon kívül még egy értékes embert.

– Az államtitkársági ajánlat, mint tudod, úgy szólt, hogy bérelhetek egy területet, majd a saját pénzemen vagy valaki másén, például Menáén, építhetek ott egy ipari-iskolai centrumot.

Bölcsész színpadias gesztusokkal válaszol:

– Felül kell emelkedni ezeken a részleteken. Ha igent mondtál volna, biztos, hogy kaptál volna állami támogatást a létesítéshez és lett volna egy saját üzemed és iskolád.

– Sajátom..., igen..., valaki más telkén.

– Mégis mit vársz? Hullajtsanak mindent kontroll nélkül az öledbe? Ráadásul úgy, hogy még tárgyalni is rest vagy? Kíváncsi lennék rá, hogy Mena birodalmában milyen biz-

tosítékokat kapsz! Aligha jobbakat!

Mesehős elismerően bólogat:

– Meg kell állapítanom, öregem, hogy kifejezetten jól áll neked ez a szerep. Van jövőd a pályán.

Bölicz Bánk indulatosan és szaggatottan veti oda a mondatokat Mesehősnek:

– Aligha gondolhatom, hogy ezt dicséretnek szántad, sokkal inkább úgy hangzik, mint egy cikizés. De ki is az, aki cikiz? És kit is? Te, aki elhagyja a hazáját, cikizel engem: engem, aki itt maradok, mert úgy érzem, tenni tudok valamit Magyarorszáért...

– ... Éretté váltam arra, hogy belépjek a politikába: részese lehetek annak a munkának, ahol a legtöbbet tehetek. Ezt bizony nem hagyom ki...

– ... és ki tudja, mit tennél te a helyemben! Már mint, ha kapnál egy felkérést, hogy része legyél a politikának...

– ... Jó, jó – hessenti el Bölcsész a formálódó Mesehős választ – mondhatod, hogy a számodra érdektelen ez a fajta karrier. Én meg azt mondom, hogy te nem teheted magad próbára egy ilyen kérdéssel szemben, mert te nem kaptál erre lehetőséget... Te nem, én igen. Ennyi az egész.

– Igazad van – hagyja rá Albert. Igyekszik oldani a feszültséget és más, a barátságukat érintő témákra vált, mielőtt végleg elmenne.

És aztán az utolsó mondatában ígéretet tesz:

– Fogok neked írni, öregem...

Markáns arcú, ötven év körüli férfit kísér a magyar származású, Ausztriában élő riporternő egy Bécs közeli TV-stúdióba. Rámutat egy székre, amit a férfi számára ké-

szítettek elő, egy félreeső helyen, olyan pozícióba, ahonnan jól láthatja majd a nyilatkozattevőt, aki egyelőre nincs jelen.

A riporternő nehezen leplezi a gondjára bízott férfi által benne ébresztett félelmet, mindenestre igyekszik nagyon kedves lenni hozzá. Körülményesen vigyáz, nehogy megérintse, nehogy bármiféle érdemi kapcsolatba kerüljön vele – tudja, kivel van dolga: a háttérben meghúzódó Mena és Gróf korrektül tájékoztatták.

A játékszabályok szerint az interjú a riportalany anyanyelvén zajlik majd és nem megy egyenes adásba. A tolmács külön üvegkalitkában ül, nincs szem előtt.

A riportalanyt, amikor majd megérkezik, ki fogja emelni a ráirányuló fény: a sötét háttérből és az ott tartózkodókból semmit sem lát majd. Az előkészítésnek lényeges eleme ez, sőt a válaszadó az interjúnak egy bizonyos pillanatától a kérdezővel is el kell, hogy veszítse majd a szemkontaktust. A rendező ennek érdekében úgy állította be a riporternő karosszékét, hogy előrehajolva a fénybe kerüljön, de kivonhassa magát a reflektorok köréből, amint hátradől.

A riportalanyt ekkor inkább csak sejtenie szabad majd őt, de látnia nem.

A riporternő gerince mentén borzongás fut végig, amikor a rendező beülteti őt a karosszékébe és elpróbálják a folyamatot:

– *Izgulok, mint az első riportomon* – korholja magát és félve pillant hátra, ahol ugyan nem látja, de tudja a félelmetes ember jelenlétét. Csipkedi a karján a bőrt, hogy kiszabaduljon ebből az állapotból: inkább érezne határozott fizikai fájdalmat, sem mint ezt a tompa sugárzást!

Legszívesebben kiugrana a feladatból, de vajon nem éppen azzal hozna-e magára bajt? – marad tehát és szorong egészen addig, amíg a beszélgetés majd megkezdődik, utána bizonyára megváltozik a helyzet: tudja gyakorlatból, hogy munka közben minden meg fog szünni a számára.

Az adók versenyeztek volna a borítékolható botrányért, ha tudják, hogy mi készül, de Mena inkább megvásárolta a vetítési jogokat, részben azért, hogy biztos lehessen az előkészületek titkossága felől, részben pedig azért, hogy legyen adu a kezében, amivel kiválthatja alteregóját.

A nyilatkozattevő egyedül érkezik. Elfoglalja a helyét a stúdióban és gondolatban még egyszer átfut a közlendőin. A riporternő rámosolyog és egy gesztus kíséretében kérdezi, hogy indulhat-e a beszélgetés.

Igen, indulhat.

– Tisztelt professzor úr! Ön orvos és igen befolyásos személyiség a saját hazájában.

– Főleg a kutatásaimra és a szabadalmaimra vagyok büszke – válaszolja emez és fejét büszkén veti fel, a bizonytalanságnak vagy szerénységnek nyoma sincs ebben a mondatban és ebben a mozdulatban.

A sötét háttérben ülő férfi tekintete mint mély-lélekidhatoló szkanner pásztázza a beszélőt.

Ez a háttérbeli alak öltönyt vett ma magára, de bárki megmondaná, hogy nem ez a mindennapos viselete. Ide készülvén dús, sűrű és fényes fekete haját gyűrűvel fogta össze a tarkóján és derékig kigyózó fonatba rendezte, amit legalul bonyolult hurkok csomójával kötött meg. A gyűrűn is és a kötön is látszik, hogy különös gonddal, kézzel készítették.

Ez az ember együtt nőtt fel Menával. Európai mértékkel úgy mondanánk: ők ketten gyerekkori barátok. Akárhogy is,

Mena talán az egyetlen ma már, aki a nevéen szólítja és meglehet, hogy Mena az egyetlen, akit ez az ember szeret, mindenki más féli őt és úgy hívja: A Varázsló.

A Varázsló, aki valaha, kisfiúként Dionisio volt a családja számára, de aztán elveszítette minden rokonát és abban a küzdelmes nehézség folyamában, amit életnek neveznek, keményebbé vált, mint a kő.

Ítélt, aztán gyógyított vagy lesújtott, attól függően, hogy mi volt az ítélet – a saját végrehajtandó ítélete – másokról. Nem félt senkitől és semmitől: az a hír járta róla, hogy a sínen száguldó expressz vonatot is megállítaná az akaratával. Anyjától és öreganyjától megtanulta mindazt, amit Fehér Anya, de az ő tragikus férfi élete más utat jelölt ki a számára, mint amilyet a gyógyító asszony járt be. Családja elvesztése után befogadták egy intézetbe, ahol főprofilként az őrület különböző változataiban szenvedő embereket kezeltek. Dionisio serdülő és ifjúkora arról szól, hogy részt vett ezeknek az embereknek a gondozásában. Más emberekből egyszerű ápoló vált volna ezen a helyen és ebből a starthelyzetből, de nem öbelőle.

Dionisio megfigyelte az őrületváltozatokat és elkezdte azokat kezelni, később pedig szimulálni. Mindehhez a természetben gyűjtött anyagok és növények kivonatai, főzetek, mondókák, mozdulatsorok szolgáltak, olyanok, amelyeket elődeitől látott.

Sokakat gyógyított meg úgy, hogy senki sem tudta és értette, hogy mi történt a beteggel: mitől épült fel, de olyan is előfordult, hogy egészséges embereket juttatott emezek helyére: őrületbe fordított férfi és női sorsokat azért, mert személyükben rosszaknak ítélte őket.

Sokan óvták Menát ettől a kapcsolattól, de ő nem fél: a férfi az ő számára Dionisio ma is.

Bay-Kovács János, alighogy az interjú elkezdődik, érzi, hogy a szája kiszárad, feltétlenül innia kell.

Gróf is és Mena is tudja: ez fordulópont. Bay-Kovács János jártas annyira a mágiában, hogy kétes kimenetelű küzdelemben futhatna a Varázslóval, ha nem nyúlna a kikészített víz után: az ital fizikai hatása nélkül minden az akarati fölényen alapulna és Mena is, Gróf is örülne, ha ennek a fölénynek a nagyságát nem kellene most próbára tenni.

A professzor először a zsebéhez nyúl, de rájön, hogy az ásványvizes üvegét a felöltőjében hagyta, ezért előrehajol kissé és a keze ügyében álló pohár víz után nyúl. A riporternő szempillái enyhén megremegnek, nézi a férfit: az áldozatot, aki kortyol a pohárból. A pohárból, amelyben a materialista mintavétel nyomelemként sem találna semmit, ami árt.

– *Kedves János, kiszáradt a szája? Igyon, hogy könnyebben beszélhessen!* – mondja magában a riporternő és valóban örül annak, hogy minden a rendezés szerint halad: nem várható kellemetlenség.

A professzort, alighogy a poharat visszateszi a helyére, meleghullám önti el. Últéből mintha kissé felemelkedne, mintha lebegne, mintha minden pont kissé bizonytalaná válna körülötte. Az arcok enyhén elmosódnak és a jelenlévők között, akárcsak egy álomban, megjelenik az édesanyja, aki húsz éve már, hogy eltávozott az élők sorából.

A riporternő észleli, hogy a professzor arcára a rideg komolyság vonásai helyére a jóindulat puhasága íródik fel. Hangot vált és a professzornak a szabadalmaival büszkélkedő válasza után hátradől és a keresztnévén szólítja a férfit:

– Ez igazán csodálatos, János!

A férfi arcán széles mosoly fut szét, bár a szemében még bizonytalan vibrálás játszik, mert érzékel magában egy

– Mondjuk úgy, hogy a nagyobbik része. De azért jutott a feltalálóknak is... és az alapítványunknak is.

– Csak találmányokkal foglalkozik?

– Most már nem – mondja a férfi és érződik: jól esik neki a közlékenység. – Amióta jóban vagyok magasabb körökkel, egyéb nagyszabású projekteket is a gondjaimra bízna.

– Olyanokat is, amik nem vágnak a szakmájába?

– Hát persze. Az én koromban az ember sok mindenhez ért már.

– Vannak, akik zavarják az ön köreit?

– Ó, hát hogyan – legyint a férfi. – Egyesek nem értik, hogy rendnek kell lenni. Itt van például Extramena. Nagyon vonzó nő, kár, hogy nem tudunk közelebb kerülni egymáshoz!

– Extramena hasonló úton jár, mint ön: számos cégben van érdekeltsége.

– Igen, így van. Irigylésre méltóan jól csinálja.

– Talán irigyli, János?

– Őszintén szólva igen.

– No, de miért, hiszen Önnek is megvan mindaz, ami Extramenának, nem?

A férfi ingatja a fejét:

– Nem vagyok szabad! Felfelé szolgálnom kell, lefelé pedig sakokban tartanom. El nem tudom képzelni, hogy Extramena hogyan éri el, hogy szeressék!

– Ön tehát szolgál?

– Igen és erre büszke vagyok. Mert kevesen vannak ennyire közel a legfelső körökhöz!

– Ha kérnek öntől fentről valamit, megteszi?

– Meg kell tennem.

A riporternő a legrázósabb kérdéshez ér:

– Akár azt is vállalja, hogy Extramena autóját összetörse és őt magát megveresse?

János szégyellősen válaszol:

- Láttam őt – kutya baja.
- Ennek örülök. Akkor tehát nem sikerült eléggé a leszámolás?
- Először azt hittem, hogy nagyon is megverték. Haragudtam, hogy a Formabontó Remeték túllóttek a célon.
- Ők kik?
- A Romota Rend hadereje.
- Ó! Hogy ön mennyi mindenről tud!
- Még hogy tudok! Magam irányítok – mondja csillogó szemmel a professzor.
- Ön a Rend vezetője?
- Hivatalosan alvezér vagyok, de én vagyok igazából a szürke eminenciás.
- Mit szolt hozzá, hogy az embereinek összetörték a kézsontjait?
- Hogy mit? – kérdezi Bay-Kovács János.

Egyszeriben érezhető, hogy a bűbáj szűnőben van. Ő maga azt látja, hogy az anyja képe elhomályosul, ugyanakkor a bensejében háttérbe szorított és elnémított lény felnagyítódik, egyre inkább kitölti őt belülről, rémképpé válik: az ostobán kimondott szavak torz sűrítményének gnómjává, félelmes alakká, minden idegszálat egyszerre megrázó ébresztővé hatalmasodik.

Kész tehát az interjú, amely megfelelő eszköznek tűnik ahhoz, hogy Mena alteregója szabadlábra helyeztessék. Menának nincs kétsége afelől, hogy megteszik ezt Bay-Kovács János érdekében, ha ő átadja a riport anyagát és közvetítési jogát.

– Köszönöm – mondja Stella – a lehetőséget, hogy részt vehettem a gyógyító munkában. Bizonyára van most már

képed neked is arról, amit én csinálok. Vajon mit gondolsz róla?

– Látsz-e különbséget a kettőnk módszere között?

– kérdez vissza Fehér Anya.

– Igen, persze. Tőled kétféle gyógyító magatartást láttam.

Az egyikben határozottan fizikailag avatkozol be: szereket adsz vagy éppen operálsz, a másikban pedig, hogy úgy mondjam ölbe tett kézzel ülsz, gondolom: meditálsz... vagy imádkozol. Én sem egyik, sem másik módon nem tudnék gyógyítani, nekem a kezemet és a közreműködésemmel irányítható energiákat kell használnom – válaszol Stella.

Kétes csendben hallgatja őket, éppen most Fehér Anyát:

– Háromféle felkészítést kaptam életemben. Az első az, amit varázslatnak neveznek és, amit gyerekkoromtól kezdve számos esetben láttam megvalósulni magam körül.

Nagyjából ez az, amit te most alkalmazol. Ugyancsak gyerekkoromtól kezdve megismertem a természet szereit: a növényeket, az ásványokat és a természeti jelenségekben rejlő hatásokat. Végül pedig elvégeztem az orvosi egyetemet. Fehér Anya csendben halad néhány lépést majd ismét megszólal:

– A három pillérre: a varázslatra, a természetgyógyászatra és az orvostudományra együttesen építkeztünk most, de került melléjük egy negyedik is. Ráébredtem arra, hogy az ember leggyakrabban attól betegszik meg, amit tesz vagy, amit nem tesz, illetve, amit vele megtesznek vagy nem tesznek meg. Felnőttnél ez főleg az életfeladról, a gyermeknél a nevelésről szól. Láthatod: a Kate által hozott három fiatal gyógyításának alapvető eleme az a helyzet, amibe állítottuk őket. Ettől lesz a gyógyítás végleges és ennek hiányában válhat a beteg visszaesővé.

Stella csalódott, mert napnál világosabb a számára, hogy a saját gyakorlata mennyivel szűkösebb annál, mint amit itt

kialakítottak:

– Mit tehetek én egy olyan országban, ami egyre inkább felülről vezérelt? Ahol lassan az alternatív pedagógiákért és gyógymódokért is aggódnunk kell, ahol megalázzák a tanárokat és az orvosokat?

– Abban, ami ott történik – válaszolja az idős gyógyító –, a gyógyszervegyészet kezdeményezése él...

Kate a szavába vág:

– Hogy a jövő generációinak tagjai sort állhassak majd a nemzeti gyógyszerárak előtt.

Fehér Anya rámosolyog, bár látszik, hogy nem érti a megjegyzést, aztán folytatja a Stellának szóló szavait:

– ... ami téged illet: megteszed azt, amit lehet: a te felelősséged a saját lehetőségeid határáig terjed...

– ... vagy veszed a sátorfádat és elhagyod Európát. Mi itt tárt karokkal várunk téged...

– ... egy embert, aki belső késztetésből akar tenni valamit.

Kate ekkor témát vált: tudni szeretné, hogy az általa hozott páciensekről mit mond a gyógyító ebben a most kialakult kontextusban és kíváltképp érdekli az, amit Bendiről, a lányáról fog mondani:

– Mi a helyzet a mi három fiatalunkkal?

Fehér Anya úgy szólal meg, mint aki tudja, hogy Kate mire kíváncsi, de egyben úgy is, mint akinek nem szándéka, hogy szépítse az igazságot:

– Bendi teljesen bele fog illeszkedni a maga felnőtt életébe és jól fogja magát érezni abban. Szerencsés természete van, mert alig van lelkiismerete.

Kate leforrázva hallja ezeket a szavakat. Benne is megfogalmazódott már ez a gondolat, de mindig kimentette a lányát a saját véleménye és meglátása alól: mentette

Bendit, hogy: nem, nem érzéketlen, dehogyis! Nem érzéketlen, hanem éppen hogy sérült a felnőttek és kivált a szülei miatt.

Fehér Anya aztán teljessé teszi a közlendőjét:

– A lelkiismeret hiánya, egyfajta féloldalas autizmus, egyre jellemzőbb a tanult emberek, főleg a jogi és a pénzvilág egyes embereinek körében: egyik oldalon a gátlások teljes hiánya, a másik oldalon a kivételes intelligencia: „lenyúlás”, „baromarc érzület” és így tovább.

– Esetleg arra célszól – kérdezi Kate –, hogy nem kelle-ne Bendit taníttatnom?

– Dehogy! A világ megy a maga útján. Nem tisztünk, hogy akadályozóként beavatkozunk: építhetünk és fejleszthetünk, de rombolnunk és publikusan kritizálnunk nem szabad. A rombolás és a nyílt kritika fordított hatást vált ki: azt erősíti, akinek nekifeszülünk – mondja Fehér Anya, majd folytatja a beszámolót:

– Pál dolga azon fordul majd meg, hogy az akarata mennyire lesz a helyén az új kísértések idején és, hogy olyan társat választ-e, aki erősíteni tudja. Abban bízom, hogy a Heitorral megtett út élménye meghatározó emlék marad a számára és merít majd abból, ha útelágazásokhoz ér.

Kate megroppanásának valóságos sugárlökéseit érzi, de folytatja:

– Amál gyógyulási folyamata jelenleg ugyancsak kétségtelen, de hogy vajon nem esik-e vissza később, vagy nem jön-e valami új probléma, ami az előzővel közös gyökerű, azt nem tudom megmondani. Hosszabb távon szinte minden azon múlik, hogy felnőttként milyen életet választ magának. Ha ez jól sikerül, akkor, hogy úgy mondjam, felmentés kérhető bizonyos sorsköttőségek alól. Ekkor jön

az ölbe tett kéz és az ima – mosolyog Stellára, akitől ez a kifejezés ered –, számíthatunk arra, hogy a tartalmas élet esélyt ad, a tartalmatlan aligha.

A beszélő most elfordul, kilép hármójuk köréből:

- El kell most mennem, megbocsássatok!

Magára hagyja a két asszonyt – egyiket jobban leforrázva, mint a másikat – azzal a szívbéli reménnyel, hogy helyesen cselekedett.

Stella és Kate kettesben maradnak, de sokáig nem képes megszólalni egyikőjük sem. Végül Stella szánja rá magát arra, hogy belekezdjen – végtére is neki van mondanivalója Kate felé és nem fordítva:

- Örülök, hogy van módom nyugodt körülmények között beszélgetni veled még, ha ezért keresztül kellett is szelnem az óceánt.

Kate rápillant és talán jól is jön neki, hogy kemény lehet most valakivel:

- Tudom, hogy miket tartogatsz nekem: Be akarsz számolni a volt férjem és a közted lévő nő-férfi kapcsolatról és arról, hogy egy általad felfedezett bűbájt alkalmazva szert tettek egy jelentős vagyonra.

Stella meglepetten néz rá:

- Azt gondoltam, hogy ezekről a dolgokról senki sem tud!
- Tévedtél. A rossz hír pedig az, hogy én ezt Bay-Kovács Jánostól tudtam meg, még akkor, amikor jó viszonyban voltam vele.

Stella az arcához kapja két kezét:

- Akkor tehát ő juttatta börtönbe Bélát!
- Bizonyára. Nekik kettejüknek volt egy üzleti megálapodása, ami szerint a volt férjem vállalkozásaiból dotálni kellett volna a Romotákat. Ti viszont külföldön tettek

szert a jövedelmekre és úgy gondoltátok: nem kell elszámolnotok.

– A jövedelem forrása az én eljárásom. – válaszol Stella
– Miért kellett volna nekem fizetnem egy Béla által kötött megállapodás után?

– Azért, mert te sohasem lettél volna képes erre az eljárásra nemzetközi vállalkozást alapítani.

Stella lesújtva áll, Kate komoran folytatja:

– Ne gondold, hogy a kettőtök ügyének bármely vonatkozása zavar engem! Legfeljebb a magatartásokat rám háruló következménye.

– Kezd a dolog egy kissé túlon túl szövevényes lenni – mondja Stella és barátságtalan kifejezés jelenik meg az arcán.

– Bay-Kovács János azt feltételezte, hogy a volt férjem vállalkozási sikere mögött én állok, mármint az én kapcsolataim, ezért rám szállt. Profi kémügynökséget állított rám.

– De vajon miért nem engem figyeltetett? – kérdezi Stella.

– Még nem állt neki össze a teljes mozaik, de légy nyugodt: rajta vagy a listáján! Sok kellemetlenségtől óvnád meg magad, ha elfogadnád Fehér Anya meghívását és távol tartanád magad Európától.

Kate gyakran veszi elő Albert leveleit. Van azok egyikében egy részlet, amely mindig újra és újra elé kerül, amelyben Mesehős azt írja, hogy „leveleid hangvétele egészen más, mint amikor beszélsz hozzám – tudod ezt?

Ha jelen vagy, leszúrsz a szemeddel, keresztül döfesz a szávaiddal. Ha ez így marad, inkább csak leveleznék Veled.”

– *Mennyire igaza van – állapítja meg magában – mennyire hiányzik belőlem a képesség, hogy ott és akkor,*

ahol és amikor kell, képes legyek elismerően nyilatkozni, dicséretet és köszönetet mondani. Talán a lányom is ezt a fogatékosságomat szenvedni...

Akkor is éppen Albert levélkötevének ezt a lapját tartja a kezében, amikor Bendi egyszer csak belép hozzá. Belép Bendi, aki kinyílt; Bendi, akiről leszakadtak iszonyai; Bendi, aki végre az anyja elé állhat és elmondhat mindent, ami eddigi életében frusztrálta, mindent, amit eddig képtelen volt elmondani.

Elmondja, hogy mennyire felkavarta az apja és az anyja közötti hűvös és hűvösségében magától értetődő viszony; elmondja, hogy anyját orvosok szeretőiként látja maga előtt – most is, hogy Póli itt járt, folyton csak kettejük szex jeleneteinek képzelt világában fuldokol – és elmondja azt a meglátását, miszerint egyetlen férfi orvos sem volt képes segíteni rajta: kizárólag a természetgyógyász és varázsló asszonyok voltak hasznára és, hogy a férfi orvosokra valójában neki semmi szüksége nem volt, az egész csak azért kellett, hogy az anyja kiélhesse mindazt, amit a férje mellett nem talált meg. Bendi úgy ábrázolja az életét, mint történetet az apja fizikai és az anyja lelki távolságának hideg világában. Kate nem válaszol Bendinek. Hallgatva nézi őt és a kövekként eldobott szavakat lepattanni érzi magáról. Úgy véli, örömet érez: örül, hogy a lánya kiszabadult:

– *Hát persze, hogy először nekifeszül ebben a szabadságában: neki, az anyjának.*

Kate először a szemével végigsimogatja a gyermeke szeretett vonásait. Szeretné gondolni, hogy ez az egész nem más, mint vihar, ami majd elmúlik. Elbocsátja a lányát és megnyugtatja magát:

– *Bendinek szabadságra van szüksége és arra, hogy elszakadjon tőlem egy időre...*

De közben ott lüktet a halántéka mögött az, amit Fehér Anya közölt vele: a lányának nincs lelkiismerete!

Heitor és Kate hátizsákokkal és fegyverekkel felszerelve elindulnak Mostoha megkeresésére. Kate szembe akar nézni végre valamivel és valakivel, amivel és akivel nem mert szembenézni korábban.

Hoós Albert abba a kivételes helyzetbe kerül, hogy Mena birodalmát a birtokossal együtt járhatja be. Mena visszatért Európából. Visszatért abból a küldetésből, ami alteregójának a kimentéséről szólt.

– *Fehér Anya, oh! Mily határtalan a Te Fehérséged?* – sóhajt fel Mena még egyszer, mielőtt végleg elfordulna nemzetközi kötelezettségeitől és hozzákezdene a Hoós Alberttal folytatott közös munkájának:

– Száznál több falu helyét és adottságait tekinthetjük át Albert és én...

– Ezeken a területeken eltüntetik, a környezetükben pedig megritkítják a dzsungelt és előkészítik a lakóházak és az ipari létesítmények helyét...

– Albert azt ajánlja, hogy az utakat az őserdő alatt építsék ki. Úgy gondolja, hogy a területeit visszahódító dzsungel miatt, a föld alatti útépítés nem lenne sem drágább, sem körülményesebb a föld felettihez képest...

Ezek a gondolatok foglalkoztatják Menát innentől fogva.

Kate szembenézett a Mostohával...,
szembenézett azzal, hogy harcolnia kell...,
harcolt és győzött.
Visszajönnie azonban – úgy érezte – nincs miért.

Hoós Albert feladatává vált, hogy Mostoha lakóhelyét kiépítse, megközelíthetlenségéről és elektronikus felügyeletéről gondoskodjon.

Mesehős mindent megtett e tekintetben, amit Mena kért tőle, hiszen átlátta az intézkedés tétjét, de halott sápadtan távozott az örökre elzárt területről, amikor észlelte, hogy Mostohát a rokonaival együtt „bechipelték”: olyan helyre ültetve azt a szervezetükbe, ahonnan csak öngyilkosság árán vehették volna ki magukból.

– *Vajon Fehér Anya tudja-e ezt?* – tette fel a kérdést magában Albert, aki egészében látta már, hogy mi a gyógyító asszony szerepe Mena mellett.

Mostoha elzárásában Gróf Elek is részt vesz. Rezzenéstelenül nézi végig, ahogy lefognak az idős asszonyt, érzéstelenítik, felnyitják, beültetik a chipet, majd visszavarrják a sebet. A műtétet követően a „bűnös család” ágyhoz kötve kénytelen kivárni a regenerálódás idejét.

Aztán Mena emberei szabadon engedik őket és helikopterrel ülnek. El innen! – az életfogytig bezártak parcellájából. Albert sokáig néz ki szótlánul az ablakon, végül odavakant Grófnak:

– Téged aztán nem visel meg semmi!
– Az ember megedződik – jön a válasz a könnyedén mosolygó Elektől – amúgy pedig azt gondolom, hogy a

legjobbat kapták, abból, ami szóba jöhetett.

– Törvényalkotás, ítélet és végrehajtás egy kézből! – csóválja a fejét Mesehős.

– Otthon érzed magad, mi? – mondja Fätznie Gróf olyan fajta gúnnyal, ami egy barátságban is csak éppen, hogy megengedhető, végül pedig kimondja azt, ami már nyilvánvaló:

– Nem tudom, felfogtad-e Mesehős, de Mena tőled várja, hogy az itt épülő birodalom egészét mozgató intézményeket megteremtsd. Jó, ha felhorgadsz egy olyan ügyön, mint a Mostoha bechipelése, mert legalább lesz belső indítékod egy korrekt mini államrend létrehozásához. Albert meghökkenve fordul Gróf felé. Hol ilyen, hol olyan mondanivaló törne föl belőle, de kivár:

– *Lám, a kor! Valaha egy ilyen helyzetből azonnal kiugrottam volna egy hirtelen mozdulattal.*

Gróf talán kissé csalódott is, hogy elmarad a vihar: eltelik negyed óra is, de Mesehős nem válaszol. Úgy gondolja akkor Elek, hogy felveti a témát, ami régóta feszíti a Hoós Albert-féle szervezési koncepciót illetően:

– Azt hallom Menától, hogy nem menedzselés alapon fogod felépíteni az intézmények irányítását. El sem tudom képzelni, hogy mivel tudod pótolni ezt a tudás piramist. Albert odafordítja a fejét. Arca már kisimultabb, de árulkodik még a benne dülő belháborúról. Röviden válaszol és a mondatvégek lezárásával üzeni, hogy nincs kedve egy újabb nagy témában elmerülni:

– A menedzselés arra való, hogy biztosítsa a távol lévő tulajdonos érdekeinek érvényesülését. Egy ilyen tudás piramis – ahogy fogalmaztál – úgy szerveződik, hogy a legfelül lévő egyetlen kő cinikus beavatásban részesíti a közbül lévő köveket, hogy együtt terpeszkedhessenek a

legalul lévők hátán.

– És...?

Gróf kérdése és érdeklődése őszinte. A gúny lefoszlik róla és tudni szeretné azt, amit Albert tud, mi több: Albert az egyetlen, aki tudja azt a választ, amelyet Mena kiválasztott és kitüntetett.

A két férfi helyzete különös. Gróf felfogja Albert Mena általi kiemelését és ismeri ennek a kiemelésnek a rendkívüliségét, ugyanakkor nem fogja fel a jogosultságát és nem látja a forrását.

Albert ezzel szemben nem a saját tudásának értékében kételkedik, hanem kételyei vannak afelől, hogy nem éri-e majd később csalódás: nem zsigerelik-e ki, hogy aztán félredobják?

És most ebben a latolgatásban megjelenik egy még nagyobb feladat árnyéka: nem elég, hogy intézmények szervezésével és irányításával kell foglalkoznia, de lehet, hogy rá hárul majd valamiféle államrend létrehozása is! Erre eddig nem gondolt. Gróf azonban az imént nem az államrendre kérdezett, hanem a menedzselésre, arra, amivel kapcsolatban Albertnek kész képe van. Félreteszi tehát a benne zajló küzdelmet és arra irányítja a figyelmét, amit jól ismer és ahol otthonosan mozog. Szaggatottan állítja egymás után a mondatait:

– Ahogy a tulajdonos a beavatója a tulajdonát szolgálóknak, éppúgy kell a kezdeményezőknek beavatóvá válniuk a saját kezdeményezésükben...

– ... A 20. század a menedzselés és így a magántulajdon utolsó nagy korszaka. A 21. századra széles tömegek indítanak kezdeményezéseket saját különös szellemi forrásaikból és egyre többen feszülnek neki a keveseknél összpontosuló és korlátolt uralommal fogva tartott vagyonoknak...

– ... A feltalálók és az iparteremtők évszázadai előjelezték az új évezredet, amelyben többen lesznek azok, akik kezdeményeznek, mint akik nem...

– ... Az új évezred indulása hasonlít a Francia Forradalom korára és annak jelentőségére, csak most nem a lélek szabadsága a tét, hanem az önmegvalósításé, vagyis a szellemé...

– ... A világot most a globális háló szorosan egyben tartja, mígnem a hálóban megérlelődik a jövő humusza és sohasem látott csírák bukkannak onnan elő...

– ... Támogatni kell ezeket a csírákat, hogy a globalitás és annak szolgálói: a hálózatosodás, a regionalitás, a menedzselés ne szívhassa el az erőket az egyeditől, az egyénitől, a saját forrásából meríteni próbálótól.

Gróf egyre türelmetlenebbül hallgat, aztán közbeszól:

– Beleveszel az irodalmi fogalmazásba. Hogyan lesz ebből alternatíva?

– Olyan beavató fensőbbiségre van szükség, amely létrehozza a kezdeményezés intézményét: intézményt, amely összeköti a kezdeményező emberek szellemi forrásait az anyagi világ forrásaival.

Gróf elvgyorodik:

– No látod! Ahhoz, amit akarsz, minimum államot kell létesítened!

– Nem államot, hanem világot – bólogat a komor Mesehős – de ki vagyok én, hogy ebbe belefogjak?

Gróf arckifejezése is komolyodik, de a gunyorosság nem múlik el róla egészen:

– Sajnálthatod magad! Tanulj inkább Menától és akkor meg fogod érteni, hogy nem állíthat meg az önmagaddal kapcsolatos kétség! Amúgy pedig nem vagy egyedül: az ideádat befogadta és vezérlő eszmévé tette a világ legvagyonosabb embereinek egyike.

A következő mondatot Gróf a tőle telhető legnagyobb komolysággal mondja, azzal a súllyal, ami az ő gondolatai között csak a legjelentősebbnek jár ki, tőle ez a gúnytól teljesen mentes komolyság kivételes:

– Látnod kell, hogy Mena elárulja a vagyonosokat – a sajátjait! – és utat nyit neked.

Albert megint hall valamit, amit eddig nem vizsgált meg kellőképpen, mert miközben el volt a maga esetleges veszteségeivel foglalva, nem állította azokkal szembe Mena kockázatait. Viszont azt is érzi, hogy a Gróf által rátolni próbált felelősség nem az ő része, ezért azonnal hárit:

– Mena egy korszakos személyiség. Amit tesz, azért maga vállalja a felelősséget és őt illeti meg később a dicsőség. Akárhogy is, én nem vagyok egyéb, mint sakkfigura azok között a bábuk között, amiket a mi szemünk fehérnek lát. Gróf megint komolytalanra vált:

– Ha tetszik, ha nem, királynő leszel a sakktáblán..., Mena király oldalán.

Kate egészen odaadta magát a természetnek. Látszólag semmi sem érdekelte azon kívül, hogy az erdőt járta és ismerkedett az ott élő lényekkel – táplálkozott és táplálta őket, ha kellett.

Letett mindent, ami intellektuális.

Mesehős gyakran meglátogatta.

Ballagott Katalin mellett az erdőben és mesélt, az asszony pedig hallgatott: úgy tűnt, hogy hallgatja őt. Albert érezte ezt, bár nem tapasztalta: kérdés és válasz sohasem érkezett. A férfi eleinte kétségbe esett, hogy nem hallja a nőt, hogy a nőnek elfogytak a szavai. Aztán megsajnálta és hol a sajnálat, hol a kétségbeesés uralkodott el rajta.

Bámulta Heitort, hogy őt mindez nem zavarja – mert őt tényleg nem zavarta: vadász és harcos volt, megszokta a hallgatást. Sok mindent látott, fel sem vette, hogy valami sajátos és érthetetlen.

Nem tudott Katalinról és Kétesiről semmit és Kate-ről is alig valamit, viszont természetes volt a számára, hogy együtt él ezzel az asszonnyal: ez a nő most az ő asszonya.

Albert megállapítása szerint:

– *Heitor a tökéletes liberális abban, ahogy az asszonyt élni hagyja..., viszont szélsőségesen konzervatív, ami a nő és a férfi helyének meghatározását illeti: asszony hallgass! – mondaná, ha volna rá ok, de a helyzet ideális, mert Kate maga választotta az elnémulást.*

A sajnálat és a kétségbeesés időszakát Albert számára követte a remény kora: A férfi rendre beszámolt eredményeiről, nagy formátumú építő munkájáról és várta, hogy Kate belevágyódik majd abba, ami születőben van, abba, amit Albert létrehoz. De semmi sem változott: az asszony hallgatta őt, együtt járták az erdőt, együtt ültek a tisztásokon és úsztak a vizekben. Szó csak Albert száját hagyta el, Katalin hallgatott.

Eltelt így egy év, eltelt kettő, eltelt több, a férfi látogatásai nem ritkultak. Nem ritkultak azután sem, hogy a remény kora elmúlt. Nem ritkultak, mert akkor meg azt gondolta, hogy Kate-nek valójában szüksége van az ő jelenlétére, csak talán nem képes e szükséglete kimondására.

Albert mesélt:

– Száznál több falukezdemény létezik körülöttünk egy 500 kilométeres körzetben...

– Az őserdőt ritkítjuk és dolgozzuk fel a fákat, de utakat a föld alatt építünk...

- Áradnak a tetre kész emberek a világ minden pontjáról...
- Minden falu mással foglalkozik: mesterségek, technológiák, termékek bősége vesz körül bennünket, de csak néhányan látjuk át ezt egészében: a falvak lakói jól ismerik az utazási és szállítási központokat, egymásról egyelőre keveset tudnak...
- A falvak lakói úgy mesélnek más falvak lakóiról és tetteiről, mint mesebeli lényekről és csodákról...
- Egyes gyermekek már ezeken a meséken és csodákon növekednek fel...
- A falvakban iskolák vannak – minden faluban van legalább egy – és van, ahol több iskola is van egy helyen...
- Ahol a természettel foglalkoznak, ott alsóbb osztályos gyerekekkel élnek a szülők...
- A családok bizonyos idő után költöznek: nagyobb gyerekekkel odamennek, ahol nagyobbaknak való dolgokkal foglalkoznak: kisiparokkal, iparokkal, informatikával, tudományokkal, művészetekkel...
- Olyan falvak és tevékenységek is vannak, ahol lehetséges a vegyes életkorú gyermekekkel való életvitel, ott az iskolákat ennek megfelelően alakítják ki...
- Idővel minden családnak el kell majd mennie innen. El kell hagyniuk Extra megyét, ha minden gyermekük felnőtt... ritka, hogy ebben kivételt tennénk...
- Jönnek a helyükre újak. Mindig újak, újak, újak...
- Az organikus nevelés exportját választottuk magunknak...
- És képzeld! – egyre nagyobb termelési értékek jönnek létre: a jó érzésű ember mint szülő mindenkinél hatékonyabb...
- Aki elmegy – akinek el kell mennie – vihet magával egy kis vagyont, olyan vagyont, ami a világon bárhol elég a letelepedéshez...
- Aki elmegy – akinek el kell mennie – gyakorlati képességek birtokában távozik, mindenütt szívesen fogadják...

- A távozók már egész telepeket hoztak létre a világ különböző pontjain: várják az évente hullámokban távozókat – onnan nézve: érkezőket...
- Valóságos parkok jönnek létre a világ különböző pontjain...
- Olyan ez a megye, mint a világ tisztító szűrője...

Kate élt az erdőben Heitorral és hallgatta Mesehóst. Fehér Anya és Katalin szavak nélkül beszélgetett és idővel a beszélgetésük a távolságot is áthidalta. Ebből állt Kate élete. Heitor aztán meghalt egy vadászat során.

Fehér Anya ekkor üzenetet küldött Kate-nek:

- A benned élő titok, az, amiről a verseidet írod: az individuumod...
- Téged ez érdekel: az Én és az Én szabadsága és ebből eredően a Szabadság maga...
- Szabad vagy: megengedheted magadnak, hogy hallgass, ha az tetszik Neked...
- A Mesehősben élő titok: a kezdeményezés...
- Az Én, ha előlép, kezdeményezést hoz magával...
- Ha visszahúzódik: elhallgat...

Kate eltemette Heitort, fogta a holmiját és Hoós Albert házába költözött.

Lett innentől az ő asszonya.

Lett a hajdani Muzsikából a Hallgatás Asszonya.

Csendjében eleven világ született: mindent látott, amit Albert elmesélt neki és később azt is látta, ami tőlük távol létrejött.

Ahogy öregedett, látott mindent a világban, ami jó, minden jót, amit a világ Extra megyének köszönhetett.

Második Fejezet

Visszatekintés a jövőből

Levelem érkezett.

Ahogy olvasom, erős lélekáramlások indulnak el bennem.
Micsoda mondatok:

**Kedves Barátaim! Vajon eszetekbe jut-e,
 howy huszonöt éve,
 2033-ban együtt érettsééiztünk
 az Első Magyar Iparkodó Parkban?**

Leülök a fotelomba (nekem itt az apámtól örökölt dolgozószobámban van még ilyen kárpitozott ülőalkalmatosságom), a papírlapot a bal kezem ügyében álló – ugyancsak régi időkől való – asztalkára teszem és felidézem ifjúságunk idejét.

A legszebb élményeim 2029-ből valók, amikor tizenöt évesen, mi az elválaszthatatlanok, együtt utaztunk Brazíliába, hogy megnézzük az első parkot – amit valaha Extra Megyének, később Brazil Parknak hívtak – ahonnan néhai magyarországi mini társadalmunk eredeztette magát.

Mosolyogva nézem ezt a régies és vicces fogalmat:
Iparkodó Park.

– Milyen régen nem futottam bele ebbe a névbe sehó sem! Pedig mennyire fontos gondolatot hordoz! Ez a hely – és Magyarországon kívül még számos hasonló – igazolta, hogy hozzáadott értéket nemcsak ipari, de iparkodó ember miévelkedés is létrehozhat...

– ... Feltéve, hogy az „Erő”: a hatalom, támogatja és nem legázolja...

A Brazil Park egyik intézménye a testvér iskolánk volt

akkoriban. Rendszeres szokás szerint néhány tanulót térítés nélkül láttak vendégül itt is, ott is: cserediákként.

A látogatásra a tanulmányi eredményei csak Elinát jogosították fel, de elhárította a lehetőséget, bevárta a szünetét és velünk együtt utazott, Dinával, Brúnóval és velem, az ő Petrusával, velünk, akiket a szüleik befizettek erre a kalandra.

– *Mekkorákat fordult a világ...!*

– *... Akkoriban lehetséges volt, hogy huszonnégy éves korunkig egy helyen éljünk: együtt voltunk óvodások, együtt tanultunk és készültünk a felnőtt korra...*

– *... Magyarországon és Európa közép-keleti térségében: „kocka-Európában” mára minden megváltozott, a családok életében is és a mi felnőtt életünkben is...*

– *... A családok szétszakítva, az ifjúság leválasztva és gyakorlatilag internálva...,*

– *... a felnőtt pedig, például feleségem és én, ha szeretne magának némi szabadságot, folytonosan kerülgeti a Földet: a glóbusz különböző pontjain tartózkodik, utazik, mondhatni menekülésben van...*

– *... A másik út az, amit Brúnó választott magának, aki a Brazil Parkban telepedett le. Ez azonban csak kivételes felkészültségű ember osztályrésze lehet...*

– *... és persze vállalható Dina útja is, aki kocka-Európában jogászokodik, de az ő kockázatai a létező legnagyobbak, már-már irreálisak...*

– *... Ami Elinát, a feleségemet, és engem illet, a mi életünk nem alakulhatott másképp, nekünk utaznunk kell és megint csak utaznunk, hiszen mi a Szabad Foltok Hírnökei vagyunk. Újra kézbe veszem a papírt és olvasom:*

Emlékezzünk együtt!

Hozzatok magatokkal minél több korabeli filmet!

– *Ha mindenki rendesen felkészül, aligha lesz elég egy nap, de nem baj, legyünk együtt még másnap is! Végtére is születésünktől mostanáig egy különleges világhelyzet készült elő, rajtunk is múlik, hogy beteljesedik-e...*

– *Vajon miképp látják mindezt a többiek? És ha a filmet lepergetjük, vajon mit látunk meg a múltban, ami a jelen és a jövő körében hat?*

Találkozunk tehát 2058. június 28-án, reggel negyed kilenckor

– mintha iskolába mennénk – a Parkban!

– Foglaltunk szállást és minden mást, ami szükséges.

– *No lám, a szervezők is így gondolják: kétnapos program. Érintsük hát meg együtt a kor pulzusát!*

– *Vajon milyen felnőttekké váltak a hajdani társak azóta? Ki hol él, milyen filmet hoz magával a múltból, ki mit mond a jelenéről és főleg: ki mit tesz a jövőért?*

– *Megtudjuk ezt hamarosan...*

– *... Ott, ahová iskolába jártunk és, ahol éltünk akkoriban: a hajdani Magyarországon...*

– *... Ott, ahol ma skanzent üzemeltet az iskola helyén az állam...*

Mi ketten és a világ

Eltérő irányokból érkeztünk, de végre úgy alakul, hogy egy egész hetet tölthetünk együtt itthon, Elina és én, még az előtt, hogy a Parkbeli találkozóra indulnánk. Ritka ajándék ez, különösen, hogy a program egészen is együtt leszünk.

– Ajándék! Hát persze, de te is tudod, hogy számunkra ez nem szabadság, hanem munka lesz – mondja ő.

– Csak úgy mint máskor – válaszolok – kutatunk és

keresünk, hátha találunk szabad folt jeleket.

- Vagy foltisztításra küldötteket.
- Alighanem „foltisztítók” is lesznek ott, őket felismerjük majd abból, hogy dolgozni jönnek, akárcsak mi.
- Dina vajon eljön-e?
- Eljön – válaszolom – de vele szerintem alig beszélhetünk. Nem vehetik észre, hogy akárcsak érzésben is közünk van egymáshoz.
- Ki ne emlékezne a volt osztálytársaink közül a négyesfogatunkra! Ha kerüljük egymást, az még feltűnőbb lesz.

Jövünk-megyünk a lakásban, rendezkedünk, szokjuk az „itthon” fogalmát. Elina egyszer csak utánam jön és mondja:

- Arra gondoltam, szervezhetnénk egy utat Brazíliába, Brúnóhoz. Együtt lehetnénk, mint tizenöt éves korunkban és, mint akkor és éppen ott.

Jókedvűen lehuppanok az ágyra:

- Kiváló ötlet. Ha mindjárt a találkozó első óráiban elkezdjük szervezni az utat, akkor Dinának jó okot szolgáltatunk, hogy csatlakozzon hozzánk és velünk legyen egy csoportban.

Feleségem mellém fekszik, jólesően kinyújtózik, de a homloka felhős:

- Ha lesz ott foltisztító, biztos, hogy csatlakozni akar majd.
- Alighanem. De így ki is szűrhetjük, hogy ki az.
- Ez jó terv. Csiszolgassuk!

Mihály fiunk tizennyolc éves. Most már négy éve, hogy internátusban él – ez kocka-Európa valósága.

Leginkább külön-külön találkozunk vele: hol Elina, hol én viszem magammal egy-egy külföldi útra, ami viszont az iskola szabályai szerint semmikor sem tarthat tovább négy

napnál, beleértve természetesen a közbeeső hétvégét.

A nyári szünidő az egyetlen, amikor együtt tölthetünk három hetet. Misa iskolatársai, szinte kivétel nélkül, már hét éves koruktól fogva azonos nemű gyermekközösségben élnek, távol a szüleiktől.

Rendkívüli dolog, hogy a mi fiunk családi élete kitolódhatott tizennégy éves koráig. Kizárólag a világot ismerő életvezetésünknek köszönhetjük ezt, annak hogy a Rend által még be nem tagolt területeken ide-oda utaztunk hét egész éven át és eltűntünk kocka-Európa tekintete elől. Visszaérkezésünket követően nehéz hónapok vártak ránk. A hivatalok ádázul támadtak és azzal vádoltak minket, hogy szabad foltot teremtettünk magunknak. Szabad foltot, vagyis olyan teret, időt és tér-időt, amely ellenőrizetlen és, amely éppen ezért a Rend számára elfogadhatatlan. Mert a Rend tudja, hogy aki eltűnik szem elől, az élni akar – micsoda dolog!

Csak a legmagasabb körökben lévő összeköttetéseink mentettek meg attól, hogy börtönbe kerüljünk.

Szívfájdító állapot ez. A történelemben visszavágyva gondolunk a két évtized előtt még fennálló időkre, amikor a családok együtt élhettek.

Elina geológus, én energetikus vagyok. Őt is és engem is az Extrém Lovagok márkajel alatt futó vállalkozások foglalkoztatnak, természetesen titokban és álca szervezetek alatt. Hatalmas hálózatot ismerhetünk, telis-tele szabad foltokkal, melyeket őriznünk, újratermelnünk, bővítenünk, másolnunk kell – ez a mi igazi feladatunk.

Soha semmit le nem írhatunk, mindent az emlékezetünk őriz – ezért is van, hogy olyan kevesen alkalmasak erre a feladatra.

Közép-kelet Európa kockaintézményei igyekeznek egyre

tömörébbé válni és azon fáradoznak, hogy minden a sor- és oszloprendjeik közé kerülő szabad foltot – amelyeket ők „pecsétnek”, vagyis a tisztaságon (a tisztaságukon!) esett szennyeződésnek tartanak – kiiktassanak. Egyre tömörébb és összefüggőbb a világ zsákvászonhoz hasonlatos szövete, amit folttisztítók sokasága vizsgál centiről, centire: nem bújjik-e meg alatta élet, amely elszínezi. Folttisztítók! Emberek, akik az egyedi-egyéni vagy az önálló közösségek nyomait keresik, hogy azokat pecsétékként, megpecsételtségként, foltként, szennyeződésként ítélik el. Teszik mindezt a hatalom szavára, a hatalom örvén és persze a saját hatalmuk érdekében is.

Sajátos, és a történelemből jól ismert játszma viszont az, amelyben kocka-Európa kockafőnökei maguk kezdik ki a Rendet azzal, hogy az ő gyerekeik útja, az ő magánéletük tere szabad foltokra kell, hogy essen.

Szabadnak lenni ma nem csupán kivételes dolog, de még extremitásnak is számít. Nincs ember, aki élete egészét szabad foltok összefüggő egységén lenne képes tartani. Ezzel szemben a túlnyomó többség úgy él, hogy napjainak ritmusában egyik kockából lép a másikba, szabad foltról csak a médiából hall: szabad foltról – a médiában – mint elítélendő dologról... és mégis olyanról, amiről titokban mindenki álmodik.

A Szabad Foltok Hírnökévé válás során, az egyetemi képzésben egy egész évet töltöttünk azzal, hogy megismerkedtünk a 21. század előtti beavatásokkal: át kellett élnünk azok menetét, beavatási procedúráit, fel kellett ismernünk a közöttük lévő hasonlóságokat és azonosságokat, ítéletet kellett alkotnunk velük kapcsolatban.

Amikor már eleget tudtunk, akkor az induló nagy tanulócsoport szétvált több kicsire. A szétváláskor mindenki azt

firtatta: vajon én a „jó” csoportba kerültem? Egyikünk sem tudta választ. Nem tudtuk, hogy kiből lesz igazi hírnök és kik maradnak vissza a támogató apparátus szolgálatára. Hírnök, vagyis szabad foltok teremtője és gazdája, vagyis ember, aki a legmagasabb beavatottság: a 21. századi megmerítettség részese.

Volt egy év, amikor a beavatások ismertetésével és áttekintésével foglalkoztunk. Soha életemben nem éltem át olyan megrázó erejű feszültséget, mint ekkor. Rendre oda jutottam, hogy a helyzetgyakorlatok végére elhatárolódom. Szembesültem egy – akkor a személyes optikám előtt döbbenetesnek tűnő – tulajdonságommal, ami szerint egyetlen beavatási procedúrát sem voltam képes elfogadni. Kínzott a sejtelem, hogy a magatartásom akadálya lesz az előrejutásomnak. Már előre megéltem minden fájdalmát annak, hogy nem lehetek hírnök – mégsem leszek titokvivő.

Mennyivel okosabb volt Elina! Ő már ott, a képzésnek e szakasza során tudta, hogy nem szabad elfogadnia a régi beavatások útjait. Felfogta, hogy a beavatóink egyáltalán nem várnak tőlünk elfogadást. Felszabadult volt, a szeme csillogott.

Én őszinte voltam és végtelenül kétségbeesett.

Ma már világos: csak olyan ember válhatott a Szabad Foltok Hírnökévé, aki öntörvénye szerint utasított vissza mindent, aminek köze van a függőleges szervezethez. Mert a kocka-világokhoz éppen a szociális élet régi beavatottjai vezették el Európát.

Eközben a Brazil Parkban – az őserdő rejtekében – a kezdeményezéseket a gazdasági gyökerüknél táplálták, szárba szökésüket intézményekkel gyámolították és támogatják, iskolázzák, gyógyítják ma is.

A kezdeményezéssel mint szellemi impulzussal – amelynek erejét Filomena Reis meglátta Hoós Albert akcióiban – megjelent egy belterjes művelést igénylő „organizmus”, egy újfajta gondozást váró szociális hajtás: Kezdeményezéssel terhes emberek sokasága jelent meg, de hiányoztak a bábáik ezen a konzervativizmusába és liberalizmusába belevakult kontinensen.

A menedzselés természetéből adódóan a kezdeményezések helyett továbbra is a projektek kaptak támogatást, miközben világos volt, hogy valami nincs rendben és, hogy változtatni kell, aminek hatására egyre-másra bukkantak fel a fogalmak tagadásán alapuló nevek: a „tagadás fogalmak”: a „nem-növekedés”, az unortodox, az antikapitalista, az illiberális: az ideadeficit szülöttei.

A huszonegyedik század küszöbétől megjelent a felismerés: a régi rend felülről szervezve nem megváltoztatható. Az Extrém Lovagok ezért nem országot építettek, hanem hozzáfogtak a belülről való átalakításnak. Szabad Foltokat létesítettek és észrevétlenül törték át a kocka hat-lapokat: a titokvivők úgy járnak át a kockák élein, mintha szellemek volnának: észrevétlenül, láthatatlanul.

2058. június 28. 8:15 perc – becsengettek

Negyvenöt éves emberek feszengenek a padok között.

Méretegjük egymást.

Ki kit ismer meg?

Egyesek ujjal mutogatnak másokra, megint mások a felismerés kacsintásait küldik ide-oda, de az sem ritka, hogy széttárjuk karjainkat és ajakbiggyesztéssel jelezzük: nem tudom ki vagy.

Mi négyen, akik elválaszthatatlanok voltunk, mindjárt fel-

ismerjük egymást. Mosolygunk, de más gesztusunk nincs, csak nézzük egymást, fejünket ingatjuk, egymás felé küldjük tekintetünk ígéretét azzal az üzenettel, hogy hamarosan mindent megbeszélünk.

Egy kis csapat legbelül.

A többiekhez képest mégis kívül.

Szociális játszadozás indul. Három kabinethelyiségbe rendeződve szétválík az osztály. Szoba méretű termek ezek, melyekben az ott ülők kölcsönösen bemutatják magukat és az érettségi óta eltelt életüket.

Mikor ennek a programnak vége, ismét összegyűlünk mindannyian a nagy teremben. Itt aztán fordulnak a szerepek: mindenkit a többiek mutatnak be, azok, akikkel a bemutatott együtt ült valamelyik kabinetben.

A program semmivel sem rövidebb és érdemibb így, mintha ki-ki maga mutatkozna be az egész társaságnak, de mulatóságosabbnak tűnik: sok a közbeszúrás a fültanúk részéről, a javítás a bemutatott felől. Valóban, így mintha jobban rögzülnének a fontos tények a fülekben.

Rólam azt mondják: titokvivő vagyok.

– Ki mondott ilyet? – kérdezem méltatlankodva, miközben elismerő, irigy, vagy éppen megbotránkozó tekintetek fordulnak felém.

– Senki – jön a válasz – csak hát tudjuk.

Harmincan voltunk, húszan jelentünk ma meg. Ketten üzenték, hogy később érkeznek, hárman eltűntek szem elől, közülünk ötről pedig az a hír járja, hogy elestek a kocka világok polgárháborúiban.

– Nem rossz arány – dünnyögi valaki mellettem – ezt a korosztályt ennél nagyobb veszteség érte akkoriban.

Brúnót nagyon zavarja valami. Talán, hogy egyes szám

harmadik személyben beszélnek róla? Feszeng, felállni készül. Éppen ő, akinek szinte a hangját se hallottuk soha! Erős karjait a magasba lendíti, szinte kavarja velük a levegőt, majd ő maga is felegyenesedik és csendet kér:

– Hallgassatok! Nagyon jó a kedv, jópofák a mondások, de felelőtlenek a szavak. Petrust letitokvivőzte valaki. Ő energetikus. Ismerem a cikkeit és a projektjeit. Kényszerkockába akarjátok juttatni? Gondoljátok meg, hogy mit beszéltek! – és most már az én bemutatásomból is elég lesz. Ezután leül és mintha mindjárt meg is nyugodna. Mintha eleve sem azért lett volna izgatott, mert nem tetszett neki valami, hanem mert a megszólalás készítése feszítette. Egyesek bólogatnak, mások – például a titokvivő minősítéssel engem megtisztelő volt osztálytárs – ajakbiggyeszítéssel jelzik, hogy nem érdekli őket a szöveg.

Tűnődöm magamban:

– *Hogy is hívják ezt az engem bemutatta leleplezni akaró férfit, illetve hogy is hívták azt a fiút, akiből ez az ember lett? Feledy! Igen: Feledy Imre.*

A fickó mindenestre szót se szól. Meg is állapítom magamban:

– *Rólad aztán könnyen leperog a kritika!*

Brúnóról pedig ezt gondolom:

– *Milyen kiváló ember! Milyen hihetetlenül okos és érzékeny! De a szavak, nos azokkal nem birkózik egykönnyen. Ezért is nagy dolog, hogy kiáll mellettem, vállalja, hogy ennyi ember előtt megszólaljon.*

Még ezen a napon szerencsésen eljutunk oda, hogy a végleges csoportokba rendeződés ideái felvetődnek. Javasoljuk egy Brazil Csoport létrehozását, amit többen is örömmel fogadnak.

– Igen! Dina velünk van! – mondja Elina örvendő tekintete, amint az ülő emberek feje felett visszanéz rám.

– *És velünk van* – mert csatlakozott a csoporthoz – *Feledy Imre* – gondolom én magamban – *hogy a fene enné meg. Megint nem ússzuk meg, hogy diplomataként kelljen viselkednünk egy utazás során.*

Imre már gyermekkorában sem titkolta – inkább felhívta a figyelmünket arra –, hogy zsidó származású.

Most is mi történik! Hozzám lép és a következőt mondja:

– A zsidóság mint hazával ősi alapon nem rendelkező nép hasonlít a titokvivőkhez. Nektek most sincs országotok és nem is akartok magatoknak ilyet.

Mit csináljak? Tagadjam nyílt szóval, hogy titokvivő vagyok? Mi értelme lenne? Alighanem meg van győződve arról, hogy az vagyok, de nyilván nincs rá bizonyítéka.

Kóstolgat? Igazolást keres? Fel akar ingerelni? Végül mondatok szakadozott egymástutániségában megosztom velem az ébredő gondolataimat:

– A zsidóság több szempontból nézve is kiválasztott nép. A keresztények felől azért, mert a körötökben született a megváltójuk, felőletek pedig azért, mert a ti írástudó múltatok a legrégebbi a civilizált világ népeinek a körében...

– ... Mindig is ti adtatok a kiválóakat: az írástudókat, a tudósokat, a specialistákat...

– ... Ennek a kiválóságnak a hatására a népedet újra és újra kivetették...

– ... de ti újra és újra visszatértetek és rendre belülré kerültetek: intézőivé váltatok a birtokoknak, tanítóivá az iskoláknak, ideológusaitok a forradalmaknak...

– ... egészen addig, amíg a birtokosok megint csak meg nem elégtelték a társbérletet...

– ... Ha a titokvivőket összeveted a zsidósággal, akkor való igaz: vannak hasonlóságok. A kiválasztottság, a belülré kerülés törekvése, az üldözöttség, a hontalanság. Látod,

erre sohasem gondoltam korábban. Kiváló észrevétel. Imre várakozva néz rám; nyilvánvaló a számára, hogy volna tovább is.

Mivel elhallgatok, kénytelen kérdezni:

– Azt elmondtad, hogy mik az azonosságok, no de mi a különbség a zsidóság és a titokvivőség között?

– Minden kornak van egy szellemi centruma – válaszolok –, a középkoré a szeretet, az újkoré az individualizálás, a 21. századé a kezdeményezés...

– ... A kísértés, az elhajlás – az, amire azt mondjuk: ördögi – mindig ehhez a centrumhoz viszonyítva jelenik meg: emberi fogalmakkal élve hol a bal, hol a jobb irányában...

Feledy Imre nevetve közbevág:

– Most azt fogod mondani, hogy a 21. századi elhajlásokat az emberi kezdeményezéshez viszonyítva fedezhetjük fel – ugye jól gondolom?

Bólintok és befejezem a gondolatot:

– A titokvivő a patronáltjait a hétköznapi emberek között találja meg...

– ... mert a kezdeményezés forrásában koránt sem csak kiválóak vagy csak pozícióban lévők állhatnak, sőt...!

– ... A zsidóság modern kori történelmében vannak kiválóak: ti a kiváló embereitekre vagytok büszkék, de tagadjátok a szellem által kiválasztottakat...

– ... az ellenkező póluson: a pártos kompániákban pedig csak emberek általi kiválasztottak vannak...

– ... A kezdeményezés meghamisításaként ezt a két elhajlási irányt látom: a képzettségen alapuló kiválóságot és a pártosok általi kiválasztottságot...

– ... és egyik se jobb a másiknál, mert a forrás felismerésére egyik sem képes...

– ... A modern világ ezeknek az elhajlásoknak az ingamozgásában él – a kiválóak liberalizmusának és a pártosok

konzervativizmusának váltó gazdaságában – mintha a közép arra volna csak való, hogy amikor elindul Noé bárkája, akkor legyen honnan összeszedni néhány túlélőt.

Feledy kihúzza magát és hivatalos szigorral mondja:

- A titokvivőket, mi...?
- ... Nos, örülök, hogy hallhattam a titokvivői hitvallásodat.

Ha ijedősebb lennék, már nyújthatnám is a csuklóimat a bilincsért, de inkább támadásba megyek át:

– Te is egy kezdeményező vagy Imre! Én már látom is, hogy mit akarsz. Hátrább az agarakkal, mert a végén a saját kutyáid fognak felfalni téged!

Beszélgető partnerem feszes vigyázz állását megrendíti a visszaszúrás. Visszatámadásom meghökkenti – meg meritem őt fenyegetni! – valójába ez a mozdulat a részemről egy homályos sejtésen alapul: Imre mintha ránk utaltak érezné magát valamiben!

Kettőnk elővéd harca kialakult, amiből egy semleges, amolyan költői kérdéssel szállna ki:

– Vannak Európában Noéra várók – kis számban – és kockába zárt emberek – általában – nemde-bár?

A távolságot meg akarom tartani, ezért a szeme közé mondom:

- Téged én kockába zártnak látlak.

Egy pillanatra megreked benne a szó. Aztán erőltetetten felnevet:

– Nagy zsvivány vagy te Petrus! Kitérsz, elhajolsz, aztán döfködsz.

Rámutatok és mintegy felkonferálok:

- Íme Imre, aki a pástra hívott.

Ezekre a szavaimra különös módon reagál: egy barátságosnak tűnő mosoly mögül utal a közös múltunkra.

A válasza fájó emléket tükrözhet, de az arckifejezése mégis mintha az összekacsintást keresné:

– Imrének hívsz. Talán már elfelejtetted a nevet, amit a hátam mögött használtatok? Jusson eszedbe: én vagyok a „Felfedi”.

Dina ekkor hozzánk lép, karon fog és mindkettőnknek szánva a szavakat, mondja:

– Jó lesz megint Brazíliába utazni!

Imrét megzavartnak mutatja a tekintet, amivel a beszélgetésbe érkezőre néz, én viszont könnyen váltanék társalgási hangra, hiszen olyan ember kapcsolódott hozzánk, akit szeretek és, akiben bízhatok. Ahogy kettejükre nézek, felmerül bennem a kérdés:

– *Vajon Feledy sejti-e? Mármint, hogy Dina a titokvivők beépített embere kocka-Európában?*

Az Imre felől érkező és Dinát célzó megszólítás mindjárt mintha választ is akarna adni erre a ki nem mondott kérdésemre:

– Kíváncsi lennék rá, vajon te mit gondolsz a régi és a titokvivői beavatásokról?

Barátnőm tekintete nyílt marad, ahogy a kérdezőre néz, az arcvonásai is szinte változatlanok, de a kisugárzás, ami a lényegéből árad, azonnal átalakul: ugrásra késznek mutatja őt.

– Olyasmit kérdezel Imre, amit nem tudhatok pontosan. Az én képzettségemnek sem az iránya, sem a szintje nem ér fel oda, ahol a te érdeklődésed keresgél.

– Nem tudományos előadást várok tőled, csupán magánvéleményt – mondja Imre és a válaszadás módjából érződik: elhiszi, hogy Dina felkészültsége alatta áll az övének. Dina nyilván nem törődik a válasz férfi-sovíniszta hangoltságával, de mint kiderül: a kérdéssel magával sem, mert elhárítja a lehetőséget, hogy Feledy Imrével eszmét cseréljen:

– Az a helyzet Imre, hogy most egy másik irányt kell

vennem és ehhez szükségem van Petrus jelenlétére.

Megfogja a karomat, elhúz onnan, majd a fülembe súgja:

– Veszélyes ember ez, vigyázz vele!

– Éppen kérdeztem volna, hogy mit tudsz róla? Az ímént sokat sejtetően hívta fel a figyelmemet, hogy ő a Felfedi.

– Az én köreimben úgy emlegetik, hogy „Imre mindig felfedi; megkenetve feledi”.

– Szóval a köreidben híre van.

– Akárcsak neked. Nagy csörte lesz – mondja Dina és a szemében huncut csillogás villan.

– Hacsak meg nem kenem, hogy itthon maradjon.

– Sok mindent el tudok rólad képzelni, de ezt: hogy megkennéd – kérdően rám néz, viccesen végigmér – nos, ezt aligha.

– Ami azt illeti szívesen utaznék folttisztító kíséret nélkül. Ez privát kirándulás lesz, miért ne adhatnék neki a megtakarításomból?

Másnap

A reggeli után Imre megint hozzám lép és megszólít:

– Gondolkodtam azon, amit tegnap az elhajlásokkal kapcsolatban mondtál. Mármint, hogy a korszakos közép-hez képest hol balra, hol jobbra vagyunk.

– Én legalábbis így képzelem – válaszolom.

– No, de mi a helyzet a lent és a fent vonatkozásában? Érdekesnek találom a helyzetet, mert Imre a tanítvány érdeklődését mutatja, még ha ez a „beiskolázás” veszélyesnek is tűnik a tanítóra nézve. A válaszaimmal igyekszem a múlt felé fordítani a figyelmet, hogy csökkentssem a hibázás lehetőségét:

– Szerintem a beavatók beékeltek magukat a lent és a fent közé, tehát a függőleges tengelyt tekintve ők lettek

„a világ közepe”. A katolikus egyház például sohasem tagadta ezt. Mindig is tanította, hogy az embernek csak teste és lelke van és, ha valaki a szellemmel szeretne kapcsolatra lépni, be kell mennie a templomba: a kupola alá.

– Én nem az egyházra utalok, hanem a nagy beavatottakra, az emberiség tanítóira.

– Tapasztalatom szerint az Énnel való összeköttetés nem megtanítható. Ellenkezőleg: akinél a tanító jelenléte szükséges, annál nem jött még el az ideje a lent és a fent közötti kapcsolatnak.

Imre azonnal válaszol:

– Előbb-utóbb minden tanítvány leválik a mesteréről.

– Azok a tanítványok – veszem fel a tanítói pozíciót –, akiket te ismersz, nem az eget látják, amikor felfelé néznek, hanem a tanítást, függetlenül attól, hogy él-e még a mesterük vagy már jobb létre szenderült...

– ... a titokvivői aktivitás lényege, hogy az egyén kezdeményezését segíti, következőképp meghagyja és támogatja az egyénnek a szellemmel való egyedi összekapcsolódását...

Félrebillent fejjel, hitetlenkedő arkifejezéssel kérdezi:

– Úgy érted: nincs olyan tanítás, ami beavatást adna?

– Legalábbis a felé a forrás felé, ahonnan a kezdeményezés érkezik...

– ... Az ember ebben a 21. századi viszonylatban akkor válhat beavatottá, ha a tanult lényével megindítja a maga életgyakorlatát és elengedi a tanítást magát.

Erre aztán érdekes kérdést kapok:

– A mester tanítását vagy a magáét?

– Ebből a kérdésedből kiderül, hogy neked rejtett értékeid vannak. Ha nem lennél annyira egoista, még vihetnéd valamire.

Imre arcára egy kis örömet rajzol a dicséret.

A polémiába kényszerített ember témát vált, amikor úgy érzi, hogy a partnere ritmust veszített. A titokvivő pedig aszerint vált témát, ahogy a sugallata vezérli. Ekkor én eszerint – egy sugallatra hallgatva – váltok témát:

- ... Nem tudom, van-e neked gyermeked?
- Gyermeket erre a világra?! – szalad ki Feledy száján a szó és közben csettint a nyelvével, mint aki megbánta, hogy ilyet talált mondani.

Bennem viszont kétely ébred

– *Őszintén bánja a kimondott szavakat vagy csak begyakorolt jelenetet ad elő?*

- Nincs. – mondja ki végül.

Ahogy ránézek, úgy vélem: bosszankodik.

– *De vajon nemcsak eljártssza a bosszankodást is? – kérdezem megint magamtól.*

Ilyenkor jön elő a titokvivőnek egy további képessége, hogy érezzük a másik őszintétlenségét és ennek az őszintétlenségnek még a színezete is megjelenik. Ez a szín halványul, amint Imre felidézi a kérdést:

- Szóval mit akartál a gyerekekkel?
- Ha lenne gyereked – mondom neki –, küzdenél azért, hogy felnevelhesd és megértenél valamit a kényszer mátrixból való kitorési kísérletek indítékaiból.
- Értem én azt így is, ne félj. És ami szabadságra szükségem van, azt ki is harcolom magamnak.
- És aki erre nem képes? – kérdezek vissza.

Komoran néz rám. Mintha nem akarna még egyszer ki-nyílni. A tekintete hidegen üzeni:

- *A véleményem nem megismerhető:*

Hangosan pedig ezt mondja:

- Nos, aki nem képes ilyesmire, az valószínűleg nem is érdemli meg a szabadságot.
- Látod, erre mondtam az imént, hogy betegesen

egoista vagy.

– Az biztos – vág vissza –, hogy erősen különbözik a véleményünk a világ nagy dolgait illetően. Érdekes útnak nézünk elébe Brazília felé menet.

Hallgatok kicsit, majd egyenesen mondom neki:

– Éppen meg akartalak kérni, hogy maradj ki ebből a kalandból.

– Mondj egy jó okot, hogy miért tennék ilyet!

– Nyilván te is érzed, hogy kakukktojás vagy közöttünk.

– Udvariasabbak vagytok ti annál, hogy ez zavarhatna engem.

– Szó, mi szó, az őszinteség nem használ neked.

– Valóban nem. Van talán valami egyéb is a tarsolyodban?

Feszülten hallgatok és mérlegelem: megpróbáljam-e?

Igen, megpróbálom, döntöm el:

– Van pénzem. Ahhoz mit szólnál?

Imre meglepetten néz rám és, amit mond, az inkább tűnik sztereotíp reakciónak, mint értékelhető válasznak:

– Minden az összesen múlik.

– Helyes. Felmérem, hogy mekkora számok tartoznak a te nagyságrendedhez.

Az arcán, ahogy válaszol, megjelenik valami nagyon is emberi érzés: a szomorúság.

– Nagyon szemtelen fickó vagy te Petrus.

Nézek rá és egy pillanatra megsajnálom:

– *Vajon miféle bánatot tükröz ez az arc?* – kérdezem magamban.

Ő azonban hátat fordít és távozik.

Kiscsoportos visszatekintés

Hatan, akik egy hónap múlva Dél-Amerikába utazunk, együtt alkotunk egy kiscsoportot az érettségi találkozó

másnapján. Mi négyen, akik már jártunk ott, visszaemlékezünk, míg a másik két társ – Feledy Imre és Inga Mari –, hol hallgatnak, hol kérdeznek.

Elinán kívül senki sem tudja, hogy számomra a most következő látogatás már a harmadik lesz. A Brazil Parkban vett fel harminchárom éves koromban a titokvivői jegyzékbe a nagy hírű Gróf E. Fätznie, aki a mentorom volt akkor.

– *Él-e még vajon a Gróf?* – kérdezem magamtól – *Drága jó öregember, közel járhat már a 90. évéhez.*

Elgondolkodtam. Amint a figyelmemmel visszatérek, Inga Mari válaszát hallok éppen, amit Dina kérdésére ad:

– Mindig egyedül éltem. Néhány éve viszont, mint valami varázsütés, jött az elhatározás, hogy szülök egy gyermeket. Ő most hat éves. Megváltoztatta az életemet.

Hallgat kicsit, aztán fájdalommal a hangjában folytatja:

– Most pedig közeleg egy új állomás, ami majd megint fordulatot hoz, amikor is elveszik tőlem.

Feledyre nézek:

– Vajon előidéz-e nála együttérzést a gyermeke elragadásának pillanatához közeledő anya?

Nem szabadulok attól a gondolattól, hogy előző beszélgetésünknel a gyermek témáját vettem fel: a gyermek témájának szóba hozására kaptam sugallatot.

Imre csendben ül, a szemében szomorúság, én pedig fagatom ezt a hallgatást és ezt a borút:

– *Vajon a saját baját látom rajta, vagy egy olyan érzés borúját, ami Mari sorsán ébredt?*

– Fiad van? – kérdezem hangosan.

– Igen. A neve: Ádám.

– Magaddal hozod? – kérdezi Elina.

Mari szeme felcsillan:

– Lehetséges volna?

Lám: ez az asszony szabad foltot keres.

– *Miért ne segítenék, hogy megpróbálja?* – tükröződik négyünk szemében.

Imrét kihagyjuk a kérdésből, de azért meg kell állapítanom:

– *Nem avatkozik bele és nem tiltakozik!*

– Ádámot szívesen fogadjuk – mondja Brúnó, a leginkább autentikus, a férfi, aki a Brazil Park lakója.

– Szeretném, ha mesélnétek a Parkról – hallatszik Feledy erősen visszafogott hangja – arról a három évtizeddel ezelőttről és a mairól.

– Ha Magyarországot venném alapul – kezdem a beszámolómat – azt kellene mondanom: a Brazil Iparkodó Park több-megyényi területen helyezkedik el. Települések és tevékenységek sokasága gyűlt ott össze. Ma már világtényezőnek kell tekinteni, mind szakmai, mind gazdasági eredményei alapján.

– Szerinted min alapszik ez a siker? – kérdezi Imre.

– Nem sok olyan embert ismerek, aki odament és ne akart volna ott maradni. Az emberi érdeklődés és elköteleződés hatalmas erőket ébreszt, ha az intézményrendszer képes azokat megfelelő mederben vezetni...

– ... Már az alapításkor sikerült a hajdani Extra Megyét – mára Brazil Parkot – a világ új típusú szűrőjévé tenni: korábban csak az őserdő adta ezt a filter szerepet, most már az oktatás és organikus termelés kultúrájának exportja is csatlakozott ehhez.

– Én azt hallottam – szól közbe Feledy, akin a türelmetlenség és idegesség jelei mutatkoznak – hogy ha valaki a gyereket ott szeretné felneveltetni, le kell telepednie és ingyen kell dolgoznia.

Négyesünk minden tagja úgy gondolja, hogy nem adhatunk Imrének nyílt tájékoztatást. Mi úgy tudjuk, hogy a Park szándékosan állítja be magát kizsákmányoló intézmény-

nek. E képnek köszönhető, hogy kizárólag a családi életet első helyre állítók vándorolnak oda. A válaszómban azonban erre nem utalhatok:

– Európa Organizáció számos nagy hatalmú személyisége taníttatja a gyermekét a Parkban anélkül, hogy ott élne.

– Igen, tudom. Az általuk fizetett díjak viszont a tisztesítését is kiteszik annak, amennyiért egy gyerek a világon bárhol másutt tanulhatna.

Elhárító mozdulatot teszek:

– Amennyire tudom, a Park díjszabása titkos és egyéni. Honnan veszed ezt a tízszeres tarifát?

– Ugyan már Petrus, ne tégy úgy, mintha teljesen tájékozatlan lennél! Pontosan ismered ezeket a viszonylatokat. Ezt a beszélgetést azért kértem tőletek, hogy megtudják valamit és nem azért, hogy dajkameséket hallgassak.

Könnyű az elhárítást fenntartanom:

– Talán az a probléma, hogy nem találok ki: mire vagy kíváncsi. Hol arról beszélsz, hogy akinek gyermeke van, az ingyen kénytelen dolgozni, hol arról, hogy tízszeres a képzés tarifája. Fel nem foghatom, hogy miért éppen ez érdekel téged, aki egyedül állsz, mint az ujjam.

Feledy családodtan hátradől, én pedig szótlanul forgatom magamban a gondolataimat:

– *Joggal feltételezzük, hogy Imre egy folttisztító, de az elmúlt két napban vele kapcsolatban szerzett tapasztalataim elbizonytalanítanak..., ideges és türelmetlen. De vajon miért? Folttisztítóként hideg fejjel kellene tárgyalnia. Siettetni talán valami? Ugyan mi? Mi ez a kapkodás és idegesség?*

Elkapom Inga Mari tekintetét, aki – ugyan csak egy pillanatra, – de kétségtelenül szánakozva néz Imrere. Én viszont beszélek:

– Kétezer ötszáz településen több mint egymillió ember él ezen a területen és a közösségek száma napról-napra

növekszik. Ahány falucska, annyiféle szemlélet. Honnan tudhatnám, hogy melyik helységben mi a szokás?

– Azt se felejtsd el megjegyezni – mondja Imre, szemét tágra nyitva és ültében előre lökve magát –, hogy a népesség negyven százaléka húsz év alatti. A Park közel harmincezer fiatalot pumpál évente a világba.

Csodálkozva nézek rá.

– Brúnó miért nem szól semmit? – kérdezi Imre – Végére is ő ott él.

– Gyógyító vagyok, nem beszélő – mondja Brúnó lassan és szakadozottan –, a lelkedet látom..., de a szándékaidat nem pontosan... És mintha ezzel te magad is így lennél.

– Látod Imre! Erre kell számítanod. Vajjal a fejedben utazol egy napsütéses kontinensre – szólok közbe.

Imre engem néz, amíg beszélek, de aztán körbejárhatja a tekintetét, mintha leltározna: Dina egyszer már lepattintotta, Brúnót se tudta megszólaltatni a maga kedve szerint – hátha majd Elina! De nem szólítja meg, csak felé fordulva kezd beszélni:

– A közelmúltban olvastam egy monográfiát, amit Bölicz Bánk írt Hoós Albertről.

Elina bólint: ismeri.

Hogyne ismerné, hiszen tananyag volt. Az elegáns BB, aki finom vonalakkal mutatja be korszakos nagyjainkat – azokat, akik elvittek valamit Magyarországról és bár újra és újra visszaküldték az életbe oltott eszmét, mégis csak elvitték és mégis csak másutt tették azt nagygyá. Bölicz professzor aztán a halálos ágyán tollba mondta, miszerint Hoós Albert számos sikertelen kísérletet tett Magyarországon az eszméi elültetésére. Csak ő tudja, hogy ezt miért nem írta meg a könyvében is. Talán akkor nem jutott eszébe! Feledy folytatja:

– Annak alapján, amit a professzor az akkori Extra

Megye alapítójáról ír, nehéz elhinni, hogy Hoós Albert vitte volna a fényt az éjszakába. A monográfia egy sértett és begubózott embert tár elénk. Ebből a gubóból lett volna az a pillangó, akinek a Brazil Parkban a szárnymintázatát látjuk?

– Mire akarsz kilyukadni? – kérdezi Elina.

– Feszegetem, hogy tényleg ő lenne-e az a bizonyos nagyság? És, hogy az ő kezdeményezés intézmény eszméje lett volna-e az, ami megfordította a Brazil Park sorsát?

Elina továbbra is csak nézi, Imre folytatja:

– Hogy jön egy közgazdász ember ahhoz, hogy oktatási projekttel tegyen jómódúvá egy kisebb országnyi területet...?

– ... Egyszerűen nem hiszem el, hogy ő lenne mindennek a forrása.

– Én geológus vagyok – mondja Elina és ezzel ő is visszatartítja a számára foltisztító gyanús embert – kérdezz a kezdeményezésről valaki más!

– Ha olvastad Extra Megye történetét – mondom neki – akkor tudnod kell, hogy Fehér Anya már akkor foglalkozott terápiás pedagógiákkal és szociális helyzetgyakorlatokkal, amikor Hoós Albert még nem is volt Brazíliában.

– No, látod! Éppen ezt mondom – válaszol Feledy elégedetten és most már felém fordul, mert megint tőlem várja a választ. És nem csalódik:

– A kezdeményezés intézménynek éppen az a lényege, hogy nem azt csináljuk, amit mi akarunk, hanem azt segítjük elő, amit más feltárt. A más általi feltárások megvalósítására szervezett gazdaság mindennél hatékonyabb és mindennél egészségesebb. Ebben él a testvériség modern értelme.

– Ezt egészítette ki Hoós Albert azzal – szólal meg végre Elina –, hogy az oktatás szervezésébe bevonta a szülőt, aki pedig a gyermekével szemben elkötelezett. Ezt

a szülői és munkával szembeni elkötelezettség mintázatot a Waldorf iskola alapítójaként tapasztalta meg és rendkívül tudatosan épített rá...

– ... Elkötelezettség elkötelezettség hátán: kezdeményezői indíttatás, szülői igyekezet – volt ott minden, csak ostoba tettelefojtás nem...

– ... Egy magyar ember fogta magát, ott hagyta a tettelefojtás világát: a korabeli Kárpát medencét, ami a számára újra és újra satuként mutatta magát, és felcserélte arra helyre, ami eleve is a világ szűrője és erről a helyről kiderült, hogy szűrő szerepét más minőségében is képes beteljesíteni...

– ... Nem kell titokvivőnek lenni ahhoz, hogy megjárja valaki az utat a Brazil Parkba, életében akár többször is és lássa: Európa elaggott, elbürokratizálódott, felhígult, miközben egyetlen értékét – a demokráciát – elveszítette.

– Éppen most akarom megjárni az utat a Brazil Parkba – mondja Imre.

Elhallgatunk. Felmerül a kérdés: miféle válasz ez? Őszinte? Vagy a pozíciója kialakításán fáradozó ellenfél?

Brúnó hangja merül fel a csendből:

– Adott négy elkötelezett és két kereső. A keresők egyikének a szándéka tisztázatlan.

Film a múltból

A találkozóra jöve hoztam magammal filmeket – végtére is ezt kérték a szervezők a meghívóban!

A Feledy Imrével folytatott beszélgetésem után kiválasztok egyet, amit biztos, hogy senki sem láthatott rajtam kívül és felajánlom a csoport tagjainak, hogy levetítem. Beülünk hatan a vászon elé: Elina, Dina, Mari, Brúnó, Imre és én... A film elindul...

A nyitó képen egy férfi áll egy mosdó helyiség tükre előtt és nézi önmagát. Különleges formájú szemüvegét hol felemeli a feje fölé és úgy nézi magát, hol pedig a teljes egységet méri fel: a maga ötvenéves fejét, szemüvegesen. Öltözete különleges: mintha egy lovagi köpenyre varrtak volna katonai jelvényt. Emberünk bal vállán – és csak a balon! – váll-lapot látunk, amelyet míves munkával, arany szálakkal szőtték, rajta három arany csillag – ezredesi váll-lap.

A kép alsó sávjában szöveg bukkan fel:

ARCHIV; kocka-Európa bölcsője
– Magyarország –
– 2015 –
a Romota Rend ülése...

A narrátor megszólal: *Bay-Kovács János professzort látjuk, aki ezen a találkozón viselte a „Harmadik Szemet” vagy Extramena Optikát – ennek köszönhetjük a felvételt...*

A következő képen Bay-Kovács professzor a „Romota Rend Tanácsterem” feliratú ajtó előtt áll – keze a kilincsen – és innen néhány állókép következik egészen addig, amíg valaki el nem kezd beszélni.

A narrátor mondja: *A Harmadik Szem folyamatos képet csak beszéd alatt vesz fel.*

Hamar eljut a képsor odáig, hogy négyen ülnek egy nyolcszögletű asztal körül – mindenkinek van egy saját nyolcada és mindenkitől jobbra-balra van egy-egy üres nyolcad és ezek elválasztanak mindenkit a szomszédaitól és ezzel egyben mindenkit mindenkitől.

A négy ember egyenruhában van, de rangjeleikben eltérnek egymástól.

Az a férfi szólal meg, aki páros arany váll-lapot visel, jobb és bal felén három-három csillaggal:

– Mielőtt a kormány képviselőjét behívjuk, szavalunk! – mondja és jobbra fordul, arra, ahol egy izomkoloszus ül, váll-lappal a jobb felén – csak a jobb felén!

Ez a férfi pattogva-ritmizálva, szinte énekelve mondja a szövegét és üti a taktust a lábaival:

Mi vagyunk a Romoták,
 Formabontó Remeték,
 bontásunkban a világ
 formaképe törmelék...

– Helyes – dicsér a dupla váll-lapos és nagyon elégedetten bólogat, majd Bay-Kovács professzor felé fordul, aki nehezen nyomja el az arcára toluló grimaszt, mindenestre elmondja a magáét:

Enyém az oldal,
 hol a kard és a hüvely
 és a kar, mit az Eskü
 a szívhez emel...

– Úgy van – jön ismét a finomabb szövetű visszaigazolás, majd a dupla váll-lapos a vele szemben ülőhöz fordul:

– Én vagyok a „Fej”, balomon a „Bal”, jobbomon a „Jobb”, ön pedig lesz a „Törzs”, feltéve, hogy beválik...

– ... mert a te elődöd – vág közbe a nagy termetű Jobb – éppen a hűvösön...

– ... nem kértem a kiegészítését – szól közbe a Fej, majd

folytatja:

- A Romota Rendet négy vezető irányítja. A Jobb felel a végrehajtásokért, a Bal az akciók előkészítéséért és hátországaért, a Törzs pedig a tagság mozgatásáért...
- ... és mindez nem „Fejetlenül” történik – engedi ki hangját a Jobb és jót röhög a saját viccén...

A „friss Törzs” kissé megnyúlt ábrázattal figyelni az eseményeket és megkérdezi:

- Nekem is kell szaválnom?
- Igen – mondja a Fej – arra kérem, hogy a következő alkalomra legyen saját verse a küldetéséhez...
- ... feltéve, hogy lesz következő alkalom – mondja a Jobb, de ezt már a Bal sem állja meg egy asztalra mért ökölcsapás nélkül: Bay-Korács János professzor az asztalra csapott!

Ekkor megállítom a filmet és magyarázatot fűzök a történethez:

- Ugye, mindenki emlékszik Rang Katalinra, aki Hoós Albert élettársa volt az Extra Megye időkben? Nos, Rang Katalin előző társa – férje – volt Polya Béla, az a Polya Béla, aki erről az ülésről – a Törzs helyéről – tartósan hiányzik és, akinek az utódját ekkor éppen keresik...

- ... A még vezetőként be nem avatott „friss Törzs” egy nagy tudású, kiváló ember, de mint később kiderül: liberálisabb felfogású annál, semhogy ebbe a कंपनीába beférhetne...

Imrére nézve fejezem be:

- ... Kiváló került a pártosok által kiválasztottak közé...

A film folytatódik...

- Most behívjuk a kormány képviselőjét – mondja

a dupla váll-lapos.

Hárman a helyükön maradnak; a friss Törzs elhúzza a széket a professzor felé és ezzel helyet nyit a saját nyolcadában az érkezőnek, aki leül, majd a Fej bólintását követően megint feláll és beszélni kezd:

– Az elmúlt év során bebizonyosodott, hogy helyes döntés volt delegáltat küldenünk a Romoták Rendjének Tanácsába, hiszen számos akcióban működhattunk együtt kölcsönös meglepedésre...

– ... Most azonban kellemetlen helyzetbe kerültünk, mivel egyik mesterük olyan botrányba keveredett, amiben nem állhatunk Önök mellé. Ezt nyilván valamennyien megértik...

– ... Mégis, felkeresett bennünket a Rend Baljának képviselője és segítségünket kérte. Szeretnénk tudni, hogy a részéről megfogalmazott igény személyes, vagy a Rend döntése áll mögötte...?

– ... Szívesen venném a Fej válaszát – mondja a kormánytisztviselő és leül.

Ismét megszakítom a filmet, nehogy a csoporttársaim félreérthessék a történéseket:

– Arról van szó, hogy Bay-Kovács János professzort megtámadták akkoriban egy hamis diploma és egy bitorolt szabadalom miatt...

– ...Egy ilyen botrány mindig felhajtással jár, és ez akkoriban még egybe is esik egy másik csatával, aminek nem kisebb a tétje, mint hogy Filomena Reis Magyarországon támogassa-e Hoós Albert kezdeményezését, vagy elhívja innen...

– ... A harcot egy botrányal megrendített professzor ellen vívta a mi emberünk, de mint ti is tudjátok: Hoós Albertnek így is mennie kellett...

A film folytatódik...

– A kormány semmikor sem állt ki a Rend mellett – mondja a Fej – lévén hogy a Rendről mint olyanról nincs a publikumnak tudomása...

– ... A Bal kéréséről egyébként tudomásom volt. Szerencsés lenne az ügyet a nyilvánosságról levenni, feledni hagyni és az érintett személy számára úgy teremteni egzisztenciát, hogy ne kelljen egyelőre világi szervezetben dolgoznia.

– Úgy kell ezt értenem – kérdezi a vendég –, hogy ez esetleg a kormány gondja?

– Még nem tartunk a részletek megtárgyalásánál. Egyetértésre kell előbb jutnunk...

– ... Ön kérte a tanács összehívását, nem mi kezdeményeztük!

– Csakhogy a Bal megkeresett minket – jön a válasz egy görbe kormányoldali mosoly mögül.

– Ön kérdést tett fel, én pedig válaszoltam – mondja szögletesen a dupla váll-lapos Fej – és ismételten mondom: tudtam arról, hogy a Bal felkereste Önöket.

A kormánytisztviselő hátradől, úgy dönt: várakozik.

A friss Törzs megkérdezi a professzort:

– Hogyan tehetette ki magát egy szabadalomtörlási és egy diploma hamisítási vádnak?

– Tőlem kérdezi ezt – hajol előre a professzor – aki évek óta védem a hátukat a trükkös-mákos ügyekben?

– A Törzs nyilván úgy értette – harsog bele a beszélgetésbe a Jobb – hogy ezeknek a dolgoknak nem kellett volna kiderülnie! Kinek a nyakát tekerjük ki, hogy hasonló eset ne fordulhasson elő többet?

– Kissé visszafogottabban legyen szíves! – mondja a Fej.

– Szó, ami szó, megjelent egy nagyon veszélyes társaság az országban – veszi magához a szót a Bal, vagyis a professzor maga – akik személyeket támogatnak mint kez-

deményezőket.

– Volt már ilyen máskor is – legyint a Fej – a tehetségkutatásban, az elesettek támogatásában, ilyen-olyan civil ügyekben, mégse kongattunk vészharangokat.

– Vegye észre kérem, kedves Mesterek Mestere, hogy a most feltűnni látszó ellenfeleinknél egészen másról van szó...!

– ... Az egyes embernek a maga törekvésében való támogatása oda vezet, hogy a csoport elveszíti az egyén feletti ellenőrzését. Ilyenfajta aktivitást nézetem szerint feltétlenül meg kell támadnunk!

– No, de kérem – szól közbe a friss Törzs – mi is tanítjuk a kezdeményezést! Külön tanszéke van ennek a témának a Rend felnőttképzésén!

– Persze, hogy tanítjuk – mondja a Bal, rá se nézve a kérdezőre – csak hogy ezt nem lehet megtanulni.

– Ezt nem értem – mondja a friss Törzs, de választ nem kap, ezért kiegészíti a kérdését:

– Úgy érte: azért tanítjuk, mert úgysem lehet megtanulni? A professzor szikrázó szemmel néz a tanácsban még újnak számító emberre:

– Akik itt ülnek, elfogadtak egy olyan útra szóló beavatást, amit a régi mesterek kínáltak fel. Ezeken járni szabad, mert a Rend fenntartását szolgálják, de vannak mások, amelyeken járni tilos, mert szétzilálják a szociális élet szövetét. Micsoda képtelenség, hogy mindenki megvalósíthassa a maga egyéni törekvését!

– Ön úgy látja, hogy ez a veszélyes társaság beavatást képes adni az Énnel való összekötöttség állapotába? – kérdezi aggodalmasan a Fej.

– Igen, így látom. Egyedi lehetőséget kínálnak ahhoz, hogy aki kezdeményezőképes, az a maga ideájából teremtsen életgyakorlatot. Nem fékezik, nem vezetik meg, hagyják

őt, sőt: erősítik, hogy kibontakozzon...

– ... Kíváncsi lennék, mit szól ehhez egy konzervatív politikus!

– Mármint ehhez a támogatási gyakorlathoz? – kérdezi a kormánytisztviselő és felszabadultan nevet – Nos, mint önök is tudják: minden jó cselekedet elnyeri méltó büntetését...

– ... Ezt szólok hozzá...

– ... Ilyen típusú befektetőből jöhet ide sok...

– ... mire felébrednek, mehetnek haza üres zsebbel...

– ... Ha mások gazdaságát, más országokban lehet is sikerrel támogatni ilyen módszerekkel, nálunk ez nem fog működni...

– ...Mint Önök is tudják: a kárvallott magyar gazda nem a saját tehene megmentését kéri az angyalától, hanem azt, hogy a szomszédé is megdögöljön...

– Ez kormányprogram? – kérdezi a friss Törzs.

A vendég meghökken a kérdéstől – elbizonytalanodik, hogy talán nem a sajátjai között van – de a Jobb harsány közbeszólása megnyugtatja:

– Naná, hogy kormányprogram! Vagy talán a néplélek ellen kellene a népet vezetni?

Ekkor a professzor ingerülten közbeszól:

– Magának nem áll jól a lélek szó a szájában! Vegye ezt figyelembe, amikor legközelebb beszélni kezd!

A Jobb elengedi a füle mellett, amit a szemben ülő nagyokos mond, oldalba löki a kormány küldöttét és megint megnyugtatja:

– Majd elveszük a kedvét annak a bandának. Higgyen nekem!

– No persze, nagyszájú – köpi oda a szót a rá se hederítő Jobbhoz a professzor – gondoljon csak arra a három emberére, akik a börtönkórházat nyomják törött kezeikkel!

- Csak nem ezek csinálták? – kérdezi a Jobb és felugrik.
- De bizony ezek – mondja Bay-Kovács János, és az arcán leplezetlen az öröm, hogy a tanácskozás jó irányban halad: kezdenek forni az indulatok.

A friss Törzs elszurkült arccal ül, majd kérdez:

- Sajnálom, ha megzavarom a tanácsot az értetlenségemmel, de továbbra is kérdeznem kell.
- Nehogy visszafogja magát! – mondja a professzor, és nagyot fújva feláll, kilöki maga alól a széket, végigrója néhányszor a szoba hosszát.
- Találtam külföldön egy különleges termékcsaládot, amelyet magas beavatottak hoztak létre. A vállalkozásom missziót folytat ezek bevezetése érdekében...
- ... Az eredeti szociális modellt is hűen másoljuk, hogy ne csorbuljon a beavatottak felől közvetített eszme...

– ... Ez vajon minek számít...?

- Kezdeményező vagyok és kapcsolatot fogok így kialakítani az Énemmel?

A Bal nevet, ingatja a fejét, majd visszaül.

A Fej nézi egy kis ideig a kérdezőt, majd válaszol:

- Éppen ön adta meg a választ: hűen másol...
- ... Hogyan lehetne akkor kezdeményező? Ön épp olyan, mint mi...
- ... Ön jó helyen van...,
- ... és remélem, hogy meg is marad itt! – mondja a Fej és fordulna el, hogy témát váltson, de a friss Törzs nem engedi. Látszik rajta, hogy ha valamit megragad, akkor azt fogja, vizsgálja, boncolja, meg akarja érteni:
- Akkor mit csinálnak azok az emberek, akikkel harcban állunk...?
- ... Milyen kezdeményezés az, ami Én-megvalósítás is egyben...?
- ... Ami azt illeti, ez a téma nagyon érdekel engem!

– Van egy jó ötletem – mondja a Jobb – küldjük ki a Törzs mesterét kémkedni az ellenlábásaink közé!

– Zseniális – válaszol a Bal és legyint.

– Szívesen megyek – mosolyog a Törzs a Jobb felé, akit a Bal nyilván azért intett le, mert meglátása szerint ostoba megjegyzést tett. Olyan megjegyzést, ami az érdeklődő friss Törzs számára kívánatos eredménnyel járna, a Mesterek Tanácsának viszont esze ágába se jut, hogy valakit megfertőztessen az ellenlábások szemléletével.

– ... Készítsen elő a professzor úr egy leszámolást ezzel a csoporttal szemben – szólal meg a kormánytisztviselő, oda se figyelve, hogy van a beszélgetésnek egy másik fonala is.

– Félek, hogy nincsenek nekem ehhez megfelelő erőim – mondja a Fej.

– Legyen nyugodt! A törvény ön mellett lesz – zárja le a témát a kormány küldötte.

A friss Törzs megint közbeszól:

– Vajon nem lehet-e, hogy éppen ezek a bizonyos kezdeményezők teremthetnének jelentős hozzáadott értéket a gazdaságban?

Mindenki meglepetten néz rá:

– *Hogy nem dugul már el?* – kérdezik magukban.

A Fej mindenesetre válaszol:

– De lehet, csakhogy nekünk nem a hozzáadott értékkel, hanem az újraelosztással kell foglalkoznunk.

– Nem vagyok gazdasági ember – mondja naiv csodálkozással a friss Törzs –, megmagyarázná, hogy ez mit jelent?

– Majd én – vág közbe a vendég – mint kormányember megmagyarázom...:

– ... Ha egy paraszt ügyesen gazdálkodik, akkor több lesz nála a termés mint a szomszédjánál. Így keletkezik hozzáadott érték...

– ... Az újraelosztás pedig abból lesz, hogy mi elvesz-

akik alapítói lettek a Parknak abban az értelemben, amivé az mára vált.

Kérdősködöm és az emberek boldogan válaszolnak magyarul:

– A Grófot keresi? Hát menjen a temetőbe! Telepített magának egy háncs fotelt és kijár oda szivarozni. Ül a dombtetőn és néz a messzeségbe. Azt mondja: várja a csatlakozást, de ha kíváncsi a véleményemre: szerintem sohasem fog meghalni.

Senkit se hoztam magammal ezen a napon, még Elinát sem, sőt meg sem mondtam neki, hogy hová megyek.

Olyan emberekről szeretnék hírt venni ma, akiket a titokvivői beavatásom idejéről ismertem, tiszteltem és szerettem és, akik közül a Gróf él már csak egyedül.

A többi társamnak kevés közülük volt ezekhez az emberekhez, beleértve Brúnót is, aki pedig a Parkban él, igaz: legalább ötven kilométerre innen.

A Magyar Falu azért is különös hely, mert itt élt utolsó éveiben, nemcsak Albert és Katalin, de Fehér Anya is, sőt egy kis ideig Mena is.

Nem csoda, hogy Gróf a temetőbe jár szivarozni. Ott fekszenek mindazok, akik élete fontos emberei voltak. Az sem lehetetlen, hogy beszélget velük.

– *Vajon emlékszik-e rám: emlékszik-e a beavatottjára?*

Ahogy belépek a kapun, mindjárt meglátom őt és rövidesen ő is meglát engem. Portugálul kiált rám:

– De jó, hogy jössz, ember! Tegyé meg nekem valamit, légy szíves!

– Örömmel – válaszolok mosolyogva, ugyancsak portugálul, a szivarjával mutogató Grófnak.

– A kerítés sövényéből kiáll egy ág, amitől nem látok

- Szabadságon vagyunk.
 - Hah! Együtt a feleségeddel?
 - Bizony.
 - Ritka ajándék.
 - Régi osztálytársakkal jöttünk – mondom, de ahogy a fejemet kissé meghajtom és a hangomat kissé leeresztem, mindjárt érzi, hogy valami nincs egészen rendben.
 - És persze nem mindenki kóser, ugye?
 - Van egy fickó, akiről úgy tudjuk: folttisztító. Ugyanakkor van egy sejtésem: mintha akarna valamit e minőségén kívül, valamit, ami személyes.
 - Amit személyesen akarhat itt valaki, aki ezért átszeli a fél világot, az két dolog lehet – mondja Gróf kapásból. – E kettő közül a legvalószínűbb az, hogy van gyereke és azt itt akarja elhelyezni.
 - Azt mondja, hogy gyermektelen. Mi lehet a másik ok?
 - A másik az lehet, hogy elege lett kocka-Európából és itt akarja leélni az életét.
 - Ezt el sem tudom képzelni – mondom én és ingatom a fejemet – szerintem, ha akarna ilyet, akkor sem volna hozzá elég bátorsága.
 - Akkor marad az első – toppant a földön a száraz öregember és magasba emeli a mutató ujját, felemelinti a szemöldökeit.
- Tünődve mondom:
- A társaságunknak tagja egy volt osztálytársnőnk, aki magával hozta a gyerekeit.
 - Nocsak. Aztán mond csak: nem hasonlít véletlenül az a gyerek a te folttisztítóra?
- Nevetünk, majd azt mondom:
- Te aztán átlátsz a falon is.
 - Nem nehéz – válaszolja – így csinálják ezt kocka-Európa nagyjai mind és egyes kicsik is, ha nagyon ügyesek:

mások gyerekeit a család-kilúgozóba küldik, a magukét meg ide. Tele vannak a falvaink a nagyok félcsaládjaival: anya és gyerek itt, apa amott.

– Akik itt nőnek fel, generációról-generációra jó érzéssel és nagy felkészültséggel mennek vissza Európába. Hogy lehet, hogy nem fordítják meg ezt a rendszert? – teszem fel a kérdést, ami régóta foglalkoztat.

– Az a helyzet fiam – mondja Gróf –, hogy ha a képzés megáll a 18. és a 24. évek közötti időszakban, mint ahogy ez nálunk történik, akkor a fiatalember útnak indul egy jelentős tehetséggel, de ugyanakkor egy jelentős érvényesülési vágygal is. Nincs fogalma a világról, amibe belép és nem is ítéli meg azt...

– ... mert mint tudod: az iskola itt ítéleteket nem közvetít, ez fontos szabály! Kilép az ifjú ember, tele ambíciókkal és mire megérti, hogy hová került, már betagozódott: már foglyul ejtették.

Kijelentő mondatként, de nyilvánvalóan kérdésként jegyzem meg:

– A folttisztító küllemű emberünk azt mondta, hogy aki itt él és dolgozik, az vagyontalanná válik és le kell mondania a tartalékairól.

– Nem hinném, hogy van két egyforma eset – mondja az öreg –, de ha valaki gyanús, akkor azt a fejére állítják és az utolsó centavót is kirázzák a zsebéből mielőtt befognák. Temérdek pénz kell a képzési és gyógyítási programjaink finanszírozásához, az esetleges ellenségeinket pedig csak koldusboton tarthatjuk féken.

– Tagja vagy még a vezetésnek?

– Csak, ha muszáj, de nincs már kedvem ilyesmihez. Úgy korlátozom ezeket az alkalmakat, hogy ha nagyon kívánják a jelenléteket, akkor a helyembe kell jönniük.

– Ide a temetőbe? – kérdezem ingerkedve.

– Neeem! – kacag az öregember – de, hogy te milyen jó ötletet adtál! Máris megérte, hogy idejöttél.

Mosolyogva nézem őt:

– *Mekkora fazon!*

– Mi a dolgom az iratokkal, amiket rám akarsz bízni? – kérdezem.

– Nem nagy dolog. Rendezve vannak. Eljössz, odaadom, aztán mehetsz, ha akarsz.

– Számos kérdésem van – mondom én – a Park alapítóival kapcsolatban. Vajon az iratokból kiderül majd, amit Hoós Albertről, Menáráról és Fehér Anyáráról tudni szeretnék? Esetleg elmeséled nekem te?

– Menjünk fiam! Nézzük meg, hogy mit találunk!

Feláll, ki kell egyenesíteni a derekát és bejártni a lábait. Botra támaszkodik, de ahogy belejön a gyaloglásba, tartja velem a lépést. És közben beszél:

– Neked bevallom, hogy a dolgok sorát én már nem tudom pontosan felidézni. Néha villámfényszerűen merülnek fel emlékek, de aztán elhalványulnak és, ha össze akarom őket kötni előzményekkel vagy következményekkel, akkor szétesik az egész. Érdekes az öregség. Ha feltesznek egy kérdést, akkor előbukkan belőlem a legjobb válasz, de hogy honnan jön, azt nem tudom már megmondani. Úgy gondolom viszont, hogy nagy számárságokat talán nem mondok, mert akkor kerülnének.

Gróf háza jó messze esik a temetőtől, gyalogolunk odáig legalább fél órát.

Nagy bennem a várakozás. Mindig is tudni szerettem volna, mi lett az alapítókkal az utolsó távozásom után.

Az öregember aztán elkezd sorolni az emlékeket, éppen azokat, amelyekre kíváncsi vagyok:

– Albert haláláig dolgozott, elmúlt nyolcvan, amikor elvitte egy infarktus. Katalin élt még utána néhány évet, de róla nem sok mindent mondhatok: tudod, hogy évtizedeken át élt úgy, hogy egy szót sem szólt. Albert ugyan megsúgta nekem, hogy ők ketten beszélgettek öreg korukban megint, de Katalin rajta kívül senkit sem ajándékozott meg a szavaival.

– Mena kiszállt az E. Lovagrendből, miután Albert idejött. Ketten együtt óriási tettet vittek véghez egy bő évtized alatt. Tudod te is, ismered a műüket: azt, ami most körülvesz bennünket...

– ... Aztán Mena elutazott. Nagyon sokáig volt távol és nem tudtunk róla semmit sem. Fehér Anya egyszer, hosszas faggatások után, annyit mondott, hogy küldetése van Afrikában...

– ... Menát nagybeteg hozták haza és alig néhány nappal azután, hogy ideszállították, meghalt...

– ...ültem az ágya mellett és vártam. Áltattam magam, hogy talán meggyógyul, de akkor már mindenki tudta, hogy el fog menni közülünk a legnagyobb, a legkiválóbb, a legkülönlegesebb...

– ... mielőtt kilehelte a lelkét, egyszer még rám nézett és annyit mondott: most már minden jól van...

– ...élhetek azzal a kifejezéssel, hogy vele ment Fehér Anya is: egyszerűen csak lefeküdt és reggelre meghalt ő is...

– ... egy temetés volt, két koporsóval...

– ... nem tudom, mi történt Afrikában. Szégyellem, de nem tudtam kinyomozni. Semmi nyomot nem találtam...

– ... ha visszatekintek az életemre, szinte tökéletes megnyugvás önt el. De aztán jön a nyíl és szúr: szégyelld magad Gróf, nem tudtad meg, hogy mi vitte el a Nagyasszonyodat! Ingatja a fejét és nagy-nagy szomorúság borítja el. Nézem őt és látom: igen, jó, hogy eljöttem és jó, ha el-

mondom neki:

– Én elmondom neked – válaszolom.

Gróf úgy kap felém, mint fuldokló a mentőővért. Megmarkol, szorítja a karomat és remegve néz rám. Döbbenete mindenk feletti – a szó is elhagyja. Én pedig azt gondolom:

– *Jézusom, mi lett volna, ha ezt csak viccből mondom! Több életre szóló karmát teremtettem volna!*

De nem így van, mert tudom, hogy mi történt Menával élete utolsó időszakában – legalábbis a lényegét tudom.

Éveken át nyomoztam, éreztem, hogy rám vár ez a feladat: eddig senki sem találta Mena nyomát Afrikában.

Persze, hogy nem! Mert nem ott kellett kereskedni az információk után.

És ekkor elmeséltem Grófnak, amit megtudtam:

– Mena hagyatékában találtam rendszeres pénzáttalásokat egy svájci gyógyintézet felé. Sok ilyen volt persze, de ahogy a többi is, ezt is lenyomoztuk...

– ...élt ebben az intézetben egy Noafa nevű színes bőrű, afrikai illetőségű ember, aki kedvezményezettje volt Mena utalásainak...

– ... elmentünk az intézetbe és előszedtük Noafa hagyatékát...

– ... hihetetlen történet bukkant elő a múltból: Mena fiatal korából...

– ... egy törzsi háború során olyan népet kergettek el a földjéről, amelyik korábban emberöltőkön keresztül hordta barlangba a bányászott aranykincseit. Egy barlangba, ami végül vadállatok otthona lett. A járatokat – mert több is volt – oroszlanok foglalták el...

– ... amikor a népet elűzték, a menekülők nem tudtak bemenni a barlangokba az oroszlanok miatt, később pedig

az ellenségeik miatt visszajönni nem tudtak. Aztán ez a nép eltűnt szem elől...

- ... Noafának a birtokában volt egy térkép a barlangról, de nem tudott odamenni, mert egy balesetben megbénult...

- ... Mena volt az, aki hol tolókokcsiban, hol a hátán, végighordozta egész Afrikán a férfit és fél évtizednyi kutatás és készülődés után kiemelte az aranykincset...

- ... Mena és néhány afrikai munkás építettek a hegytetőn először egy házat, aminek a közepén Mena, a béna Noafa segítségével, felállított egy fúró tornyot és fúrt egy kutat a hegy mélye felé...

- ... aztán a kúton keresztül egymaga leereszkedett, újra és újra és újra. És felhordta a kincset...

- ... aztán kimentette és elszállította Afrikából...

- ...innen a vagyona...

A mélységesen megindult Gróf kiegészíti a történetet: néhány szaggatott mondatban összerakja a mozaik hiányzó darabjait:

- Ezek szerint annak a törzsnek a keresésére indult, akit a kincs megilletett...

- ... még mielőtt meghalt volna...

- ... ha Fehér Anya volt az egyetlen, aki minderről tudott, akkor az azt jelenti, hogy Fehér Anya küldte őt Afrikába...

- ... mindig is ő volt Mena élő lelkiismerete...

Gróf ezen az éjszakán – egy könnyű sóhajjal – Mena után indult.

